УИЛЯМ БЪРОУЗ
ГОЛИЯТ ОБЯД

Превод от английски: Иван Киров, 1994

chitanka.info

ПРЕДГОВОР
СВИДЕТЕЛСТВО ОТНОСНО ЕДНА БОЛЕСТ

Събудих се от Болестта на четиридесет и пет години, спокоен и нормален, и в сравнително добро здраве, като се изключи поотслабеният черен дроб, а и това, че плътта ми изглеждаше като взета на заем, характерно за всички, които преживяват Болестта… Повечето оцелели не си спомнят подробности от делириума. Аз очевидно съм водил подробни записки за болестта и делириума. Нямам точен спомен да съм писал бележките, които сега се публикуват под заглавието „Голият обяд“. Заглавието бе предложено от Джек Керуак. Разбрах какво значи заглавието чак при скорошното ми оздравяване. Заглавието значи точно това, което казват думите: Голият Обяд — замръзнал миг, в който всеки вижда какво има на върха на всяка вилица.

Болестта е наркотична зависимост, а аз бях наркоман петнадесет години. Като казвам наркоман, имам предвид наркоман, зависим от дрога (общ термин за опиум и/или производните му, включващ всички синтетични дроги — от демерол до палфиум). Употребявал съм много видове дрога: морфин, хероин, делаудид, еукодал, пантопон, диокодид, диосан, опиум, демерол, долофин, палфиум. Пушил съм дрога, гълтал съм я, инжектирал съм си я — венозно, подкожно, мускулно — взимал съм я във вид на супозитории. Иглата не е важна. Дали я смъркаш, пушиш, гълташ или си я пъхаш в задника, резултатът е същият: зависимост. Като говоря за наркотична зависимост, нямам предвид кейф, хашиш или което и да е производно на марихуана, мескалин, *Bannisteria Caapi*, ЛСД6, Свещените гъби или някой друг наркотик от групата на халюциногените… Няма данни, доказващи, че употребата на даден халюциноген причинява физическа зависимост. Действието на тези наркотици е физиологически противоположно на действието на дрогата. Съществува достойно за съжаление обърквване между двата класа наркотици, дължащо се на ентусиазма на щатските, а и на други служби за борба с наркотиците.

За петнадесет години зависимост видях точно как действа вирусът на дрога. Пирамидата на дрога, всяко ниво изяжда долното ниво (не е случайно, че наркобосовете са винаги дебели, а наркоманът на улицата е винаги кльощав) и така до върха или върховете, тъй като има много дрогапирамиди, които се хранят от хората по света, всички построени върху основните принципи на монопола:

1. Никога не давай нещо за нищо.

2. Никога не давай повече, отколкото трябва да дадеш (винаги хващай купувача гладен и го карай да чака).

3. Ако можеш, взимай си всичко обратно.

Пласьорът винаги си взима всичко обратно. Наркоманът се нуждае от все повече и повече дрога, за да поддържа човешки вид… да се откупи от Абстиненцията.

Дрогата е форма на монопол и притежание. Наркоманът си стои, докато друсаните му крака го носят към центъра-опора на люлката-дрога до поредното падане в долната точка. Дрогата е количествена и точно измерима. Колкото повече дрога употребяваш, толкова по-малко имаш и колкото повече имаш, толкова повече употребяваш. Всички халюциногенни наркотици се считат за свещени от тези, които ги употребяват — съществуват Култ към Пейота, Култ към Банистерията, Култ към хашиша, Култ към Гъбите — „Свещените Гъби на Мексико правят възможно човек да види Бога“ — но никой никога не е и помислил, че дрогата е свещена. Няма култове към опиума. Опиумът е профанен и измерим като парите. Чувал съм, че едно време в Индия имало благотворна дрога, несъздаваща зависимост. Наричала се *сома* и я изобразявали като красив син прилив. Ако *сома* някога е съществувала, значи се е появил Пласьора, бутилирал я е, монополизирал я е, започнал е да я продава и *сома* се е превърнала в най-обикновена стара дрога.

Дрогата е съвършеният продукт… търговията, достигнала до своя предел. Няма нужда от реклама. Клиентът ще пропълзи и през отточен канал и ще се моли, за да купи… Търговецът на наркотици не продава стока на консуматора, той продава консуматора на стоката. Това не усъвършенства и не опростява стоката. Той изражда и опростява клиента. Той плаща на персонала си с дрога.

Дрогата се подчинява на една основна формула на „злия“ вирус: *Алгебра на нуждата.* Лицето на „злото“ винаги е лицето на

абсолютната нужда: *„Няма ли да го направиш?“* Да, ще го направиш. Ще лъжеш и мамиш, ще предаваш приятелите си, ще крадеш, ще направиш всичко, за да задоволиш абсолютната нужда. Защото ще си в състояние на абстиненция, на тотално робство и няма да можеш да действаш по друг начин. Абстинентните са болни хора, които не могат да действат другояче. Бясното куче няма друг избор освен да хапе. Фарисейското отношение няма да доведе до нищо освен ако целта ти не е поддържането на активността на вируса на дрога А дрогата е голяма индустрия. Спомням си разговора с един американец, който работеше в Комисията по афтоза[1] в Мексико. Шестстотин на месец плюс разноските.

— Колко ще трае епидемията? — запитах аз.

— Толкова дълго, колкото можем да я поддържаме… И да… може би афтозата ще се разпростре и в Южна Америка — каза той замечтано.

Ако искате да промените или да унищожите пирамида от поредни числа, променяте или премахвате числата в основата. Ако искаме да унищожим дрогапирамидата, трябва да започнем с дъното на пирамидата — *Наркомана на улицата*, — и да престанем донкихотските нападения към така наречените „босове“, непосредствено заменими. *Наркоманът на улицата, който се нуждае от дрога, за да живее, е единственото незаменимо звено в аритметиката на дрогата.* Когато няма наркомани, които да купуват дрога, няма да има и наркотрафик. Докато съществува нуждата от дрога, ще има и кой да я обслужва.

Наркоманите могат да бъдат излекувани или поставени под контрол — това значи разрешена доза морфин, под минимално наблюдение, подобно на носителите на тиф. Когато това бъде направено, дрогапирамидите на света ще се срутят. Доколкото ми е известно, Великобритания е единствената страна, която прилага този метод за разрешаването на наркопроблема. Там има около петстотин наркомани, поставени под контрол. В друго поколение, когато поставените под контрол наркомани умрат и бъдат открити болкоуспокояващи, функциониращи на не-опиумен принцип, вирусът на дрога ще бъде като едрата шарка — затворена страница, медицински куриоз.

Ваксината, която може да изпрати вируса на дрога безвъзвратно в миналото, съществува. Това е Апоморфинното лечение, открито от един английски лекар, чието име не мога да спомена, тъй като нямам неговото разрешение да го използвам, както и да цитирам от книгата му, базирана върху тридесет години апоморфинно лечение на наркомани и алкохолици. Съединението апоморфин се получава при загряването на морфин с хидрохлорен ацид. Открито е много преди да бъде използвано за лечение на наркомани. С години апоморфинът, който няма никакви наркотични или болкоуспокояващи свойства, е използван единствено като еметик — да предизвиква повръщане в случай на отравяне. Действа директно на центъра за повръщане в малкия мозък. Намерих това лекарство в края на наркоманския си път. Живеех в една стая в Арабския квартал на Танжер. От една година не се бях къпал, нито си бях сменял дрехите, нито ги бях свалял освен за да забия иглата във влакнестата сива вдървена плът на пределната зависимост. Не бях чистил стаята си нито веднъж. Празни кутии от ампули и боклуци бяха натрупани до тавана. Токът и водата бяха спрени отдавна поради неплатени сметки. Не правех абсолютно нищо. Можех осем часа да съзерцавам върха на обувката си. Размърдвах се единствено когато ежечасната доза дрога прекратеше въздействието си. Ако дойдеше приятел на гости — а те рядко идваха, тъй като нямаше много-много на какво да гостуват, — аз си стоях, без да ме е грижа, че някой е навлязъл в полезрението ми — сив екран, все по-празен и смътен — и без да ме е грижа, когато той излезеше от него. Ако бе умрял там на място, щях да продължа да си стоя така и да гледам върха на обувката си, в очакване да му пребъркам джобовете. Няма ли? Защото никога нямах достатъчно дрога — никой никога няма. Два грама морфин на ден, и пак не беше достатъчно. Дълго чакане пред аптеки. Бавенето е правило в бизнеса с дрога. Човекът винаги закъснява. Това не е случайно. В света на дрогата няма нищо случайно. На наркомана му се преподава непрекъснато един и същи урок — точно какво ще се случи, ако не си плати дозата. Намери пари, иначе… Изведнъж дозата ми започна да скача. Два грама и половина, четири грама на ден. И пак не бе достатъчно. Не можех да плащам.

Стоях с последния си чек в ръка и осъзнах, че това бе последният ми чек. Взех следващия самолет за Лондон.

Докторът ми обясни, че апоморфинът действа върху малкия мозък, регулира метаболизма и нормализира кръвообращението така, че ензимната система на зависимостта се разрушава за период от четири или пет дни. Щом малкият мозък се регулира, апоморфинът може да бъде спрян и приложен само в случай на ремисия. (Никой не се друса с апоморфин. Няма нито един случай на пристрастяване към апоморфина.) Съгласих се да бъда подложен на лечение и влязох в клиника. През първите двадесет и четири часа бях буквално обезумял параноик, както повечето наркомани при остра абстиненция. Този делириум бе разсеян с двадесет и четири часова интензивна терапия с апоморфин. Докторът ми показа диаграмата. Бях получавал минимални количества морфин, които не биха могли да обяснят липсата на по-остри абстинентни симптоми като мускулни и стомашни спазми, треска и моя личен специален симптом — Студеното Горене, подобно на огромен кошер, покриващ тялото и натъркан с мента. Всеки наркоман си има свой собствен симптом, който пречупва остатъците от самоконтрол. Някой член липсваше в уравнението на абстиненцията — и този член можеше да бъде само апоморфинът.

Видях, че лечението с апоморфин наистина е ефективно. След осем дни напуснах клиниката — ядях и спях нормално. Две години не се докоснах до дрога — най-дългия период за дванадесет години. За няколко месеца се върнах отново към наркотиците, поради болест. Ново лечение с апоморфин ме оправи и досега съм добре.

Терапията с апоморфин е качествено различна от другите методи на лечение. Всичките съм ги опитвал. Бърза редукция, бавна редукция, кортизон, антихистамин, транквилизатори, терапия със сън, толсерол, резерпин. След тези лечения при първа възможност се връщаш към наркотиците. Определено мога да кажа, че никога не съм бил *метаболично* излекуван, докато не се подложих на апоморфинна терапия. Изумително големият брой на започналите отново, който сочи статистиката на болницата за наркомани в Лексингтън, накара много лекари да заявят, че наркоманията е нелечима. В Лексингтън използват лечение с долофин и, доколкото ми е известно, никога не са опитвали апоморфин. Всъщност, този метод на лечение е до голяма степен пренебрегнат. Не са правени изследвания върху вариации на формулата на апоморфина, нито опити той да се синтезира изкуствено.

Без съмнение може да се създаде вещество, петдесет пъти по-силно от апоморфина, както и да се премахне страничният ефект на повръщане.

Апоморфинът е метаболичен и психичен регулатор, който може да бъде спрян, щом си свърши работата. Светът е наводнен с транквилизатори и стимулатори, но този уникален регулатор не е удостоен с внимание. Никоя голяма фармацевтична компания не е правила изследвания в тази област. Смятам, че изследванията върху производни на апоморфина ще открият нови хоризонти пред медицината, простиращи се далеч отвъд проблема с наркоманията.

Ваксината срещу едра шарка бе посрещната враждебно от група кряскащи и малоумни антиваксинисти. Без съмнение, протестни крясъци ще се надигнат от заинтересовани или пристрастни личности, когато усетят как вирусът на дрога им се изплъзва от ръцете. Дрогата е голям бизнес: винаги има дребни риби и шефове. Не трябва да им се позволява да се намесват в сериозното дело по ваксинацията и контрола. *Вирусът на дрога е здравен проблем номер едно в света днес*.

Тъй като „Голият обяд“ третира тъкмо този здравен проблем, той по необходимост е брутален, мръсен и отвратителен. Болестта често притежава отблъскващи подробности, неподходящи за слаби стомаси.

Някои пасажи в книгата, които бяха наречени порнографски, са написани като памфлет срещу Смъртното наказание, по маниера на „Скромно предложение“ от Джонатан Суифт. Тези части целят да покажат смъртното наказание като мръсен, варварски и отвратителен анахронизъм, какъвто всъщност и е. Както винаги, обядът е гол. Ако цивилизованите страни искат да се върнат към Обесническите обреди на друидите, извършвани в Свещената гора, или да пият кръв заедно с ацтеките и да хранят Боговете си с кръв от човешко жертвоприношение, нека видят какво всъщност ядат и пият. Нека да видят какво има на върха на дългата вестникарска лъжица.

Както пиша, почти съм завършил продължението на „Голият обяд“. Математическо разширение на Алгебрата на нуждата отвъд вируса на дрога. Тъй като има много форми на зависимост, мисля, че те всички се подчиняват на едни и същи основни закони. Както е казал Хайдерберг: „Това може и да не е най-добрата от възможните вселени, но вероятно ще се окаже, че е една от най-простите.“ Ако човек може да вижда.

И говорейки *Лично*, а ако човек говори по някакъв друг начин, ние със същия успех можем да започнем дирене на неговия Протоплазмен Татко или Майка-Клетка… Не Искам Повече Да Слушам Съсипани Стари Наркомански Приказки и Наркокомове… Едни и същи неща, повторени милион пъти и повече, и няма смисъл да се говори, защото НИЩО Никога не се случва в света на дрогата.

Единственото оправдание за това уморително пътуване към смъртта е РИТНИКЪТ, когато циркулирането на дрогата спре поради неплатени сметки и дрогакожата умира от липса на дрога и свръхдоза време и Старата кожа свършва, забравяйки своята функция да опростява пътя под прикритието на дрогата, както правят кожите… Състоянието на тотално разкриване се ускорява, когато Абстинентният наркоман няма избор и трябва да гледа, мирише и слуша… Пази се от колите…

Ясно е, че дрога е Бутай-Около-Света-Топче-Опиум-с-Носа-Си-Пътуване. Само за Скарабей — купчина претъркалящи се дроги. И като такива, докладвани за унищожение. Умора от гледката наоколо.

Дрогите непрекъснато опяват за *Студа*, както го наричат, вдигат яките на черните си палта и притискат юмруци в съсухрените си вратове… Всичко това е цирк. Наркоманът не иска да му е топло, иска да му е Хладно-По-хладно-СТУДЕНО. Но иска Студа така, както иска Своята Дрога — НЕ ВЪН, където за нищо не му трябва, а ВЪТРЕ, така, че да може да си стои с гръбнак като замразен хидравличен крик… метаболизмът му, наближаващ абсолютната НУЛА. БЕЗНАДЕЖДНИТЕ наркомани често карат по два месеца без да си размърдат червата, и вътрешностите им правят при сядането-слепване — Няма ли?, — изискващо интервенция на замба или неговия хирургически еквивалент… Такъв е животът в Старата Ледена Къща. Защо да се мърда и да се губи ВРЕМЕ?

Място за Още-Един-Вътре, Сър.

Някои същества са на термодинамична еуфория. Те са изобретили термодинамиката… Няма ли?

А някои от нас са на Друга Еуфория и, между нас казано, всичко се разиграва с карти върху масата, така, както обичам да виждам какво ям и vice versa mutatis mutandis[2] в зависимост от случая. Старият Бил:

Банкети и Голи Обеди… Влизайте направо. Идеално забавление за млади и стари, за хора и зверове. Нищо по-добро от малко змийско масло от доктор Х, за да се смажат колелата и да стане веселбата. На коя страна си? Замразен Хидравличен Крик? Или искаш да поогледаш малко наоколо заедно с добрия чичко Бил?

Ето това е Световният Здравен Проблем, за който говорих преди малко. Перспективите Пред Нас Приятели МОИ. Да не би да чувам някой да мрънка за личния си бръснач или за не знам какъв си треторазреден мошеник, който се опитва на мен, Бил, биловщини да ми прилага. Няма ли? Бръсначът принадлежеше на един човек, наречен Окам, и той не беше колекционер на разрези с бръснач. Лудвиг Витгенщайн, *Tractatus Logico-Philosophicus*: „Ако една пропозиция НЕ Е НЕОБХОДИМА, тя е БЕЗ СМИСЪЛ и нейното ЗНАЧЕНИЕ клони към НУЛА.“

— А има ли нещо По-НЕ-НЕОБХОДИМО от дрогата, ако Не Се Нуждаеш от нея?

Отговор! „Наркоманите, ако не си самият ти такъв.“

Казвам ви, момчета, чувал съм отегчени разговори, но няма друга ГРУПА ПО ИНТЕРЕСИ, която да се доближава до това старо термодинамично наркоманско ЗАБАВЯНЕ-ПОТЪВАНЕ. Сега вашият хероиноман не казва почти нищо и това мога да го изтърпя. Но вашият „Пушач“ на Опиум е по-активен, защото все още си има палатка и Лампа… и може би 7-9-10 налягали вътре и, подобно на изпаднали във взаимно вцепенение влечуги, поддържат температурата до Нивото на Говорене: Колко ниско долу са другите дроги „докато Ние — НИЕ си имаме тази палатка и тази лампа и тази палатка и тази лампа и тази палатка и тук вътре е хубаво и топло, хубаво и топло и хубаво тук вътре и хубаво, а НАВЪН Е СТУДЕНО… СТУДЕНО Е НАВЪН, където момчетата, които ядат боклуци, и момчетата, които ядат вена, няма да изкарат и две години, едва ли и шест месеца ще изкарат, влачат се насам-натам и няма никакъв стил в тях… Обаче НИЕ СИ СЕДИМ ТУК и никога не увеличаваме ДОЗАТА… — никога — никога освен ТАЗИ ВЕЧЕР — имаме СПЕЦИАЛЕН ПОВОД с всичките тези момчета, дето ядат боклуци или ядат вена там навън на студа… Това ние никога не ядем никога никога никога никога не ядем… Извинете ме моля, докато направя малко пътешествие до Източника На Живите Вцепеняващи Мозъка Наркотици, които те всички имат по джобовете си, и топчетата

опиум, които си набутват в гъза, заедно със Семейните Скъпоценности и други лайна.“

Място за още един вътре, сър.

И когато този запис тръгне за билионен път и никога лентата няма да ни промени, хора, вземете драстични мерки и разделете човеците от Дрогите.

Единственият начин да се защитиш от тази ужасяваща опасност е да дойдеш тук и да се изчукаш с Харибда… Ще се отнасяме добре с теб… Бонбони и цигари.

След петнадесет години отново съм в тази палатка. Вътре вън, вътре вън и ВЪН. И накрая и Вън. Така че слушайте Стария Чичо Бил Бъроуз, който е изобретил Фамозната Сметачно-Регулираща Машина „Бъроуз“, Регулаторен Пиниз на Бъроуз, почиваща върху Принципа на Хидравличния Крик, без значение как движиш ръчката, резултатът е един и същ при дадени координати. Научете рано моите уроци… Няма ли?

Опиумни Сладури от Всички Страни — Съединявайте се. Няма какво да губим освен Нашите Пласьори. А ТЕ НЕ са НЕОБХОДИМИ.

Погледнете надолу ПОГЛЕДНЕТЕ НАДОЛУ към пътя на дрогата преди да поемете по него и да изчезнете в Погрешната Тълпа…

Няколко думи към разумния човек.

Уилям С. Бъроуз

---

[1] Афтоза — Остро инфекциозно заболяване при едрия рогат добитък. Б.пр. ↑

[2] Vice versa mutatis mutandis (лат.) — обратно с необходимите промени. Б.пр. ↑

Усещам как кръга около мен се затваря, усещам ги как там навън правят своите ходове, как поставят дяволските си куклени доносници, подсвиркват радостно над лъжицата и помпата ми, които изхвърлих на спирката на „Уошингтън Скуеър“, аз прескачам вертележката на входа, слизам по железни стълби и хващам един влак А към центъра на града… Млад, симпатичен, късо подстриган, с мутра на бакалавър от Айви Лийг, работещ в рекламата педал ми държи вратата. Очевидно олицетворявам представите му за индивидуалност. Знаете как е, тоя тип обичат да си общуват с бармани и таксиметрови шофьори, говорят за бейзбол, викат на касиера в магазина на малко име. Абсолютен гъз. И тъкмо на време на перона се появи наркоченгето в бял шлифер (представете си да преследваш някой в бял шлифер — сигурно се опитва да мине за педераст). Чувам думите, които щеше да каже, държейки нещата ми в лявата си ръка, дясната върху ютията.

— Струва ми се, че си изпусна нещо.

Но метрото потегля.

— Довиждане, плоскоглава куко! — изкрещявам аз, за да усети педерастеещото бакалавърче тръпка като от криминален филм. Поглеждам го в очите, поглъщам белите зъби, тена от Флорида, костюма от алпака за двеста долара, ризата с покрити копчета от Брукс Брадърс и носи вестник „Нюз“, за да завърши образа си.

— Единственото, за което го купувам, е комиксът.

Тъпанар, който иска да се прави на отворен… Говори за „марихуанка“, пушел от време на време и винаги имал по малко да предложи на някой готин освободен тип.

— Мерси, момче — казвам аз. — Виждам, че си от нашите — лицето му светва като флипер, по един глупав, розов начин.

— Тоя ме тревеше — казах аз мрачно. (Бележка: „Тревя“ е английски бандитски жаргон за доноснича.) Приближих се и сложих мръсните си наркомански пръсти на ръкава му от алпака.

— И нас, кръвни братя от една и съща мръсна игла. Ще ти кажа поверително, че скоро ще си получи горещата доза. (Бележка: Това е ампула отровна дрога, която се продава на наркомана с цел да бъде ликвидиран. Често се дава на информатори. Обикновено горещата доза е стрихнин, тъй като на вид и на вкус е като дрога.)

— Виждал ли си как действа горещата доза? Видях как Куцият взе във Филаделфия. Пренаредихме стаята му и сложихме едно

огледало от публичен дом, от тези, дето се вижда само от едната страна, и се наредихме да гледаме. Така и не извади иглата от ръката си. Не успяват, ако са се уцелили добре. Така ги намират, от синята им ръка виси помпата, пълна със сусирена кръв. О, погледът му, когато го удари — Момче, беше вълнуващо…

— Спомням си, когато бяхме партия и пътувах с Блюстителя, най-добрия Чистач в занаята. Там в Чи[1]… Оперирахме педерастите в „Линкълн Парк“. Една нощ Блюстителя се появява на работа в каубойски ботуши и черна жилетка с мъжкарска тенекиена значка и ласо, метнато през рамо.

Аз му викам: „Кво ти става? Полудя ли?“

— А той ме поглежда и казва: „Вади патлака, страннико“, и измъква стар, ръждясал револвер, и аз хуквам през Линкълн парк, а около мен свистят куршуми. Обеси трима педали преди полицаите да го пипнат. Искам да кажа, че Блюстителя спечели прозвището си…

— Забелязал ли си колко много изрази са преминали от педерастите към измамниците?

— „Гепи го“.

— „Нетърпеливия Бобър го ухажва прекалено бързо, за да обере най-доброто.“

Хлапето от Обувния магазин (получи този прякор, защото шантажираше фетишистите по обувните магазини) казва: „Вкарай го на балъка с вазелин и той ще се върне и ще хленчи за още.“ Когато Хлапето набележи жертва, той започва да диша тежко. Лицето му се подува и устните му посиняват като на възбуден Ескимос. Тогава бавно-бавно той се нахвърля върху клиента, опипва го, палпира го с гнилите си ектоплазмени пръсти.

„Селянинът прилича на малко невинно момченце, това струи от него като синя неонова светлина. Този слезе от корицата на *“Сатърдей Ивнинг Поуст"* с връзка бизонови глави и се консервира с дрога. Жертвите му никога не се оплакват и Измамниците искат кожата на Селянина. Един ден Малкия Бой Блу започва да се измъква, и това, което изпълзява, би накарало и доктор от линейка да драйфа. Накрая Селянинът прищраква и хуква през празни метростанции и автомати, крещейки: „Върни се, момче! Върни се!“ и последва детето си право в Ист Ривър, долу през кондомите и обелките от портокали, мозайка от плаващи вестници, долу в тихата черна тиня при гангстерите в бетон и

размазаните пистолети, за да се избегнат любопитните пръсти на похотливи балистични експерти."

А педала си мисли: „Какъв екземпляр! Ей, сега като кажа на момчетата в службата за тоя“. Той е колекционер на характери, връзва се като дресирано куче. Аз му предлагам да се видим и му правя среща да му продам малко „марихуанка“, както той я нарича и си мисля: „Ще му пробутам коча трева на тоя тъпак.“ (Бележка: кочата трева мирише като марихуана, когато гори. Често се пробутва на непредпазливи или неопитни.)

— Добре — казах аз, като си потупах ръката — дългът ме зове. Както един съдия казал на друг: „Отсъждай справедливо, а ако не можеш — отсъждай произволно.“

Шмугнах се в закусвалнята с автомати и там бяха Бил Гейнс, сгушен в нечий чужд балтон, приличаше на болен от пареза банкер от 1910, и Стария Барт, дрипав и невзрачен, който топеше парче кейк с мръсните си пръсти, лъскави от мръсотията.

В тази част на града имах няколко клиенти, за които се грижеше Бил, а Барт познаваше няколко стари останки от времето, когато пушехме опиум, призрачни разсилни, сиви като пепел, портиери фантоми, които метат стари прашни зали с бавните си старчески движения, кашлят и плюят, когато пукне абстинентната зора, пенсионирани астматични търговци на крадени вещи в театрални хотели, Пантопоновата Роза, старата мадам от Пеория, китайски келнери стоици, които никога не издават умората си. Барт ги издирваше със старческата си друсана походка, търпелив, предпазлив и бавен, и пускаше в безкръвните им ръце няколко часа топлина.

Веднъж го придружих при обиколката му. Знаете как старите хора загубват срам, когато се хранят, и като ги гледаш ти се драйфа? Старите дроги са същите със стафа. Те ломотят и пищят при вида му. Лиги потичат по брадата им, стомасите им къркорят, червата им стържат в перисталтични движения, докато си приготвят дрогата, разтварят благоприличната телесна кожа и очакваш всеки момент един голям протоплазмен мехур да бльопне и да обгърне дрогата. Наистина е отвратително да видиш това.

— Е, и моите момчета ще са така един ден — помислих аз философски. — Не е ли странен животът?

И така, обратно към търговската част на града, покрай спирката на „Шеридан Скуеър“, в случай, че ченгето се спотайва в някое от килерчетата, където чистачите си държат метлите.

Както казах това не можеше да продължава. Знаех, че са се захванали с тяхната полицейска зла магия — сложили са мои кукли в „Лийвънуърт“.

— Няма смисъл да забиваш игли в този, Майк.

Чух, че Чепин са го очистили с кукла. Онзи стар евнух, ченгето, просто си седял в едно съседно мазе и бесел една негова кукла — ден и нощ, година след година. И когато Чепин го обесиха в Кънектикът, намерили този стар гад със счупен врат.

— Паднал по стълбите — казват. Старите полицейски тъпотии.

Дрогата е обградена от магия и табута, клетви и амулети. Мога да открия моя пласьор от Мексико Сити с радар.

— Не тази улица, следващата, надясно… сега наляво. Сега пак надясно — и ето го там, беззъбо лице на старица и заличени очи.

Познавам този пласьор, той ходи насам-натам и си тананика мелодия и всеки, който мине край него, я подема. Той е толкова сив и призрачен и анонимен, че те не го виждат и си мислят, че мелодията идва от собствените им глави. Така клиентите са на *„Усмивки“* или на *„В настроение съм за любов“*, или *„Казват, че сме твърде млади за любов“*, или каквато е там песента за деня. Понякога можеш да видиш петдесет, приличащи на плъхове, дроги, пищящи от болки, които тичат след момче с хармоника, и ето го Човека, седнал на плетен стол, който хвърля хляб на лебедите, дебел травестит разхожда афганистанската си хртка из Източната част, стар пияница пикае на ел. пост, радикален еврейски студент раздава листовки на „Уошингтън Скуеър“, дървесен лекар, един екстерминатор, рекламен агент в Недик, се обръща към касиера на малко име. Световната мрежа от дроги, настроена на струна от гранива сперма, които се стягат в мебелирани стаи, треперят в абстинентната сутрин. (Хората на Стария Пийт смучат черния пушек в задната стаичка на китайска пералня и Меланхоличното Бебе умира от свръхдоза време и внезапно спиране на дъха.) В Йемен, Париж, Ню Орлиънс, Мексико Сити и Истанбул — трепереши под пневматични чукове и парни лопати, кряскахме наркомански псувни един на друг, но никой от нас не ги чуваше и Човека се подаде от един парен валяк и аз успях да хвърля кофа катран. (Бележка: Истанбул е сринат до основи и

построен наново, особено мръсните наркомански квартали. В Истанбул има повече хероиномани, отколкото в Ню Йорк Сити.) Живите и мъртвите, абстинентни или друсани, болни или натъпкани с хероин, се спускат по люлката на дрогата и Пласьора яде Чоп Сюи на улица „Долорес“, Мексико, топи кекс в автомат, разгони Уличната борса с глутница лаещи Хора. (Бележка: Хора е нюорлеански сленг за наркополицаи.)

Старият китаец загребва вода от реката с ръждиво тенекиено канче, мие йен покс, твърд и черен като сгурия. (Бележка: Йен покс е пепелта от изсушен опиум.)

Добре, лъжицата и помпата ми са у ченгето и знам, че са се включили на моята честота, водени от онова сляпо ухо, известно като Уили Диска. Уили има кръгла дискова уста, обградена от чувствителни, щръкнали черни косми. Сляп е, защото веднъж друсал в очната си ябълка, носа и небцето му са изядени от смъркане на Херо, тялото му е маса от изпъстрена с белези тъкан, твърда и суха като дърво. Сега може да яде хероина само през устата, понякога изхвърля дълга струя ектоплазма и чувства тихата честота на дрога. Той проследява пътя ми през целия град, през стаи, от които вече съм излязъл, и ченгетата попадат на някакви младоженци от Сиукс Фолс.

— Хайде, Лий! Излез от дупката си! Знаем те — на мъжа кура му пада веднага.

Сега Уили се разгорещява и можеш винаги да го чуеш навън в тъмнината (той се активизира само през нощта) как хленчи, и да усетиш ужасната настойчивост на тази сляпа, търсеща уста. Когато отидат да арестуват някого, Уили става неконтролируем и устата му прегризва дупка направо във вратата. Ако ченгетата не бяха там да го обуздаят с малко стаф, той щеше да изсмуче соковете на всяка дрога, до която се докопа.

Знаех и всички други знаеха, че са пуснали Диска по петите ми. И ако моите малолетни клиенти се раздрънкаха:

— Той ме насили да върша всякакви ужасни сексуални работи, в замяна на дрога — щях да целуна улицата за довиждане.

И така, ние се запасихме с хероин, купихме си на старо един Стъдибейкър и се отправихме на Запад.

Блюстителят се измъкна, като симулира шизофрения:

— Аз стоях извън себе си и се опитвах да спра тези линчове с призрачни пръсти… Аз съм призрак и искам това, което всеки призрак иска — тяло — след Дългото бдение из неухайни космически улички, където никакъв живот е единствено безцветната никаква миризма на смърт… Никой не може да я вдиша и помирише през розовите спирали от хрущял, украсени с кристални сополи, лайняно[2] време и чернокръвни филтри плът.

Той стоеше в продълговатите сенки на съдебната зала, лицето му разкъсано, подобно на разцепена ципа от похотта и глада на ларвени органи, които помръдват в колебливата ектоплазмена плът на абстиненцията (по време на Първия разпит след десет дни в изолатора), плът, която се разсейва при първото тихо докосване на дрога.

Видях това с очите си. Четири килограма и половина, загубени за десет минути, в едната ръка спринцовката, а с другата ръка си държеше панталоните, за да не му паднат, абдикиралата плът гореше с хладен жълт ореол, там в една хотелска стая в Ню Йорк… по нощното шкафче кутии от бонбони, три пепелника, от които се спускаха каскади от цигарени фасове, мозайка от безсънни нощи и внезапни хранителни нужди на наркомана, грижещ се за бебешката си плът…

Блюстителя е осъден от Федералния съд по обвинение в линч и е пратен във Федералната лудница, специално пригодена да съдържа призраци: прецизно, прозаично въздействие на вещи… умивалник… врата… тоалетна… решетки… ето ги… това е това… всички линии, ясно изрязани… нищо отвъд… Без Изход… Без Изход изписано на всяко лице…

Първоначално физическите промени настъпваха бавно, но после отскочиха напред на черни глътки, падаха през рехавата му тъкан и заличиха човешките очертания… В неговото място на абсолютна тъма устата и очите на един орган, който се хвърля напред, за да щракне с прозрачните си зъби… но що се отнася до функция и разположение той няма постоянен орган… полови органи никнат отвсякъде… ректуми се отварят, дефекират и се затварят… целият организъм си променя цвета и плътността в мигновени пренагаждания…

Селянина е обществено зло с пристъпите си, както той ги нарича. Ето че го обзема Балъка Отвътре, а това е изригване, което никой не може да охлади. В покрайнините на Филаделфия той изскача от колата, за да се разправя с някакъв патрул и ченгето му хвърля един поглед и ни арестува всичките.

Седемдесет и два часа и още пет дроги в килията заедно с нас. Тъй като не искам да си разкривам стеша пред тези гладни нещастници, налага се да омайваме ключаря и след като му дадохме злато, се озовахме в отделна килия.

Далновидните дроги, известни като катериците, пазят стешово в случай на арест. Всеки път, когато се инжектирам, пускам по няколко капки в джоба на жилетката си, хастарът е твърд от стаф. В обувката си имам пластмасов капкомер, а в колана съм си закопчал една безопасна игла. Знаете как се описва приложението на капкомера и иглата: „Тя сграбчи безопасна игла, покрита с кръв и ръжда, издълба огромна дупка в крака си, зяпнала подобно на безсрамна, гноясала уста, очакваща невъобразимата среща с капкомера, който тя заби в отворената рана. Но Отблъскващата й трескава нужда (гладът на насекомите на сухо място) е счупил капкомера някъде из плътта на разпраното й бедро (напомнящо по-скоро на плакат, агитиращ срещу почвената ерозия.) Но на нея не й пука. Тя дори не вади парчетата стъкло, просто гледа кървавия си хълбок със студените безизразни очи на търговец на месо. Какво й пука за атомната бомба, за дървениците, жертвите на рака, Взаимоспомагателното дружество очакваше да си получи обратно непослушната й плът… Сладки Сънища, Пантопонова Розо.“

Реалност — отщипваш малко плът от крака и бързо забиваш и вадиш иглата. Тогава нагласяш капкомера *над*, *не във* дупката и бавно и внимателно вкарваш разтвора, за да не пръска навън… Когато сграбчих бедрото на Селянина, плътта се оформи в ръката ми подобно на восък и така си остана, а от дупката бавно се запроцежда капка гной. А аз никога не съм пипал живо тяло, студено като тялото на Селянина във Филаделфия…

Реших да го подрежа, дори и ако това значеше удушваческа забава. (Това е английски селски обичай, предназначен да елиминира възрастни или приковани към легло близки. Семейство, страдащо от подобни роднини, организира „удушваческа забава“, на която гостите

трупат дюшеци върху старците в тежест, покатерват се най-отгоре и се напиват.) Селянина е пречка в работата и трябва да бъде заведен в бордеите на света. (Това е африканска практика. Официално е известна като „Водача вън“, има за цел отвеждането на старите хора в джунглата и оставянето им там.)

Пристъпите на Селянина стават хронични. Ченгета, портиери, кучета, секретарки започват да ръмжат, щом той се приближи. Русият Бог бе паднал до отблъскваща низост. Измамниците не се променят, те се пропукват, разпадат — експлозии от материята в студеното междузвездно пространство се носят сред космически прах, оставят празното тяло отзад. Измамници по света има един Балък, който не можете да оправите: Балъка Отвътре…

Оставих Селянина на един ъгъл, наоколо до небето се издигаха коптори от червени тухли, под силен дъжд от сажди.

— Ще отида да навестя онзи доктор, мой познат. Ще се върна веднага с хубав, чист аптечен морков… Не, чакай тук — не искам да те вижда.

Независимо колко дълго, Селянин, чакай ме тук, точно на този ъгъл. Сбогом, сбогом приятел… Къде ли отиват, когато излязат и оставят тялото зад тях?

Чикаго: невидима йерархия от олющени жабари, миризма на атрофирали гангстери, земен дух те сграбчва в Халстед, Цицеро, „Линкълн Парк“, просяк на мечти, миналото завладява настоящето, гранясалата магия на монетните автомати и крайпътните ресторантчета.

Във Вътрешността: обширни подразделения, телевизионни антени в безсмисленото небе. В животонепроницаеми къщи те се носят над младите и попиват по малко от това, което са затворили. Само младите внасят по нещо вътре, пък и те не остават дълго млади. (През решетките на източен Сейнт Луис минава мъртвата граница, мъртвите дни на реката.) Илиноис и Мисури, миазма от строящи могили народи, унизителен култ към Източника на Храна, жестоки и грозни празненства, безнадеждния ужас от Бога Стоножка се простира от Мондвил до лунните пустини на крайбрежно Перу.

Америка не е млада земя: тя е стара и мръсна и зла още отпреди заселниците, още преди индианците. Злото е там и чака.

И винаги ченгета: лъскави, обучени в колеж, щатски ченгета, опитно, учтиво дърдорене, електронни очи преценяват колата ти, багажа, дрехите и лицето. Ръмжащи копои от мегалополисите, провинциални шерифи с мек говор, в чиито очи с цвят на избеляла сива памучна риза се крие нещо черно и заплашително…

И винаги автомобилни неприятности: в Сейнт Луис шитнахме Стъдибейкъра, модел 1942 (имаше вграден технически дефект, също като Селянина), за една стара лимузина Пакард, която прегря и едва стигнахме Канзас Сити, купихме Форд, който се оказа, че харчи безобразно, трампихме го за джип, който явно много сме го юркали (не са добри за каране по магистрала) и нещо вътре му изгорихме, с трясък и бумтене се върнахме при стария Форд, осем цилиндров, с V-образен двигател. Ако искаш да стигнеш някъде, това е най-добрата машина, пък нека да гори много.

Атмосферата на Съединените щати ни обгръща, както никоя друга атмосфера по света, по-лоша от тази на Андите, високопланински градчета, леден вятър духа от планините, излезли като от пощенска картичка, усещаш редкия въздух в гърлото си, подобен на смърт, речните градчета на Еквадор, малария, сива като дрога под черен Стетсън, зареждащи се откъм дулото пушки, лешояди кълват из калните улици — и това, което те поразява, когато слезеш от ферибота в Малмьо (на ферибота къркането не се облага с мито) — Швеция ти измъква всичкия евтин, безмитен алкохол и след това напълно те скапва: очи, опитващи се да не гледат към гробището в центъра на града (изглежда всички градове в Швеция са построени около гробище), следобеда няма какво да правиш, няма бар, нито кино, изпуших последната си плочка хашиш от Танжер и си казах:

— Това е, да се качвам обратно на ферибота.

Но никъде няма атмосфера като в Съединените щати. Не можеш да я видиш, не знаеш откъде идва. Да вземем един от тези коктейлбарове в края на някоя пряка — всеки ред къщи си има собствен бар, аптека, магазин и магазин за алкохол. Тръгваш по пряката и те удря. Но откъде идва?

Не е от бармана, не е от клиентите, не е и от бледокремавите пластмасови възглавнички на столчетата на бара, нито от смътната неонова светлина. Не е дори и от телевизията.

И ние искаме още и още от тази атмосфера, както е с кокаина, винаги се опитваш да отложиш срутването на кокависините. А дрогата свършваше. И така, ние сме в един град без хероин и гълтаме сироп за кашлица. Повръщаме сиропа и продължаваме да караме, напред и напред, пролетен вятър свири през таратайката, която заобикаля треперещите, болни, потни тела и студът, студът, който винаги те спохожда, когато свърши дрогата… Напред през обеления пейзаж, на пътя мъртви броненосци, над блатото се носят лешояди, кипарисови пънове. Мотели с хераклитови стени, газов бойлер, тънки розови одеяла.

Пътуващ бивш пандизчия и циркаджия, хипохондрици, изгорили докторите в Тексас…

А никой, който е с всичкия си, няма да отиде при доктор в Луизиана. Щатски Дрога Закон.

Най-накрая стигнахме в Хюстън, където познавам един аптекар. Не съм идвал тук от пет години, но той вдига глава и един бърз поглед му е достатъчен, за да ме познае, просто кимва и казва:

— Почакай ме там на бара…

Аз сядам, изпивам чаша кафе и след малко той идва, сяда до мен и казва:

— Какво искаш?

— Четвъртинка ПГ[3] и сто немби[4].

— Ела след половин час — той кима.

Когато се връщам, той ми подава един пакет и казва:

— Петнайсе долара… Внимавай.

Да ядеш ПГ е страшен масраф, трябва да изгориш първо алкохола, после да замразиш камфора и да извадиш кафявата течност с капкомер — непременно трябва да го изядеш вена, защото иначе получаваш абсцес, а обикновено свършваш с абсцес при всяко положение, независимо къде го инжектираш. Най-добре си е да го пиеш с немби… И така, ние го изливаме в една бутилка от перно и се запътваме към Ню Орлианс, покрай дъгоцветни езера и оранжеви газови пламъци и блата и купища боклук, алигатори, пълзящи сред счупени бутилки и тенекиени кутии, неоновите арабески на хотелите, безделничещи сводници кряскат мръсотии на минаващите коли от островчета боклук…

Ню Орлианс е мъртъв музей. Наобикаляме Борсата, като вдишваме ПГ и намираме веднага Човека. Мястото е малко и полицаите знаят кой продава, така че той си вика к’во значение има и продава на кой да е. Запасяваме се с хероин и обратно към Мексико.

Назад през Лейк Чарлс и земята на мъртвите монетни автомати, южния край на Тексас, шерифи, убийци на негри, ни оглеждат от главата до петите и проверяват документите на колата. Нещо ти пада от сърцето, като пресечеш границата с Мексико и изведнъж пейзажът те удря — между него и теб няма нищо — пустиня, планини лешояди; малки въртящи се частици, а другите така близо, че чуваш как крилата разцепват въздуха (сух, хриплив звук), и когато забележат нещо, те се изливат от синьото небе, това разбиващо гадно синьо небе на Мексико, надолу в черна фуния… Карахме цяла нощ, сутринта пристигнахме в топло мъгливо място, лаещи кучета и шум от течаща вода.

— Томас и Чарли — казах аз.

— Какво?

— Това е името на този град. На морското равнище. Оттук направо започваме да се изкачваме — три хиляди метра — уцелих се и заспах на задната седалка. Тя беше добър шофьор. Достатъчно е някой да хване кормилото и ти става ясно.

Мексико Сити, където седи Лупита като ацтекска богиня на Земята, неохотно даваща малките хартиени пакетчета с гадни херолайна.

— Продаването създава по-голяма зависимост от употребата — казва Лупита. Пласьорите, които не употребяват, имат зависимост от съприкосновението с другите. Агентите също я получават. Вземи Бредли Купувача. Най-добрият наркоагент в занаята. Всеки би го помислил за наркоман. Имам предвид, че той може да отиде направо при пласьора и просто да го пипне. Толкова е анонимен, сив и призрачен, че пласьорът след това не го помни. И така ги оправя един след друг…

Купувачът прилича все повече и повече на дрога. Не може да пие. Не може да го дига! Зъбите му падат. (Както бременните жени губят зъбите си, хранейки непознат, така дрогите губят жълтите си кътници, хранейки абстиненцията.) Непрекъснато смуче захарна пръчка. Бейби Рут го кефят особено силно.

— Направо е отвратително да гледаш как гадно Купувача смуче тия захарни пръчки — казва едно ченге.

Купувача придобива злокобен зелено-сив цвят. Факт е, че тялото му си произвежда собствена дрога или неин еквивалент. Купувача има здрави връзки. Вътрешен Човек, можеш да кажеш. Или той така си мисли.

— Ще се затворя в стаята си — казва той. — Ебал съм ги всичките. Тъпанари и от двете страни. Аз съм единственият завършен човек в занаята.

Но го обзема копнеж като силен черен вятър през кокалите. И Купувача залавя един млад наркоман и му дава наркотици да го направи.

— Уф… добре — казва момчето. — Какво искаш от мен да направя?

— Искам просто да се отъркам о теб и да се надрусам.

— Пфу… Добре, хубаво… Но защо не го направиш физически като хората?

По-късно момчето седи в едно кафене заедно с двама колеги и топят кейка си.

— Най-гнусното нещо, което някога съм преживявал — казва той. — Някак си той стана мек и блудкав като желе и ме обгърна. И после целият се навлажни като със зелена слуз. Предполагам, че е достигнал до някакъв страшен оргазъм… Аз почти истерясах от това зеленото по мене, а той вонеше като стар изгнил пъпеш.

— Все пак е лесна печалба.

Момчето въздъхна примирено.

— Да. Предполагам, човек може да свикне с всичко. Имам среща утре пак с него.

Нуждата на Купувача става по-остра. На всеки половин час трябва да презарежда. Понякога кръстосва предградията и подкупва ключаря на участъка да го пусне в килия с дроги. Стига до там, че никаква доза контакт не го друса. На този етап получава призовка от Областния инспектор:

— Бредли, твоето поведение е породило слухове — и се надявам заради теб, да не са нищо повече от слухове — това е толкова немислимо отвратително, че… имам предвид жената на Цезар… така че Отделът трябва да бъде извън всяко подозрение… със сигурност

извън подозрения като тези, които ти очевидно си възбудил. Сваляш нивото на занаята. Готови сме да приемем незабавно оставката ти.

Купувачът се хвърля на земята и пълзи до ОИ.

— Не, Шефе, Човече, не… Отделът е моят живот.

Той целува ръката на ОИ и пъха пръстите му в устата си (ОИ трябва да усети беззъбите му венци), хленчейки, че е загубил зъбите си „ф слубътъ“.

— Моля ви, шефе, ще ви бърша гъза, ще ви мия мръсните капути, ще ви лъскам обувките с мазнината от носа си…

— Наистина, това е напълно отблъскващо! Нямаш ли гордост! Трябва да ти кажа, че чувствам определено отвращение. Имам предвид, че има нещо, ааа, гнило в теб и миришеш на купчинка тор — той постави парфюмирана кърпичка пред лицето си. — Трябва да те помоля незабавно да напуснеш този кабинет.

— Ще направя всичко, шефе, *всичко* — съсипаното му зелено лице се разцепва в ужасяваща усмивка. — Аз съм още млад, шефе, и съм доста силен, когато ми кипне кръвта.

ОИ сочи към вратата с отпаднала ръка, повдига му се и плътно притиска кърпата към устата си. Купувачът стои прав и замечтано гледа към ОИ. Тялото му започва да капе като върбовата клонка на търсач на вода. Потича напред…

— Не! Не! — крещи О.И.

— Шлуп… шлуп, шлуп — след един час намерили Купувача в еуфория на стола на ОИ. ОИ бил безследно изчезнал.

Съдията:

— Всичко показва, че вие по някакъв немислим начин… хъм… сте асимилирали Областния инспектор. За нещастие няма никакви доказателства. Бих препоръчал да бъдете затворен, или по-скоро сипан в някоя институция, но аз не знам нито едно място, подходящо за човек от вашата класа. С неохота трябва да се разпоредя за вашето освобождаване.

— Този трябва да стои в аквариум — казва арестувалият го служител.

Купувача сипе ужас сред хората в занаята. Дрогите и агентите изчезват. Като прилеп вампир той пръска ефлувиум, усойна зелена мъгла, която анестезира жертвите му и ги прави напълно беззащитни в обгръщащото му присъствие. След успешен улов той се скрива в

дупката си за няколко дни като натъпкана боа удушвач. Накрая го хващат, докато храносмила Комисаря по наркотиците и го унищожават с огнепръскачка — предварителното производство постановило, че средствата са били оправдани, тъй като Купувача бил загубил принадлежността си към човечеството и бил, следователно, същество без вид и заплаха за наркозанаята на всички нива.

В Мексико номерът е да намериш местна дрога с държавна рецепта, която ти осигурява определено количество всеки месец. Нашият Човек беше Стария Айк, който бе прекарал по-голямата част от живота си в Щатите.

— Пътувах с Айрин Кели, а тя беше страшна жена. В Бът, щата Монтана, я хваща кокаиновият страх и тя хуква из хотела, като крещи, че я преследват китайски ченгета със сатъри за месо. Познавах онзи полицай в Чикаго, смъркаше кока и обикновено идваше във форма на кристали, сини кристали. Полудява един ден и започва да крещи, че Федералните служби го преследват, изтичва по тази уличка и си напъхва главата в кофата за боклук. Аз му казах: „Какво мислиш, че правиш?“, а той казва: „Разкарай се или ще те застрелям. Добре съм се скрил.“

Този път ще сме на кокаин. Бързо го изяж, синко. Може да го усетиш как влиза, чист и студен в носа и гърлото и после поток от съвършено удоволствие нахлува в мозъка и включва кокавръзките. Бели експлозии разбиват главата ти. След десет минути искаш още… ще пресечеш целия град за още. Но ако не можеш да се вредиш за кока, ядеш, спиш и забравяш.

Това е копнеж само на мозъка, нужда без чувства и без тяло, призрачна нужда, гранясала ектоплазма, изхвърлена от стара дрога, кашлящ и плюещ в абстинентната сутрин.

Една сутрин се събуждаш и взимаш коктейл хероин-кокаин, под кожата си усещаш буболечки. 1890 ченгета с черни мустаци блокират вратите и се надвесват през прозорците, ръмжат и под разтворените им устни се показват сини и силно релефни значки. Дроги маршируват през стаята, пеейки Мюсюлманска Погребална Песен, носят тялото на Бил Гейнс, стигмите от убожданията горят с нежен син пламък. Целеустремени шизофренични детективи душат подлогата ти.

Това са кокаиновите ужаси… Седни, облегни се, успокой се и яж много Прост Обикновен Морков.

Денят на мъртвите: полудях от глад и изядох захарния череп на моя малък Уили. Той се разплака и трябваше да изляза за друг. Минах покрай бара за коктейли, където пръснаха главата на Джей Лей, събирача на облози.

В Куернавака, или май беше в Такско?, Джейн среща сводник тромбонист и изчезва в облак опиумен пушек. Сводникът е един от онези дърдорещи и умуващи артисти — по такъв начин омърсяваше нежния пол, като караше своите пички да поглъщат всички тия лайна. Той непрекъснато разширяваше своите теории… изпитва някое от момичетата и го заплашва, че ще го зареже, ако тя не е запомнила всеки нюанс от последната му унищожителна атака срещу логиката и човешкия образ.

— И така, маце. Аз съм дал достатъчно. Но ако ти не искаш да го приемеш, аз просто нищо не мога да направя.

Пушенето на опиум за него беше ритуал и беше много пуритански настроен към дрогата, подобно на много пушачи. Твърдеше, че опиумът го пренасял в свръхсини гравитационни полета. Имаше мнение по всеки въпрос: какво бельо е здравословно, кога да се пие вода, как да си бършеш гъза. Лицето му бе лъскаво и червено, носът — огромен, широк и гладък, малките му червени очи светваха, щом погледнеше към някоя жена, и угасваха, щом погледнеше към нещо друго. Рамената му бяха много широки и загатваха изроденост. Държеше се така, все едно не съществуваха други мъже, предаваше заповедите си до мъжката част на персонала относно ресторанта и магазина чрез дамско посредничество. И никой Мъж никога не бе влизал в тайното му, пусто място.

Той оставя дрогата и носи опиум. Аз си дръпвам три пъти, Джейн го погледна и плътта й кристализира. Аз скочих и изкрещях:

— Страх ме е! — и избягах от къщата. Изпих една бира в едно ресторантче — мозаичен бар, резултати от конни надбягвания и плакати с тореадори — и чаках да дойде автобусът за града.

Една година по-късно в Танжер чух, че била умряла.

---

[1] Вероятно Чикаго. Б.пр. ↑

[2] shit (лайно) значи и хероин, така че навсякъде в текста е нееднозначно. Б.пр. ↑

[3] ПГ — силен наркотик (паралдехид). Б.пр. ↑

[4] Хапчета транквиланти (амитал, барбитурат; немутал). Б.пр. ↑

БЕНУЕЙ

И така, възложено ми е да отговарям за работата на доктор Бенуей в „Ислям Инкорпорейтид“.

Д-р Бенуей е бил повикан за съветник на Свободната република, място, отдадено на свободна любов и неспирно къпане. Поданиците са добре приспособени, услужливи, честни, толерантни и най-вече чисти. Но призоваването на Бенуей показва, че не всичко е наред зад хигиеничната фасада: Бенуей е манипулатор и координатор на символни системи, специалист по разпита във всяка негова фаза, промиване на мозъци и контрол. Не бях виждал Бенуей от неговото внезапно заминаване от Анексия, където неговата задача бе ТД — Тотална деморализация. Първият ход на Бенуей бе да премахне концентрационните лагери, да забрани масовите арести и, освен при специални и ограничени обстоятелства, изтезанията.

— Не одобрявам бруталността — казва той. — Не е ефективна. От друга страна, продължителният тормоз, без физическо насилие, причинява, когато е майсторски приложен, несигурност и усещане за особена вина. Трябва да се имат предвид няколко правила или, по-скоро, няколко ръководни принципа. Пациентът не трябва да разбере, че тормозът е преднамерена атака от страна на античовешки враг срещу неговата лична идентичност. Той трябва да чувства, че както и да бъде третиран, той го заслужава, защото той е (никога не се уточнява защо) ужасно грешен. Голата нужда на зависимите от контрол трябва да бъде прилично задоволена чрез своеволна и усложнена бюрокрация, така че пациентът да не може да контактува пряко с врага си.

Всеки поданик на Анексия бе задължен да си извади и да носи със себе си по всяко време пълна папка с документи. Гражданите можеха да бъдат спирани на улицата по всяко време. Контрольорът, който може да бъде в обикновени дрехи, във всякакви видове униформи, често в бански костюм или пижама, понякога чисто гол, само с една значка, закопчана на зърното, след като провери всеки

документ, го подпечатва. При следваща проверка гражданите трябва да покажат правилно поставените печати от последната проверка. Контрольорът, когато спре голяма група, проверява и подпечатва картите само на няколко души. А другите подлежат на арест, тъй като картите им не са подпечатани. Арест означава „временно задържане“. Тоест, затворникът ще бъде освободен ако и когато Декларацията с Обяснения, правилно подписана и подпечатана, бъде одобрена от Помощник-съдията по Обясненията. Тъй като този служител почти не влизаше в кабинета си, а Декларацията с Обяснения трябва да бъде представена лично, обяснителите прекарваха седмици и месеци на опашки в неотоплени учреждения, без столове и тоалетни.

Документи, оформени със симпатично мастило, се превръщаха в стари разписки от залагания, непрекъснато се изискваха нови документи. Гражданите се втурваха от една служба към друга в безумен опит да спазят непосилни срокове.

Всички пейки в града бяха иззети, фонтаните спрени, всички дървета и цветя — унищожени. Огромни електрически сирени, поставени на всеки блок с апартаменти (всички живееха в апартаменти), пищяха на всеки четвърт час. Често вибрациите изхвърляха хората от леглата им. По цяла нощ лъчите на прожектори кръстосваха града (на никого не му бе разрешено да използва щори, завеси или кепенци).

Никой никога не поглеждаше никого поради строгия закон срещу натрапничеството, вербално или не, с каквато и да е цел, сексуална или друга. Всички кафенета и барове бяха затворени.

Алкохол можеше да се получи само след специално разрешение, а алкохолът, придобит по този начин, не можеше да се продава или дава или по какъвто и да е начин да се предоставя на някой друг. Присъствието на някой друг в стаята се считаше *prima facie*[1] доказателство за заговор за прехвърляне на алкохол.

Никой нямаше право да залоства вратата си и полицията имаше шперцове за всяка стая в града. Придружени от менталист, те се втурват в нечий дом и започват „да го търсят“.

Менталистът ги насочва към това, което човекът желае да скрие: тубичка вазелин, иригатор, носна кърпа, върху която се е изпразнил, оръжие, неразрешен алкохол. След това винаги подлагаха заподозрения на най-унизително претърсване на голата му персона, по

чийто адрес отправят подигравателни и обидни забележки. Много латентни хомосексуалисти са откарвани в усмирителни ризи, след като им е бил намазан с вазелин задника. Или пък се нахвърлят върху всяка вещ. Било то попивателна или обувалка.

— И какво е сега това?

— Това е попивателна.

— Чу ли го, каза попивателна.

— Всичко чух.

— Струва ми се, че това ни стига. Я ела.

След няколко такива месеца гражданите се свиват из ъглите като невротични котки.

Естествено, процесите срещу заподозрени агенти, саботьори и политически дисиденти полицията в Анексия провеждаше на конвейерен принцип. Относно разпитването на заподозрените д-р Бенуей има да каже следното:

— Макар че по принцип избягвам употребата на изтезания — изтезанията втвърдяват опонента и мобилизират съпротива, — заплахата с мъчения създава у субекта необходимото чувство на безпомощност и благодарност към разпитващия, за това, че не ги е приложил. Изтезанията могат да бъдат приложени с добри резултати за наказание в случаите, когато субектът е дотолкова напреднал с лечението, че ще приеме наказанието за заслужено. С тази цел съм разработил няколко дисциплинарни процедури. Една от тях е известна като Пулта. Електрически клеми, които могат да бъдат включени по всяко време, се закачват за зъбите на субекта. Той се инструктира как да обслужва някакъв (без значение какъв) пулт, да поставя определени проводници в определени гнезда в отговор на светлинни и звукови сигнали. Всеки път, щом сгреши, по клемите се пуска ток в продължение на двадесет секунди. Светлинните и звуковите сигнали постепенно се ускоряват, докато достигнат отвъд възможностите му да реагира. Половин час на пулта и субектът се срива като претоварена мислеща машина.

— От изследването на мислещите машини научаваме повече за мозъка, отколкото можем да научим чрез интроспективните методи. Западният човек се е екстериоризирал във формата на джунджурии. Някога взимал ли си кокаин? Удря те право в мозъка и активизира връзките на чистото удоволствие. Удоволствието от морфина е във

вътрешностите. Като го вземеш, трябва да се заслушаш в себе си. Но кока е електричество през мозъка и копнежът за кока е чисто мозъчен, нужда без чувства и без тяло. Мозък, зареден с кокаин, е пощръклял флипер, бляскащи сини и розови светлини в електрически оргазъм. Кокаудоволствие може да бъде усетено от мислеща машина, първите помръдвания на отвратителен насекомен живот. Копнежът по кока трае само няколко часа, докато са стимулирани кокаиновите канали. Разбира се, ефектът от кока може да бъде постигнат чрез електрически поток, който активизира К-канали…

— Така, след малко каналите се износват като вени, и наркоманът трябва да намери нови. След време те се възстановяват и чрез ловка ротация на вените дрогата може да закърпи положението освен ако не почне да гори много. Но мозъчните не се възстановяват, веднъж като умрат, и когато на наркомана му свършат мозъчните клетки, той изпада в ужасно шибано положение.

— Наклякали по стари кокали, екскременти и ръждиво желязо, в ослепителния бял блясък на жегата, до хоризонта се простира панорама от голи идиоти. Съвършена тишина — говорният им център е разрушен — чува се само пукането на искрите и свистенето на опърлена плът, тъй като им прикрепват електроди нагоре-надолу по гръбнака. Бял пушек от изгарящата плът виси в неподвижния въздух. Група деца са вързали един идиот с бодлива тел за стълб, наклали са огън между краката му и стоят и гледат с чудовищно любопитство как пламъците се плъзват по бедрата му. Плътта му се гърчи в огъня, обхваната от насекомна агония.

— Както обикновено, се поотклоних. Като оставим настрана точните знания в мозъчната електроника, наркотиците си остават съществена част от инструментариума на разпитващия, в атаката му срещу личната идентичност на субекта. Барбитуратите са, разбира се, почти безполезни. Тоест, всеки, който би рухнал от подобни средства, ще бъде победен и от детинските методи, използвани в американските следствени управления. Скополаминът често е ефективен за преодоляване на съпротива, но поврежда паметта: агентът може и да е готов да разкрие тайните си, но да е напълно неспособен да си ги спомни, или пък официалният и тайният живот са образували неразгадаема плетеница. Мескалин, хермалин, ЛСД 6, буфотинин, мускарин са успешни в много случаи. Булбокапнинът предизвиква

състояние, приближаващо се до шизофреничната кататония… наблюдавани са случаи на автоматично подчинение. Булбокапнинът е депресант, засягащ малкия мозък, и вероятно изключва центровете на движение на хипоталамуса. Другите наркотици, които са предизвикали експериментална шизофрения — мескалин, хермалин, ЛСД 6, — са стимуланти на малкия мозък. При шизофренията малкия мозък ту се стимулира, ту се потиска. Често след кататонията следва период на възбуденост и моторна активност, през който лудият търчи през отделенията и къса нервите на всички. Някои особено тежки случаи на шизофрения отказват изобщо да се движат и прекарват живота си на легло. Обикновено за „причина“ (причинното мислене никога не успява да даде точно описание на метаболичните процеси — ограниченията на съществуващия език) на шизофренията се приема нарушаването на регулиращата функция на хипоталамуса. Редуване на дози ЛСД 6 и булбокапнин — булбокапнина, засилен с кураре — дават най-високата степен на автоматично подчинение.

— Има и други процедури. Субектът може да бъде докаран до дълбока депресия чрез прилагане на големи дози бензедрин в продължение на няколко дни. Психоза може да бъде предизвикана от продължително приемане на големи дози кокаин или демерол или пък чрез рязко спиране на барбитурати след продължителното им приемане. Може да му бъде създадена зависимост от дихидрооксихероин и след това наркотикът да му бъде спрян (това съединение би трябвало да създава зависимост, пет пъти по-силна от героиновата, и абстиненцията ще е пропорционално по-остра).

— Има разнообразни „психологически методи“, например задължителната психоанализа. Пациентът бива помолен да асоциира свободно по един час всеки ден (в случаите, когато времето не е същината). „Така, така. Да не бъдем крайни отрицатели, момче.“ Иначе Татко вика циганин с торбата. И прас-прас зъбчета.

— Случаят с един агент от женски пол, който забрави истинската си самоличност и се сля с измислената личност, под чието прикритие живееше — тя все още е *fricoteuse*[2] в Анексия, — ме наведе на друг пиниз. Агентът се тренира да отрича своята личност на агент и да поддържа личността на „легендата“. И защо да не използваме психическо жиу-жицу и да продължим с нея? Да му подхвърлим, че личността на „легендата“ е истинската му личност и че той друга няма.

Личността му на агент потъва в безсъзнателното, тоест излиза от неговия контрол. И сега вече ние можем да я изкопаем с наркотици и хипноза. Можеш да превърнеш праволинеен хетеросексуален гражданин в педал с този номер… т.е. да усилиш и подпомогнеш потискането на нормалните, латентни хомосексуални наклонности — същевременно да го лишиш от путка и да го подложиш на хомосексуална стимулация. После наркотици, хипноза и — Бенуей махна с отпуснатата си китка.

— Много субекти са уязвими от сексуални унижения. Голота, стимулация с афродизиак, непрекъснато надзираване, за да се потиска субектът и да се предотврати облекчението чрез мастурбиране (ерекция по време на сън автоматически включва огромен вибриращ електрически звънец, който изхвърля субекта от леглото в студена вода и така намалява случаите на мокри сънища до минимум). Надрусвате и хипнотизирате един свещеник и му казвате, че ще изживее хипостатично сливане с Агнеца — и тогава му пускате разгонен стар овен да му го вкара в гъза. След това Разпитващият притежава пълен хипнотичен контрол — субектът дотичва, щом му се свирне, само да му кажеш „Сезам Отвори се“ и се изсира на пода. Излишно е да казвам, че сексуалните унижения са противопоказни при явни хомосексуалисти. (Имам предвид да сме нащрек и да помним старото партийно правило… никога не знаеш кой слуша.) Спомням си едно момченце, бях го докарал в такова състояние, че се насираше, щом ме видеше. Тогава аз му измивах гъза и го шибах. Беше страшно гот. Пък и той беше приятен младеж. А понякога субектът избухва в момчешки сълзи, тъй като не може да се сдържи да не еякулира, когато го шибаш. Та както добре виждате, възможностите са безкрайни, като лъкатушните пътеки из огромна красива градина. Тъкмо започвах да разчоплям тази прекрасна повърхност, но съм притеснен от бързащи да си ходят смотаняци… Е, „son cosas de la vida“[3].

Стигам Свободната република, която е чиста и скучна, о, Господи. Бенуей ръководи РЦ — Рехабилитационния център. Пообикалям наоколо и „Какво е станало с еди-кой си?“ предизвиква отговори като:

— Сиди Идрис „Ухото“ Смидърс изпял всичко на Пращачите срещу серум за дълголетие. Няма по-голям глупак от стар травестит.

— Лестър Строганоф Смуун — „Ел Хасеин“ — се превърна в Латах, опитвайки се да усъвършенства САП — Способи за автоматично подчинение. Мъченик на занаята… (Латах е състояние, срещащо се в Югоизточна Азия. Макар иначе нормални, латахите задължително имитират всяко ваше движение, щом веднъж вниманието им е привлечено с щракване на пръсти или рязко извикване. Форма на принудителна несъзнателна хипноза. Понякога се нараняват, опитвайки се да имитират движенията на няколко души едновременно.)

— Спри ме, ако си чувал тази атомна тайна…

Лицето на Бенуей запазва формата си в блясъка на лампата „спешно“, предразположено към моментни невъобразими напуквания или метаморфози. Трепти като образ, който ту влиза, ту излиза от фокус.

— Хайде — казва Бенуей — ще те поразведа да ти покажа РЦ.

Вървим през дълга бяла зала. Гласът на Бенуей прониква в съзнанието ми, идва от някакво неопределено място… безтелесен глас, който понякога е висок и чист, понякога едва доловим, като музика, носеща се из ветровита улица.

— Изолирани групи, като туземци от архипелага Бисмарк. Сред тях няма явни хомосексуалисти. Проклет матриархат. Всички матриархати са антихомосексуални, конформистични и прозаични. Ако се озовеш в матриархат, върви бавно, не тичай към най-близката граница. Ако тичаш, някое ченге — фрустриран, латентен педераст — е много вероятно да те застреля. Някой иска да установи хомогенен плацдарм върху опустошението от възможности, като в Западна Европа и САЩ? Още един ебан матриархат, Маргарет Мийд, въпреки че… Тука малко досада. В операционната заедно с един колега бой със скалпели. А моят асистент, бабун, скочи върху пациента и го разкъса на парчета. Бабуните винаги нападат най-слабия участник в кавгата. Съвсем правилно. Никога не трябва да забравяме нашето славно маймунско наследство. Док Броубек взе участие във втората част. Майстор на аборта и пласьор на наркотици в оставка (всъщност беше ветеринар), повикан на служба по време на недостига на мъжка работна ръка. Док прекарал цялата сутрин в кухнята на болницата, бъркал в задниците на сестрите и се друсал с въглищен газ и Клим — и точно преди операцията взел двойна доза нътмег, за да се стегне.

(В Англия, и по-специално в Единбург, гражданите прекарват въглищен газ през Клим — отвратителен вид мляко на прах, което има вкус на развален тебешир — и употребяват резултата. Продават всичко, за да си платят сметката за газ, и когато дойде човекът да спре газта за неплатени сметки, крясъците им могат да се чуят на мили. Когато някой гражданин е абстинентен, той казва:

„Хвана ме клинка“ или: „Тази стара печка пълзи по гърба ми.“

Нътмег. Цитирам от статията на автора за наркотичните вещества, публикувана в „Британско списание по проблемите на наркоманията“: „Затворниците и моряците понякога употребяват нътмег. Взема се около една супена лъжица и се преглъща с вода. Въздействието смътно напомня това на марихуаната и дава страничен ефект — главоболие и повръщане. Съществуват голям брой наркотици от семейството нътмег, които се употребяват от индианците в Южна Америка. Обикновено се приемат, като се смърка сухия прах, добит от изсушеното растение. Лечителите вземат тези вредни вещества и получават конвулсии. Смята се, че тяхното бърборене и гърчене има пророчески смисъл.“)

— Имах махмурлук от йейдж, аз — това, и изобщо не бях в състояние да издържам тъпотиите на Броубек. Първото нещо, което ми казва, е, че трябва да започна разреза откъм гърба, вместо отпред, ломотейки някви тенденциозни глупости, как бил сигурен, че като се изреже жлъчният мехур се преебавало месото. Това да не му е на село да чисти пилета. Казах му да си ходи в кухнята и пак да си завре главата във фурната, при което той има наглостта да ми блъсне ръката и аз отрязвам бедрената артерия на пациента. Шурва кръв и струята заслепява анестезиолога, който хукна през залите крещейки. Броубек се опита да ми забие коляно в слабините, обаче аз успях да му срежа със скалпела подколяновото сухожилие. Той запълзя по пода, като се опитваше да ме намушка в краката и стъпалата. Вайълит, това е моят асистент, бабун — единствената жена, за която някога ми е пукало, — беше мъртво друсана, не знаеше на кой свят е. Качих се на масата и се приготвих да скоча върху Броубек трупешката и да го смажа, когато нахълтаха ченгетата.

— Този скандал в операционната, „тази невъобразима случка“, както го нарече Супер, може да се каже, че беше върхът. Глутницата вълци затвори кръга и бе готова да нападне. Разпъване на кръст, друга

дума няма за това. Разбира се, бях направил няколко *„dumheiten“*[4] тук и там. Кой не е? Веднъж аз и анестезистът изпихме всичкия етер и пациентът се нахвърли отгоре ни и аз бях обвинен, че разреждам кокаина с препарат за почистване на тоалетни. Всъщност го направи Вайълит. Трябваше да я защитя, разбира се…

— И в крайна сметка сме изхвърлени от занаята. Не че Вайълит беше лекар *bona fide*[5], нито пък Броубек, в това отношение дори имаше съмнение относно моята диплома. Но Вайълит знаеше повече медицина от клиниката „Майо“. Имаше невероятна интуиция и силно чувство за дълг.

— И така, аз останах на сухо и без диплома. Дали да се преориентирам към друг бизнес? Не. Докторството беше в кръвта ми. Успях дори да запазя уменията си, извършвайки евтини аборти в тоалетните на метрото. Паднах дори до там, че като джебчия се блъсках по улиците в бременни жени и ги остъргвах. Определено беше неетично. Тогава срещнах един велик пич, Плацента Джуън, Следродилния Магнат. Бе спечелил името си през войната с търговия на сланки. (Сланките са невръстни телета, влачещи плацентите си и бактерии, по принцип в недобро здравословно състояние. Телетата не могат да бъдат продавани за храна, докато не станат поне на шест седмици. Преди това телето е сланк. Трафикът на сланк подлежи на тежко наказание.) Хуанито контролираше флота търговски корабчета, който беше регистриран под флага на Абисиния, за да избегне досадни ограничения. Назначава ме за корабен доктор на моторен кораб „Филиарисис“, най-мръсния плавателен съд, който някога е кръстосвал моретата. С едната ръка оперирам, а с другата отблъсквам плъховете от пациента, от тавана валят дървеници и скорпиони.

— И така, някой иска хомогенност на този етап. Може, но струва скъпо. Целият този проект ми досади… Ето ни… Уличка „Педалска“.

Бенуей рисува нещо във въздуха с ръка и една врата рязко се отваря. Пристъпваме прага и вратата се затваря. Дълго отделение — бляскава неръждаема стомана, бели теракотени подове, стени от стъклени тухли. Покрай едната стена — наредени легла. Никой не пуши, никой не чете, никой не говори.

— Ела да огледаш отблизо — казва Бенуей. — Никого няма да смутиш.

Приближавам се и заставам пред един мъж, който е седнал на леглото си. Поглеждам човека в очите. Никой, нищо не ми отговаря.

— ННУ — казва Бенуей. — Необратимо неврално увреждане. Свръхосвободен, може да се каже… пречка в занаята.

Махам с ръка пред очите на мъжа.

— Да — казва Бенуей, — те все още имат рефлекси. Виж това.

Бенуей вади блокче шоколад от джоба си, маха обвивката и го пъха под носа на мъжа. Човекът души. Челюстите му започват да се движат. Ръцете му търсят да сграбчат нещо. От устата му се стича слюнка и провисва по брадата на дълги лиги. Стомахът му къркори. Цялото му тяло се гърчи в перисталтични движения. Бенуей отстъпва назад и вдига шоколада. Мъжът пада на колене, вдига нагоре глава и лае. Бенуей хвърля шоколада. Мъжът скача към него, зъбите му чатват, но не успява, търкаля се по пода и хленчи. Пропълзява под леглото, намира шоколада и с две ръце го натъпква в устата си.

— Господи! На тези НУ-та им липсва стил.

Бенуей извиква отговорника, който седи в единия ъгъл на отделението и чете пиесите на сър Дж. М. Бари.

— Изхвърли тези шибани нута от тук. Започваме да се проваляме. Лошо е за туристическия бизнес.

— Какво да ги правя?

— Откъде да знам, да го еба? Аз съм учен. Чист учен. Просто ги изведи оттук. Не искам да ги гледам повече.

— Но какво? Къде?

— По нормалния ред. Звънни на Областния координатор или както там се нарича… всяка седмица ново звание. Съмнявам се, че съществува изобщо.

Доктор Бенуей спира на вратата и поглежда назад към ННУ.

— Нашият провал — казва той. — Нищо.

— Връщат ли се някога?

— Не се връщат, няма да се върнат, щом веднъж си отидат — пее нежно Бенуей. — Сега, това отделение представлява известен инарест.

Пациентите стоят на групи, говорят и плюят по пода. Във въздуха като сива мараня се носи дрога.

— Каква трогателна гледка — казва Бенуей, — виж как тези дроги седят и чакат Човека. Преди шест месеца всички те бяха шизофреници. Някои от тях не бяха напускали леглата си от години. А виж ги сега. През целия си професионален път никога не съм виждал дрогашизофреник, а дрогите са предимно от шизо-физически тип. Ако искаш да излекуваш някого от нещо, открий кой не боледува от това. И така, кой го няма? Дрогите го нямат. А между другото, има една област в Боливия, където няма случаи на психоза. По онези хълмове има само нормални хора. Ще ми се да отида там, преди да се е скапало от образование, реклама, телевизия и автокина. Ще направя изследване точно на метаболизма: диета, употреба на наркотици и алкохол, секс и т.н. Кой го интересува какво мислят? Същите глупости, квито всеки мисли, бих казал.

— И защо дрогите не страдат от шизофрения? Все още не знам. Шизофреникът може да не обръща внимание на глада и да умре от неядене, ако не го хранят. Никой не може да не обръща внимание на хероиновия глад. Абстиненцията ги принуждава да влязат в контакт.

— Но това е само едната гледна точка. Мескалин. ЛСД 6, развален адреналин, хермалин могат да предизвикат състояние, близко до шизофренията. Най-доброто вещество се извлича от кръвта на шизофрениците, така че шизофренията е малко като наркотична психоза. Имат метаболична връзка, би казал един Човек в теб.

— При последната фаза на шизофрения задния мозък е перманентно потиснат, а малкият мозък е без съдържание, тъй като главният се активизира само в отговор на стимулиращи сигнали от малкия мозък.

— Морфинът създава противоотрова на задномозъчната стимулация, подобна на шизовеществото. (Забележете приликата между абстинентния синдром и интоксикацията с йейдж или ЛСД 6.) Възможен резултат от употребата на дрога — особено важи за хероиноманията, където големи дози са на разположение на наркомана — е перманентното потискане на малкия мозък и състояние, напомнящо остра шизофрения: пълна липса на интерес, аутизъм и фактическа липса на мозъчна дейност. Наркоманът може да прекара осем часа втренчен в една стена. Той съзнава заобикалящия го свят, но светът няма никаква емоционална окраска и следователно не представлява интерес. Да си спомниш период на остра зависимост е

като да изслушаш запис на събития, преживени само от главния мозък. Безжизнени констатации на външни събития. „Отидох до пазара и купих малко кафява захар. Прибрах се вкъщи и изядох половината кутия. Изядох половин грам вена и т.н.“ В тези спомени няма капчица носталгия. Обаче, щом количеството дрога в кръвта намалее под определени граници, в тялото нахлува абстинентната субстанция.

— Ако всяко удоволствие е облекчение от напрежение, дрогата предлага облекчение от целия жизнен процес, с прекъсването на хипоталамуса, който е центърът на психическата енергия и либидото.

— Някои от моите учени колеги (анонимни гъзове) са изразили предположението, че наркотичната еуфория се дължи на директното стимулиране на центъра на оргазма. Според мен много по-вероятно е дрогата да преустановява цикъла напрежение-освобождаване-покой. Оргазмът няма нищо общо с действието на дрогата. Досадата, която винаги е симптом за неосвободено напрежение, никога не тормози наркомана. Той може осем часа да си гледа обувката. Той се размърдва само когато ежечасната доза дрога прекрати ефекта си.

В далечния ъгъл на отделението отговорникът отваря железен капак и надава глигански рев. Дрогите се втурват натам, като грухтят и пищят.

— Мъдър агент — казва Бенуей. — Никакво уважение към човешкото достойнство. А сега ще ти покажа отделението за леки отклонения и престъпници. Да, тук престъпникът е човек с леки отклонения. Той не отрича договора, който е подписал със Свободната република. Той просто се опитва да заобиколи някои от клаузите. Осъдително, но не много сериозно. Ще пропуснем отделения 23, 86, 57 и 97… и лабораторията.

— Хомосексуализмът като отклонение ли се класифицира?

— Не. Спомни си архипелага Бисмарк. Няма изявена хомосексуалност. Една *успешно функциониращa* полицейска държава не се нуждае от полиция. На никого и през ум не му минава, че съществува хомосексуално поведение… Хомосексуализмът е *политическо* престъпление при матриархата. Никое общество не може да приеме явното отхвърляне на основните му принципи и ценности. Ние тук не сме матриархат, Insh’allah[6]. Знаеш експеримента с плъховете, подложени на електрошок и хвърляни в мръсна вода, щом посегнат към женска. Всички стават педерасти, това е положението в

етиологията. И ако някой такъв плъх изписка: „Аз съм педал и туй ми хааааааресва“ или: „Кой ти го отряза бе, урод с две дупки“, този плъх е обикновен и нормален. По време на моята доста кратка практика като психоаналитик — време на досадни взаимоотношения с Обществото — един пациент изпадна в амок в Гранд хотел и се развърша с една огнепръскачка, двама се самоубиха и един умря на кушетката като тропически плъх (тропическите плъхове умират, ако внезапно бъдат поставени в безизходна ситуация). Родините му се разсмърдяха, а аз им викам: „Това е ежедневие. Махнете го този вкочанения оттук. Ще потисне живите ми пациенти“ — забелязах, че всичките ми пациенти хомосексуалисти показваха силни безсъзнателни хетеросексуални наклонности, а всичките хетеро — безсъзнателни хомосексуални наклонности. Завива ти се свят, нали?

— И какъв извод направи от това?

— Извод. Абсолютно никакъв. Просто констатация. Така, между другото.

Обядваме в кабинета на Бенуей, обаждат му се по телефона.

— Какво е това?… Чудовищно! Фантастично!… Продължавай и стой там — затваря телефона.

— Готов съм да приема незабавно назначение в Ислям Инкорпореитед. Изглежда електронният мозък е пощурял от играта на шах в шест измерения с Техническия и е пуснал всички обитатели на РЦ. Остава ни само да се оттеглим на покрива. Започва операция „Хеликоптер“.

От покрива на РЦ пред нас се разкриват сцени на несравним ужас. ННУ-ти стоят край или пред масите в кафенетата, от брадите им висят дълги проточени лиги, стомасите им шумно къркорят, други еякулират, щом зърнат жена. Латахи имитират минувачите с маймунска безсрамност. Дрогите са оплячкосали аптеките и се целят на всеки ъгъл… Кататоници украсяват парковете… Афектирани шизофреници търчат по улиците с разкъсващи, нечовешки викове. Група ЧР — Частично рехабилитирани — са заобиколили няколко туристи хомосексуалисти и се усмихват ужасяващо и многозначително, като показват нордическите си черепи.

— Какво искате? — зъби се един от педалите.

— Искаме да ви *разберем*.

Отделение виещи симопати се люлеят по полилеи, балкони и дървета и серат и пикаят върху минувачите. (Симопат — медицинското наименование на това заболяване ми се изплъзва — е гражданин, убеден, че е маймуна. Болест, характерна за армията, уволнението я лекува.) Хора, изпаднали в амок, вървят и режат глави, лицата им, сладникави и заспали, изкривени от замечтани полуусмивки… Граждани с начален Банг-ютот стискат пенисите си и викат на туристите за помощ… Безчинстващи араби вият и охкат, кастрират, кормят и хвърлят запалителни бомби… Танцуващи момченца правят стриптийз с вътрешностите си, жени пъхат отрязани гениталии в путките си, трият ги, удрят ги и ги хвърлят по мъжете, които си изберат… Религиозни фанатици заливат от хеликоптера със словоизлияния тълпите и ги обсипват с каменни плочи, върху които са изчукани безсмислени послания… Хора-леопарди разкъсват гражданите на парчета с железните си нокти, кашлят и ръмжат… Канибалското общество Куакиутъл започва отхапване на носове и уши…

Копрофаг иска чиния, изсира се в нея, изяжда лайното, като възклицава:

— Мням, мням, това хранително вещество си е мое.

Батальон подивели от скука грубияни кръстосва улиците и хотелските фоайета в търсене на жертви. Интелектуалец авангардист — „Разбира се, единствените писания, които заслужават внимание, могат да бъдат открити в научните съобщения и списания“ — инжектирал е на някого булбокапнин и сега се готви да му прочете статия за „употребата на неохемоглобин при контрола на многостранния дегенеративен гранулом“. (Разбира се, съобщенията са безсмислици, които той е скалъпил и напечатал.)

Встъпителните му думи: „Струва ми се, че сте интелигентен човек.“ (Това са злокобни думи, момчето ми… Когато ги чуеш не се чуди дали да си тръгнеш, тръгни си тутакси.)

Английски колониалист, подпомаган от пет момчета полицаи, е задържал един поданик в бар-клуб:

— Питам те, познаваш ли Мозамбик? — и той се впуска в безкрайна сага за боледуването от малария. — А докторът ми казва: „Единственото, което мога да те посъветвам, е да напуснеш този

район. Иначе ще те погреба.“ Тоя фелдшер се занимаваше и с погребална дейност. Преценяваше шансовете, така да се каже, и от време на време си намираше работа — така след третото ЛСД, когато те е поопознал, се прехвърля на дизентерията. — Изключително особени изпражнения. Кажи-речи с жълто-бял цвят, като стара сперма, и влакнести.

Изследовател с колониален шлем е повалил един гражданин с тръба и стреличка с кураре. Прилага се изкуствено дишане с крак. (Кураре убива, като парализира белите дробове. Няма друг токсичен ефект, не е, ако трябва да сме прецизни, отрова. Ако се приложи изкуствено дишане, субектът няма да умре. Кураре се преработва с голяма скорост от бъбреците.)

— Това бе годината на чумата по едрия рогат добитък, когато всичко измря, дори хиените. И така, стоя си аз без капчица вазелин по течението на Бабунгъз. Когато ми пуснаха с парашут пратка вазелин, моята благодарност бе неописуема. Впрочем, това е нещо, което не съм казвал на жива душа, но този тип хора, на които можеш да кажеш такова нещо, не се срещат под път и над път — гласът му ехти сред обширно празно хотелско фоайе, стил 1890, червен плюш, изкуствени цветя, позлатени перила и статуи. — Аз бях единственият бял човек, посветен в сатанинското общество Агути, бил съм свидетел и съм участвал в невъобразимите им обреди.

Обществото Агути бяха станали почитатели на Празненствата Чиму. (Чиму от древно Перу се отдавали на содомия и при случай организирали кървави битки с тояги, които давали няколкостотин жертви за един следобед.) Младежите, като се подиграват един на друг и си бъркат по задниците с тоягите, излизат на игралното поле. Битката започва.

Нежни читателю, отвратителността на този спектакъл не може да се опише. Кой може да бъде треперещ, напикаващ се страхливец и същевременно зъл като пурпурногъз мандрил, сменящ тези две окаяни състояния като във водевилна пародия? Кой може да се изсере върху падналия си противник, който, умиращ, от своя страна да изяде лайното, крещейки от радост? Кой може да обеси пасивен слабак и да му хване с уста спермата като зло куче? Нежни читателю, аз бих ти спестил това, но моята писалка държи на своята воля като Древния Моряк. О, Христе, каква сцена! Може ли езикът или писалката да

подреди тези скандали? Озверял млад хулиган е избол окото на своя confrère[7] и го ебе в мозъка.

— Този мозък вече е атрофирал и е сух като пътката на баба.

Той се превръща в Рокендрол гамен.

— Аз чукам пичката — като кръстословица, какво ме засяга изходът от това, ако изобщо има изход? Вече моят баща или не още? Не мога да те чукам, Джак, ти ще станеш мой баща и по-добре да ти прережа гърлото и да изчукам направо майка ми, вместо да еба баща ми или *vice versa mutatis mutandis*, както може да се случи, и да прережа на майка ми гърлото, тази свещена пичка, макар и да е най-добрият начин, който знам, за да спра словесните й орди и да замразя авоарите й. Искам да кажа, че когато го хванат натясно, натъпкан с ЛСД, и той не знае дали да си предложи гъза на „великия голям татко“ или да свърши някоя тазова работа на старата дама. Дай ми две путки и кур от стомана и си дръж мръсните пръсти далеч от сладкото ми дупе, да не мислиш, че съм червеногъз получател, избягал от Гибралтар? Мъже и жени кастрира ги той. Кой не може да прави разлика между половете? Ще ти прережа гръкляна, мръсно бяло копеле. Излез на открито като мой внук и срещни в съмнителна битка неродената си майка. Шедьовърът е наебан по погрешка. Прерязах на портиера гърлото без да искам, щото той е същият ужасен тъпанар като стария. А във фурната всички патки са еднакви.

Нека се върнем на бойното поле. Един проникнал в своя другар, междувременно друг момък ампутира най-гордата част от трепкащия ползвател на този кур, така гостуващият член се удължава, за да изпълни вакуума, който природата ненавижда и еякулира в Черната лагуна, където нетърпеливи пирани схрускват детето още неродено и — като се вземат предвид някои установени факти — малко вероятно някога да се роди.

Друг досадник разнася куфар, пълен с трофеи, медали, купи и панделки:

— Това го спечелих на Състезанието за Най-хитро Секс Изобретение в Йокохама. (Дръжте го, той е отчаян.) Даде ми го лично Императорът и в очите му имаше сълзи, а вторият и третият се кастрираха с ножове за харакири. А това флагче, спечелих го на Състезанието по Деградация в Техеран на срещата на Анонимните дроги.

— Застрелях един кандидат на науките, който се занимаваше с жена ми. Измъчваше я бъбречен камък, голям колкото Диаманта на Надеждата. Давам й половинка вегамин и й викам: „Не очаквай много да ти помогне… Млъкни вече. Искам да медицирам на спокойствие.“

— Открадна супозиторий опиум от гъза на баба ми.

Хипохондрикът хваща с ласо минувач, нахлузва му усмирителна ризница и започва да му разправя за гниещия си септум:

— Ще изтече ужасна гной… само почакай и ще видиш.

Той стриптийзира, показвайки белези от операции. Насочва неохотния пръст на жертвата.

— Пипни подутината на слабините, лимфогранулом… А сега искам да усетиш хемороидите.

(Отпратката е за лимфогранулома, „остро бабу“. Вирусна, венерическа болест, характерна за Етиопия.)

— Ненапразно ни викат мръсните етиопци — подиграва се един етиопски наемник, отровен като кобрата на Царя, докато упражнява содомия върху фараона. В древните египетски папируси се разказва непрекъснато за етиопците.

Тръгнало от Адис Абеба като ганджата, но вече са модерни времена, Един Свят. Сега острото бабу е разпространено в Шанхай и Есмералдас, Ню Орлианс и Хелзинки, Сиатъл и Кейптаун. Но сърцето тегли към дома и болестта проявява определено предпочитание към негри, всъщност е русото момче на бели супремацисти. Но мъжете от Мау Мау вуду се славят, че забърквали страхотна вкуснотия от ВБ за белите. Не че каукасинците са имунизирани: пет британски моряци хванали болестта в Занзибар. А в Окръга на мъртвите негри, Арканзас („Най-Черния Прах, Най-Белите Хора в САЩ — Черен, По-Добре Не замръквай Тук“), окръжният коронер[8] си хваща бабу, ей така. Комитет от бдителни съседи извинително го изгорили в кабинета му в съда, когато интересното му състояние излязло на бял свят.

— Клем, представи си, че си крава, болна от афтоза. Или страхливец, болен от пилешка чума. Не се приближавайте много момчета. Вътрешностите му могат да експлодират от огъня.

Номерът на тази болест, с две думи, е да ходи по света, а не като някои нещастни вируси, които гаснат, неосъществили възможностите си, в червата на кърлеж или на тропически комар, или в слюнката на умиращ чакал, лигите му бляскавосребърни на пустинната луна. След

първоначалното поразяване в точката на инфекцията болестта минава към лимфните жлези на слабините, които се подуват и се пръсват на гноясали гънки, дренират се с дни, месеци и години, гнойна течност, изпъстрена с кръв и разложена лимфа. Елефантиазис на гениталиите е редовно усложнение и има наблюдавани случаи на гангрена, при които се е налагала ампутация на тялото от кръста надолу, — макар да се е налагала, едва ли си е заслужавало. Жените обикновено страдат от вторично възпаление на ануса. Мъже, които участват като пасивни партньори в полов акт с инфектиран партньор като немощен, на път да стане пурпурногъз бабун, също карат болестта малко по-особено. Първо проктит и неизбежната гной — който може да мине незабелязано в бъркотията — следва спазъм на ректума, който изисква намесата на Замба или нейния хирургически еквивалент, за да не би нещастният пациент да трябва да пърди и сере през зъбите си, така ще възникнат упорити случаи на халитосис и непопулярност сред всички полове, възрасти и състояния на хомо сапиенс. Всъщност един сляп човек бил изоставен от полицейското си куче, което виждало — ченге дълбоко в сърцето си. До съвсем скоро не съществуваше успешно лечение. „Лечението е симптоматично“ — което в занаята значи, че просто няма. Сега много случаи се подлагат на интензивна терапия с ауреомицин, терамицин и някои от най-новите модели. Въпреки това, определен немалък процент остават непокорни като планински горили… И така, момчета, когато усетите горещите езици да близват ташаците и куровете ви и после да се плъзват към задниците ви подобно на невидима синя горелка, по думите на И. Б. Уотсън, *Мислете*. Престанете да дишате тежко и започнете да палпирате… и ако палпирате бубо, дръпнете се и кажете със студен носов хленч: — Вие си мислите, че аз съм заинарестуван да постигна вашето отвратително състояние? Изобщо не съм заинарестуван.

Тийнейджъри, рокендрол фенове щурмуват улиците на всички нации. Втурват се в Лувъра и хвърлят киселина в лицето на Мона Лиза. Отварят зоологически градини, лудници, затвори, разбиват водопроводи с пневматични чукове, разбиват пода в тоалетните на пътническите самолети, чупят морските фарове, изпилват въжето на асансьора до една тънка жичка, свързват отходните тръби с водопровода, хвърлят акули, отровни скатове, електрически змиорки и кандиру в плувните басейни (кандируто е малка, подобна на змиорка,

риба или червей, широка около шест милиметра и дълга пет сантиметра, която опекунства някои реки с лоша репутация от По-Великия Басейн на Амазонка и се забива в кура ти, в гъза ти или faute de mieux[9] — в женска путка, и остава там, като се вкопчва с острите си бодли, с каква цел, — не е известно, тъй като никой не се е престрашил да наблюдава жизнения цикъл на кандиру in situ[10], в акваланги блъскат с пълна пара „Куин Мери“ в нюйоркското пристанище, играят си с пътнически самолети и автобуси, които карат един срещу друг, „кой ще издържи“, втурват се в болници, облечени в бели шлифери, като носят брадви, дърварски триони и скалпели, дълги по един метър. Изключват изкуствените бели дробове на паралитиците (имитират гърчовете им по пода и си въртят очите), правят инжекции с велосипедни помпи, спират изкуствени бъбреци, разрязват една жена с хирургически трион за двама, вкарват в Борсата стада грухтящи прасета, серат по пода на Обединените нации и си бършат гъза с договори, пактове, споразумения.

Със самолет, кола, кон, камила, слон, трактор, велосипед и валяк, пеша, със ски, шейна, патерици и кокили туристите щурмуват границите и изискват с непоколебима твърдост и достолепие убежище от „невъобразимите условия в Свободната република“, Министерството на търговията напразно се опитваше да спре потопа:

— Моля ви, бъдете спокойни. Това са само няколко луди, които от лудницата са избягали.

---

[1] Prima facie (лат.) — от пръв поглед. Б.пр. ↑
[2] Fricoteuse — Контрабандистка (фр.) — Б.пр. ↑
[3] Son cosas de la vida (исп.) — такъв е животът. Б.пр. ↑
[4] *Dumheiten* (нем.) — Глупости. Б.пр. ↑
[5] *Bona fide* (лат.) — по съвест, съвсем искрено. Б.пр. ↑
[6] Insh’allah — в името на Алалха. ↑
[7] Confrère (фр.) — събрат, побратим. Б.пр. ↑
[8] Полицейски лекар, установяващ смъртта. Б.пр. ↑
[9] Faute de mieux (фр.) — поради липса на по-добро. Б.пр. ↑
[10] In situ (лат.) — в естествени условия, на място. Б.пр. ↑

ХОСЕЛИТО

И Хоселито, който пишеше лоша, класова поезия, започна да кашля. Германски доктор го прегледа набързо, като докосваше ребрата на Хоселито с дългите си фини пръсти. Докторът беше също така и концертиращ цигулар, математик, гросмайстор и доктор по международно право, с разрешение да практикува в тоалетните на Хага. Докторът прекара твърд, далечен поглед през мургавите гърди на Хоселито. Той погледна към Карл и се усмихна — един образован мъж се усмихва на друг — и вдигна вежди, казвайки без думи:

— Щото за толкоз глапуф селяк трябва да избягваме думата, не е ли така? Иначе той ще се насере от страх. Кашлям и плюя са, мисля, гадни думи?

Казва на глас:

— Това е *catarro de los pulmones*[1].

Карл говореше с доктора навън под дясната колонада, а дъждът от улицата плискаше по обутите му в панталони крака и си мислеше на колко хора го е казвал, и стълбите, верандите, поляните, коридорите и улиците по света, отразени в очите на доктора… задушните немски беседки, сгъваеми масички до тавана, тихата, прокобна миризма на уремия, процеждаща се под вратата, крайградски поляни, звукът на пръскащия вода в спокойната нощ в джунглата под тихите крила на комара анофелес. (Забележка: Това не е литературна фигура. Комарите анофелес *са тихи*.) Дискретна клиника в Кенсингтън, застлана с дебели килими: корав брокатен стол и чаша чай, съвременната шведска всекидневна с водни зюмбюли в жълта ваза — а отвън е синьото като китайски порцелан северно небе и носещи се облаци под лошите акварели на умиращ студент по медицина.

— Мисля, един шнапс, фрау Подшнит.

Докторът говори по телефона. Пред него има шахматна дъска.

— Много сериозно заболяване, мисля… разбира се, без да съм видял флуроскопа — той вдига един офицер и замислено го премества. — Да… двата бели дроба… съвсем определено — той затваря

слушалката и се обръща към Карл. — Забелязал съм, че раните на тези хора заздравяват удивително бързо, а и случаите на инфекции са много редки. Проблемите винаги са с белите дробове, пневмония… или, разбира се, Стария Верен — докторът сграбчва кура на Карл, скача във въздуха и избухва в груб, селяшки смях. Европейската му усмивка игнорира пакостта, сторена от някое непослушно дете или животно. Той продължава, без да се запъва, на тайнствения си, безтелесен английски, без какъвто и да е акцент. — Старият Верен Бацилус Кох — докторът събира пети и накланя глава. — В противен случай тъпите им селски гъзове щяха така да се наплодят, че да задръстят морето, нали? — той изкрещява пронизително и навира лицето си в Карл. Карл отстъпва настрани, зад него е сивата стена на дъжда.

— Няма ли някакво място, където може да бъде изпратен?

— Мисля, че има някакъв *санаториум* — той провлачва думата с многозначителна вулгарност, — там, в Областната столица. Ще ти напиша адреса.

— Химическа терапия?

Гласът му звучи равно и тежко във влажния въздух.

— Казва ли ти някой? Всичките са тъпи селяци, а най-лошите от всички селяци са така наречените образовани хора. На тези хора не трябва да им се позволява не само да се научат да четат, но и да се научат да говорят. Няма нужда да не им се позволява да мислят, природата се е погрижила за това.

— Ето *адреса* — прошепва докторът, без да помръдне устните си.

Той пуска топче хартия в ръката на Карл. Мръсните му пръсти, лъскави от мръсотия, поставени върху ръкава на Карл.

— Остава въпросът за моята такса.

Карл му пъха смачкана банкнота… и докторът изчезва в сивия здрач, опърпан и плах като стара дрога.

Карл въведе Хоселито в голяма, чиста стая, обляна в светлина, със собствена баня и бетонен балкон. Нямаше за какво да се говори тук, в хладната празна стая, водни зюмбюли растяха в една жълта ваза и синьо като китайски порцелан небе и носещи се облаци, от очите му струеше страх и после се връщаше. Когато се усмихна, страхът отлетя

на малки парченца светлина, енигматично се спотаи във високите хладни ъгли на стаята. И какво можех да кажа, чувствайки смъртта около себе си и малките натрошени образи, които идват преди заспиване, там, в съзнанието?

— Утре ще ме пратят в новия санаториум. Ела ми на свиждане. Ще бъда сам.

Той се закашля и взе хапче кодеин.

— Докторе, аз разбирам, по-точно беше ми дадено да разбера, чел съм и съм чувал — не че имам медицинско образование — нямам такива претенции, — че концепцията на санаториалното лечение е почти заменена или най-малкото съвсем определено допълнена от химическата терапия. Според Вас това правилно ли е? Това, което искам да кажа, е, Докторе, моля ви, кажете ми честно, като едно човешко същество на друго, какво е вашето мнение за опозицията между химическата и санаториалната терапия? Не сте ли предубеден?

Индианското лице на доктора, с цвят, характерен за хората с болен черен дроб, бе безизразно като на крупие.

— Напълно съвременно, както виждате — той сочи към стаята с виолетовите си от лошо кръвообращение пръсти. — Баня… Вода… Цветя. Всичко — той завършва на кокни с глупава, победоносна усмивка. — Ще ви напиша писмото.

— Кое писмо? За санаториума?

Гласът на доктора идва от земи, покрити с черни скали и огромни, сияйни, кафяви лагуни.

— Мебелите… съвременни и удобни. Вие, естествено, сте съгласен с мен?

Карл не може да види санаториума поради фалшивата фасада от зелена мазилка, увенчана от сложна неонова реклама, мъртва и зловеща на фона на небето, очакваща тъмнината. Очевидно санаториумът бе построен върху огромен варовиков хълм, залят от цъфнали дръвчета и лозови филизи. Въздухът бе изпълнен с тежко ухание на цветя.

Комендантът седеше на дълга дървена пейка под асмата. Той не правеше абсолютно нищо. Взе писмото, което Карл му подаде, и шепнейки, започна да го чете, като с пръстите на лявата си ръка

разчиташе движенията на устните си. Заби писмото на един пирон до тоалетната. Започна да преписва от регистър, пълен с данни. Той пишеше и пишеше.

Натрошени образи експлодираха нежно в главата на Карл и той с тих скок заизлиза от себе си. От огромно разстояние той се видя ясно и отчетливо как седи в една трапезария. Свръхдоза херо. Старата му хазяйка го разтърсва и бута чаша горещо кафе под носа му.

Навън стара дрога, облечена като Дядо Коледа, продава коледни картички.

— Борете се с туберкулозата, хора — шепне той с безтелесния си, наркомански глас. Хорът на Армията на спасението, съставен от искрени, хомосексуални треньори по футбол, пее:

— Със сладкото сбогом…

Карл се връща в тялото си, прокълнатия призрак на дрога.

— Мога да го подкупя, разбира се.

Комендантът тактува по масата с пръст и си тананика „В цъфналата ръж“. Далеч и след това заплашително близо, като корабна сирена, миг преди стържещия трясък.

Карл измъкна наполовина една банкнота от джоба на панталона си… Комендантът стоеше пред голям шкаф с чекмеджета и заключващи се отделения. Погледна към Карл, изгаснали очи на болно животно, умиращи, безнадежден страх отразява лицето на смъртта. Сред миризмата на цветя банкнота, подаваща се от джоба му, слабост обзе Карл, секна дъхът му, спря кръвта. Той се спускаше по огромен конус надолу към една черна точка.

— Химическа терапия? — плътта му изстреля вика през празни съблекални и казарми, плесенясали курортни хотели, призрачните кашлящи коридори на санаториуми за туберкулозни, изпълнените с мърморене, покашляния и воня на помия приюти и старчески домове, големи прашни халета и складове, през срутени арки и зацапани мозайки, железни писоари, изтънели като хартия от урината на милиони педали, изоставени, обрасли в плевели нужници, заобиколени от мухлясалата миризма на лайна, които се връщат обратно в земята, изправен дървен фалос върху гроба на умиращи народи, жални като есенни листа на вятър, отвъд голямата кафява река, където се носят цели дървета. В клоните им са се вплели зелени змии и лемури с тъжни очи гледат брега през обширната равнина (крилата на

лешоядите свистят в сухия въздух). Пътят е застлан със спукани презервативи и празни ампули морфин и туби вазелин, изстискани, сухи като костно брашно под лятното слънце.

— *Мебелите ми* — лицето на коменданта, голо като метал в светналата крушка, оповестяваше: „Тревога.“ Очите му изгаснаха. През стаята мина озонен полъх. В ъгъла „новиа“ мърмореше пред свещите и олтарите си.

— Всичко е супер… съвременно, отлично… — той кима идиотски и му потичат лиги. Жълта котка дърпа Карл за крачола и се скрива на един бетонен балкон. Покрай тях се носят облаци.

— Мога да си взема обратно депозита. Ще започна някъде малък бизнес — той кима и се усмихва като механична играчка.

— Хоселито!!! — момчета спират играта на топка на улицата, вдигат глава от арените за борби с бикове и от велосипедните състезания, докато името прорязва въздуха и бавно изчезва.

— Хоселито!… Пако!… Пепе!… Енрике!… — жалните викове на малчуганите се носят из топлата нощ. Неоновата реклама се размърдва като нощен звяр и избухва в сини пламъци.

---

[1] Catarro de los pulmones (лат.) — катар на белите дробове. Б.пр. ↑

ЧЕРНОТО МЕСО

— Нали сме приятели?

Ваксаджийчето поставя угодническата си усмивка и поглежда нагоре към мъртвите, подводни очи на Моряка, очи без искрица топлина или похот или омраза или каквото и да е чувство, което момчето бе изпитало само или бе видяло у други, същевременно студени и напрегнати, безучастни и хищнически.

Моряка се наведе напред и постави пръст на свивката на лакътя на момчето. Той проговори с мъртвия си наркомански шепот.

— С вени като тези, момче, добре щях да си поживея!

Той се изсмива, черен насекомен смях, който изглежда изпълнява някаква неясна функция за ориентиране, като писъка на прилепа. Моряка се изсмя три пъти. Той спря да се смее и увисна неподвижен, заслушан в себе си. Бе се включил на тихите честоти на дрогата. Лицето му се изпъна като жълт восък върху високите скули. Чака половин цигара. Моряка знаеше как да чака. Очите му горяха от зловещия сух глад. Той бавно извърна лице на сдържана неистова нужда, за да види човека, който току-що бе влязъл. Тлъстия седеше на един стол и бавно обхождаше кафенето с безизразните си като перископ очи. Когато очите минаха покрай Моряка, той кимна едва-едва. Само оголените нерви на абстиненцията можеха да забележат движението.

Моряка даде монета на момчето. Плавната му походка го занесе до масата на Тлъстия и той седна. Дълго стояха без да проговорят. Кафенето беше построено в едната страна на каменен склон, на дъното на висок бял каньон от зидария. Лицата на Града течаха покрай кафенето тихи като риби, опетнени от порочни навици и насекомна похотливост. Осветеното кафене бе водолазен звънец със скъсан кабел, устремен към черни дълбочини.

Моряка лъскаше ноктите си в реверите на карирания си костюм. Подсвиркваше си през лъскави, жълти зъби.

Когато помръдне, от дрехите му се понася дъх на плесен, мухлясалата миризма на изоставени съблекални. Изучава ноктите си с фосфоресцираща съсредоточеност.

— Имам нещо хубаво, Тлъст. Мога да доставя двайсет. Трябва ми капаро, разбира се.

— Веднага?

— Нямам двайсет в джоба си. Казвам ти, твърдо — Моряка гледа ноктите си, като че ли изследва диаграма. — Знаеш, че винаги доставям.

— Нека бъдат трийсет. И десет ампули предплата. Утре, по това време.

— Трябва ми веднага една ампула, Тлъст.

— Ходи да се поразходиш. Ще получиш.

Моряка се понася към площада. Вестникарче му бута вестник в лицето, за да прикрие ръката си, устремена към писалката му. Моряка не спира. Вади писалката и я чупи като орех с дебелите си, възлести, розови пръсти. Вади оловна тубичка. С малко извито ножче отрязва единия край. Черна мъгла излезе навън и увисна във въздуха като врящ катран. Лицето на Моряка се разтвори. Устата му се залюля към дългата туба и изсмука черната пара, завибрира в свръхзвукови перисталтични движения и изчезна сред безшумна, розова експлозия. Лицето му се върна на фокус, непоносимо отчетливо и ясно, горящата жълта дамга на дрога, жигосана на сивия хълбок на милиони пищящи дроги.

— Това ще ми държи един месец — реши той, като се посъветва с невидимо огледало.

Всички улици на града се спускат между дълбоки каньони към обширен, бъбрековиден площад, изпълнен с тъмнина. Стените на улицата и площада са надупчени от кафенета и жилищни кубчета, някои дълбоки пет-шест стъпки, други, губеха от погледа сред мрежа от стаи и коридори.

На всички нива лабиринт от мостове, въжени пътеки, въжени автомобили. Кататонични младежи, облечени като жени в роби от зебло и изгнили парцали, лицата им грубо и тежко гримирани с ярки бои върху синините и мозайката от неравни, гнойни разрези, стигащи до перлената кост, се блъскат в минувачите с тиха, прилепчива настойчивост.

Трафиканти на Черно месо, плът от гигантската водна черна стоножка — понякога достигаща дължина два метра, — открита сред черни скали и сияйни кафяви лагуни, показват парализирани раковини в камуфлажните джобове на Площада, видими само за Любителите на Месото.

Последователи на древна невъобразима търговия плещят на етруски, наркомани, зависими от все още не-синтезирани наркотици, черноборсаджии от Третата световна война, хирурзи на телепатична чувствителност, остеопати на духа, изследователи на нарушения, отхвърлени от любезни, параноични шахматисти, изпълнители на фрагментарни постановления, записани с хебефреничен[1] стенографски почерк, атакуващи невъобразими поражения срещу духа, началници на несъздадени полицейски участъци, унищожители на изискани мечти и носталгии, изпитани върху чувствителните клетки на абстиненцията и сменени срещу суров волеви материал, пиячи на Тежката течност, запечатана в прозрачния кехлибар на мечтите.

Кафенето за Срещи заема едната страна на площада, лабиринт от кухни, ресторанти, спални кубчета, опасни железни балкони, мазета, които се отварят към подземни бани.

Голи Мъгуъмпи[2] седят на столчета, покрити с бяла коприна, и смучат цветни, прозрачни сиропи през алабастрови сламки. Мъгуъмпите нямат черен дроб и се прехранват изключително със сладко. Тънки, синьо-лилави устни, острата като бръснач човка от черна кост, с която те често се разкъсват един друг на парцали в боевете за клиенти. Тези същества секретират от еректиралите си пениси течност, причиняваща зависимост, която удължава живота, като забавя метаболизма. (Всъщност се оказа, че всички удължаващи живота вещества причиняват зависимост, пропорционална на тяхната ефективност.) Пристрастените към Мъгуъмповата течност се наричат Влечуги. Някои от тях се разтичат по столовете с гъвкавите си кости и черно-розова плът. Ветрило от зелен хрущял, покрито с кухи, щръкнали косми, през които Влечугите поемат течността, стърчи иззад всяко ухо. Ветрилата, които помръдват от време на време, докосвани от невидими повеи, служат и за някаква особена форма на общуване, известна само на Влечугите.

През време на двугодишната Паника, когато суровата, оголена Полиция на мечтите щурмува Града, Мъгуъмпите намират убежище в

най-дълбоките дупки в стените, запечатват се и със седмици остават в биостаза. В тези дни на сив терор Влечугите се стрелкат все по-бързо и по-бързо, пропищяват един покрай друг със свръхзвукова скорост, меките им черепи плющят от черния вятър на насекомната агония.

Полицията на Мечтите се разпада на гниеща ектоплазма, изметена от старата дрога, кашлящ и плюещ в абстинентното утро. Хората Мъгуъмп се появяват с алабастрови гърнета, пълни с течност, и Влечугите се успокояват.

Въздухът отново е тих и чист като глицерин.

Моряка намира с очи своето Влечуго. Той се приближава и си поръчва зелен сироп. Влечугите имат малка, кръгла като диск уста от кафява четина, безизразни зелени очи, почти покрити от тънката ципа на клепача. Моряка чака час, преди съществото да забележи присъствието му.

— Яйца за Тлъстия? — попита той, думите му се закачиха за космите на ветрилото.

На Влечугото му бяха необходими два часа, за да вдигне три розови, прозрачни пръста, покрити с черен мъх.

Няколко Любители на Месо лежаха в повръщнята си, прекалено изтощени, за да мръднат. (Черното месо е като мухлясалото сирене, непреодолимо вкусно, но причиняващо гадене, така че любителите ядат и повръщат, докато не паднат изтощени.)

Нацапотен младеж се вмъква и грабва един от големите черни нокти и из кафето се понася сладостната, болна миризма.

---

[1] Вид шизофрения. Б.пр. ↑

[2] Мъгуъмп — човек, който има прекалено високо мнение за собствената си значимост. Б.пр. ↑

БОЛНИЦАТА

Бележки за Спирането. Параноята на началната абстиненция… Всичко изглежда синьо… Мъртва плът, тестена, беззвучна.

Абстинентни кошмари. Кафене с огледала. Празно… Чакам нещо… На страничната врата се появява човек… Слаб, нисък арабин, облечен в кафява джелаба, със сива брада и сиво лице… В ръката ми има кана с вряща киселина… Обзет от конвулсии, аз я хвърлям в лицето му…

Всички приличат на наркомани…

Малка разходка в зимната градина на болницата… В мое отсъствие някой е използвал ножицата ми, нацапана е с нещо червено-кафяво и лепкаво… Нищо чудно тази малка кучка да си подстригва парцала.

Ужасяващо изглеждащи европейци тополят по стълбите, спират сестрата точно когато имам нужда от лекарство, изливат пикня в умивалника, когато се мия, заемат тоалетната с часове — може би търсят пръста от гумена ръкавица, пълен с диаманти, който са си напъхали в гъза…

Всъщност целият клан европейци са се настанили до мен… Старата майка ще я оперират и дъщеря й се намърдва вътре, за да се погрижи дъртата путка да бъде обслужена добре. Странни посетители, вероятно роднини… Един от тях носи очила като онези лупи, дето бижутерите си ги завират в очите, когато разглеждат камъни… Сигурно е западнал бижутер… Човекът, който преебал Диаманта Трокмортън, и бил изхвърлен от занаята… Всички тези бижутери, които стоят около Диаманта, облечени в рединготи, и очакват Човека. Грешка от една хилядна от сантиметъра съсипва напълно камъка и те трябва да внесат тази персона специално от Амстердам, за да свърши работата… Той влиза мъртво пиян, клатушкайки се, и с огромен пневматичен чук разбива диаманта на прах…

Не укорявам тези граждани… Улични продавачи на ганджа от Алепо? Трафиканти на сланк от Буенос Айрес? Нелегални търговци на

диаманти от Йоханесбург? Търговци на роби от Сомалия? Най-малкото колаборационисти…

Непрекъснато сънувам дрога: търся маково поле… Нелегални производители на уиски с черни Стетсъни към едно близкоизточно кафене… Един от келнерите е свръзка за югославски опиум…

Купувам пакет хероин от Малайска Лесбийка в бял, пристегнат шлифер… Скривам пакета в Тибетската секция на музей… Тя се опитва да ми го открадне… Търся място, за да се уцеля…

Критичната точка на спирането не е началната фаза на остра абстиненция, а последната крачка без посредничеството на дрога…

Една кошмарна интерлюдия на клетъчна паника, живот, увиснал между два начина на съществуване… В този момент желанието за дрога се концентрира в един последен копнеж и изглежда придобива мощта на мечта: обстоятелствата непрекъснато те срещат с дрога… Срещаш стар колега, подкупен санитар, доктор, който пише рецепти…

Пазач в униформа от човешка кожа — черно кожено яке с копчета от жълти зъби с кариеси, еластичен пуловер от лъскава медночервена индианска кожа, шорти от юноша-ариец-със-слънчев-тен, сандали от мазолестите стъпала на млад малайски фермер, пепелявокафяв шал, вързан на възел и вкаран под ризата. (Пепелявокафяво е цвят като сиво *под* кафява кожа. Понякога се среща при хора със смесена негърска и бяла кръв, сместа обаче не се е получила и цветовете се разделят като олио във вода…)

Пазачът е страшно конте и тъй като няма какво да прави, спестява цялата си заплата, за да си купува хубави дрехи, преоблича се три пъти на ден пред едно огромно увеличаващо огледало. Има красиво, гладко латиноамериканско лице, тънки мустачки, малки черни очи, празните, лакоми, немечтаещи очи на насекомо.

Когато стигам границата, Пазачът се втурва навън, на врата му е окачено огледало. Опитва се да си свали огледалото от врата… Това никога не се беше случвало, някой да стигне границата. Опитвайки се да свали огледалото, Пазачът е наранил ларинкса си… Загубил е гласа си. Отваря уста и може да се види как езикът му подскача вътре. Гладкото младежко лице и отворената уста с подскачащ вътре език са невероятно зловещи. Пазачът вдига ръка. Цялото му тяло се гърчи в

конвулсивно отрицание. Аз отивам и откачам веригата, която препречва пътя. Тя пада със звън на метал о камък. Аз минавам. Пазачът стои в мъглата и гледа подире ми. После закачва веригата, връща се в къщичката, като подръпва мустачките си.

Тъкмо внасят така наречения обяд… Твърдо сварено яйце, на едно място черупката е обелена и отдолу се показва нещо, каквото никога не съм виждал… Много малко яйце, жълто-кафяво на цвят… Може би снесено от птицечовка. Портокалът съдържа един огромен червей и почти нищо друго… Той наистина се е добрал там най-пръв и е изял най-много… В Египет има червей, който влиза в бъбреците ти и пораства до невероятни размери. В края на краищата бъбрекът става тънка черупка около червея. Неустрашими гастрономи ценят месото на Червея повече от всички деликатеси на света. Казват, че било невъобразимо вкусно… Един коронер от Интерзоната, известен като Ахмед Аутопсията, направи състояние, като организира износа на Червея.

Френското училище е срещу прозореца ми и аз оглеждам момчетата с осем пъти увеличаващ бинокъл… Толкова са близо, че само да протегна ръка и ще ги пипна… Носят шорти… Виждам как кожата на краката им е настръхнала в студената пролетна сутрин… Аз минавам през бинокъла и се прехвърлям през улицата, призрак на утринната слънчева светлина, разкъсван от безтелесна похот.

Казвал ли съм ви за онзи път, когато Марв и аз платихме шейсет цента на две арабчета, за да ги гледаме как се ебат? И аз питам Марв:

— Мислиш ли, че ще го направят?

— Сигурно. Гладни са — казва Марв.

Кара ме да се чувствам като някъв мръсен старчок, но *„son cosas de la vida“*, както казал Соберба де ла Флор, когато ченгетата го арестували, защото убил пичката си и занесъл тялото до Бара на Мотела О и го ебал…

— Почна да се прави на важна — казва той… — Не мога да понасям така. (Соберба де ла Флор беше мексикански криминален престъпник, извършил няколко доста безсмислени убийства.)

Клозетът е заключен от три часа… Мисля, че го използват за операционна…

СЕСТРА: Не мога да намеря пулса й, докторе.

Д-Р БЕНУЕЙ: Сигурно си го е навряла в пътката.

СЕСТРА: Адреналин, докторе?

Д-Р БЕНУЕЙ: Нощният пазач го издруса всичкия — той се оглежда и вдига от земята една от онези гумени вакуумиращи чашки на пръчка, използват ги за отпушване на тоалетни… Той се приближава до пациента… — Направете разрез, доктор Лимпф — каза той на ужасения си асистент… — Ще направя масаж на сърцето.

Доктор Лимпф вдига рамене и започва разреза. Доктор Бенуей измива гумената чашка, като я плакне в тоалетната чиния…

СЕСТРА: Не трябва ли да се стерилизира, докторе?

Д-Р БЕНУЕЙ: Най-вероятно — да, но няма никакво време — той сяда на чашката като на плетен стол и наблюдава как асистентът му прави разрез… — Вие, младоците, не можете една пъпка да отрежете без електрически вибриращ скалпел с автоматичен дренаж и съшиване… Скоро ще оперираме от разстояние пациенти, които не виждаме… Ще сме едни прости бутонаджии. Майсторството вече пет пари не струва в хирургията… Всички умения и знания… Разказвал ли съм ти как извърших веднъж апендектомия с ръждива отварачка за консерви? А веднъж бях хванат натясно без никакъв инструмент под ръка и отстраних маточен тумор със зъби. Това беше в Горно Ефенди и освен това…

Д-Р ЛИМПФ: Разрезът е готов, докторе.

Доктор Бенуей вкарва гумената чашка в разреза и я движи нагоре-надолу. По лекарите, по сестрата и по стената пръска кръв… Чашката издава ужасяващи засмукващи звуци.

СЕСТРА: Мисля, че тя почина, докторе.

Д-Р БЕНУЕЙ: Какво да се прави, това е ежедневие — той пресича стаята и отива до един шкаф за лекарства…

— Някой мръсен наркоман е разредил кокаина ми с препарат за почистване на тоалетни! Сестра! Прати момчето да напълни това шишенце двойно!

Д-р Бенуей оперира в аудитория, пълна със студенти:

— Да, момчета, едва ли друг път ще ви се отдаде случай да наблюдавате тази операция и затова си има причина… Виждате, че тя няма абсолютно никаква медицинска стойност. Никой не знае каква е била първоначалната й цел и дали изобщо някога е имала цел. Аз

лично смятам, че още от началото тя е била едно чисто артистично изпълнение.

— Точно както тореадорът със своите умения и знания се изтръгва от опасността, която сам е предизвикал, така при тази операция хирургът съзнателно застрашава живота на пациента, а след това с невероятна скорост и бързина го измъква от зъбите на смъртта в последния възможен миг… Виждал ли е някой от вас изпълнение на доктор Тетразини? Казвам изпълнение преднамерено, защото неговите операции бяха артистични изпълнения. Той започваше, като хвърляше скалпела от другия край на стаята по пациента и се появяваше като балетист. Скоростта му бе невероятна: „Не им давам време да умрат“ — казваше той. Туморите го докараха до бяс. „Шибани недисциплинирани клетки!“ — ръмжеше той и атакуваше тумора като мускетар.

Млад мъж се спуска в операционния театър, измъкна скалпел и приближава пациента.

Д-Р БЕНУЕЙ: Еспонтанео! Спрете го, преди да разпори пациента ми!

(Еспонтанео е термин от коридата и означава човек от публиката, който скача на арената, измъква скрит плащ и прави няколко набега към бика, преди да го извлачат навън.)

Санитарите се боричкат с еспонтанеото и той най-накрая е отстранен от залата. Анестезиологът се възползва от объркването и изтръгва една златна коронка от устата на пациента…

Минавам покрай стая номер 10, в която бях довчера… Предполагам раждане… Подлоги, пълни с кръв, тампони и безименни женски субстанции, достатъчни да замърсят цял континент… Ако някой ми дойде на свиждане в старата стая, ще си помисли, че съм родил чудовище, факт, който Министерството на външните работи иска да потули…

Музика от *„Аз съм американец“*… Възрастен господин, облечен в раирани панталони и сако, каквито носят дипломатите, стои на трибуна, покрита с американското знаме. Западнал, стегнат в корсет тенор пее *„Знамето, обсипано със звезди“*, акомпанира му цял оркестър. Като пее, леко фъфли.

ДИПЛОМАТА: (чете от огромна ролка телеграфна лента, която се натрупва все повече и повече и се увива около краката му):

— Ние категорично отричаме, че който и да е гражданин на Съединените американски щати от мъжки пол…

ТЕНОР: — О, каши! вишдаш ли… — гласът му изневерява и той минава на висок фалцет.

В звукозаписната кабина Организатора забърква сода бикарбонат и се оригва в ръка:

— Тоя гаден тенор е некадърник — мърмори той кисело. — Майк! рурурру — викът преминава в оригня. — Спри това педерастко пърдене и му връчи заповедта за уволнение. Изхвърляме го веднага… Пусни онази лесбийка, спортистката със сменения пол… Поне е професионален тенор… *Костюм?* Откъде да знам? Да не съм оня капут от дизайнерския отдел! *Какво?* Целият дизайнерски отдел е затворен от съображения за сигурност? Кво, аз да не съм октопод? Добре… Какво ще кажеш за нещо индианско? Покахонтас или Хайауата?… Не, не, не става. На някой поданик може да му дойде умната идея да върнем всичко на индианците… Униформа от Гражданската война, куртка на Севера и панталони на Юга, да покажем, че те отново са заедно? Може да излезе като Бъфало Бил или Незнайния воин, или този поданик няма да се откаже от тая гадост, искам да кажа радост, или като редник, или като Момче от пехотата, или като Незнайния воин… Това е най-доброто… Ще я покрием като паметник, така никой няма да я гледа…

Лесбийката, скрита в *papier mâché* Arc de Triomphe[1], изпълва мощните си бели дробове и надава страхотен писък.

— О, кажи, вее ли се още Знамето, Обсипано с звезди…

Arc de Triomphe се разцепва от върха до основата. Дипломатът поставя ръка на челото си.

ДИПЛОМАТА: Че някой гражданин на Съединените щати от мъжки пол е родил в Интерзоната или на което и да е друго място…

— Над земята на СВОБОДНИТЕЕЕЕЕЕЕ…

Устните на дипломата се мърдат, но никой не го чува. Организатора притиска ушите си с длани:

— Майко Божия — крещи той. Ченето му започва да вибрира като драмбой, внезапно излита от устата му… Ядосан, той се опитва да го хване, не успява и прикрива устата си с ръка.

Триумфалната арка пада с раздиращ трясък и се появява лесбийката, застанала на пиедестал, по бандаж от леопардова кожа,

под който се очертава фалшив член… Тя стои там, усмихва се глупаво и разтърсва огромните си мускули… Организатора пълзи по пода, търси ченето си и крещи неразбираеми заповеди:

— Фова фръх фук! Фиш фа фвола!

ДИПЛОМАТА (бърше потта от челото си): Същество от какъвто и да е род и вид…

— И домът на храбрите.

Лицето на дипломата е сиво. Той се олюлява, дърпа ролката, опира се на парапета, от очите, носа и устата му потича кръв, умира от мозъчен кръвоизлив.

ДИПЛОМАТА (Едва се чува): Министерството отрича… не-американец… Унищожено е… Искам да кажа никога не е било… Категор… — умира.

В Контролната стая избухват пултове… дълги серпантини електричество тракат и съскат из стаята… Организатора, гол, тялото му черно и обгорено, се олюлява като фигура от Götterdämmerung[2] и крещи:

— Фръх фук! Фа фола!

Последен взрив превръща Организаторавпепел.

И бомбите избухващи в нощта
Доказаха, че вей се наш'то знаме

Бележки: Инжектирам си еукодол на всеки два часа — има едно място, където мога да мушвам иглата право във вената, то си седи отворено като червена, загнояла уста, подпухнала и неприлична, като извадя иглата, бавно се събират капка кръв и гной.

Еукодолът е химически вариант на кодеина — дихидроксикодеин.

Този стаф действа повече като кока, отколкото като морфин. Когато ядеш кока вена, в главата си усещаш прилив на чисто удоволствие… След десет минути искаш нова доза… Удоволствието от морфина е във вътрешностите… Вслушваш се в себе си след инжекцията… Но кокаин венозно е електричество през мозъка, активизиращ к-връзки на удоволствието. К няма абстиненция. Това е копнеж само на мозъка — копнеж без тяло и без усещания. Призрачна

нужда. Копнежът за К трае само няколко часа, докато к-връзките все още са активирани. После забравяш. Еукодолът е като комбинация между дрога и кокаин. Можеш да разчиташ на германците, винаги ще забъркат някоя наистина зла гадост. Хероинът е шест пъти по-силен от морфина. Дихидрооксихероинът би трябвало да е шест пъти по-силен от хероина. Съвсем възможно е да се създаде наркотик, предизвикващ толкова бързо зависимост, че една инжекция да те прави зависим за цял живот.

Продължение на бележките: Вдигам иглата и несъзнателно се протягам с лявата ръка да взема връзката за стягане. Приемам това за знак, че мога да използвам единствената си що-годе здрава вена. (Движенията по стягането са такива, че обикновено взимаш връвта с ръката, която ще стягаш.) Иглата влиза лесно до ръбчето на едно калцирано място. Леко помръдвам помпата. Изведнъж тя се изпълва от тънка колонка кръв, първоначално остра и плътна като червен конец.

Тялото си знае кои вени можеш да целиш и издава това знание в несъзнателните движения, които правиш, за да подготвиш инжекцията… Понякога иглата сочи като багета. Друг път трябва да почакам за вестта. Но винаги, когато дойде, улучвам кръв.

Червена орхидея разцъфва на дъното на помпата. Той се колебае около една секунда, след това натиска буталото, гледа как течността се втурва във вената, като че ли засмукана от мълчаливата жажда на кръвта. По стените на помпата остана преливащо кърваво покритие, хартиеният пръстен се бе напоил като превръзка. Той се протегна и напълни спринцовката с вода. Докато изпръскваше водата, го удари в стомаха, мек, сладък удар.

Поглеждам мръсните си панталони, не съм ги сменял от месеци… Дните отминават и се нанизват на спринцовката на дълги кървави нишки… Забравям секса и всички силни удоволствия на тялото — сив, обладан от дрога призрак. Испанските момчета ми викат El Hombre Invisible — Невидимия.

Двадесет деления всяка сутрин. Употребата на дрога премахва тлъстините, но оставя мускулите, повече или по-малко, непокътнати.

Наркоманът изглежда се нуждае от по-малко тъкан… Дали е възможно да се отдели молекулата на дрогата, която премахва тлъстините?

Все по-хленчещ в аптеката, като инквизиращите сигнали на отворен телефон… Прекарах целия ден до осем часа вечерта, за да си набавя две кутии еукодол…

Вече нямам вени, нямам и пари.

Продължавам да друсам. Миналата нощ се събудих, защото някой стискаше ръката ми. Беше другата ми ръка… Четох и заспах, думите придобиваха закодирана значимост… Завладян съм от кодове… Човек прихваща куп болести, които изписват закодирани съобщения…

Целих се пред началника на полицията. Търсих вена в мръсното си голо стъпало… Дрогите нямат срам… Те са безразлични към отврата на другите. Съмнително е дали може да съществува срам при липсата на сексуално либидо… Срамът у наркоманите изчезва заедно с неполовата общителност, която също е зависима от либидото… Наркоманът не приема тялото си за нещо лично, а като инструмент, чрез който абсорбира субстанцията, сред която живее, преценява тъканта си с хладните ръце на търговец на коне.

— Тук е безсмислено да опитваш — мъртви рибешки очи поглеждат съсипана вена.

Използвам нов вид приспивателни хапчета, наречени сонерил… Не ти се доспива… Преминаваш в съня без преход, рязко се спускаш в средата на съня… Прекарал съм години в затворнически лагер, страдах от недохранване…

Президентът е дрога, но не може да я взима директно поради положението си. И така, той се друса чрез мен… От време на време влизаме в контакт и аз го презареждам. Тези контакти изглеждат за случайния наблюдател като хомосексуална любов, но всъщност удоволствието в основата си не е сексуално и кулминацията е разделянето, когато презареждането е осъществено. Еректиралите пениси влизат в контакт — поне ние употребявахме този метод в началото, но чувствителните места, където може да се осъществи контакт, се изчерпват, като вените. Сега понякога ми се налага да плъзна пениса си под левия му клепач. Разбира се, винаги мога да го

надрусам чрез осмоза, което отговаря на подкожна инжекция, но това значи да се признаем за победени. О. презареждането ще развали настроението на Президента за седмици наред и може да доведе до атомни развалини. А и Президентът плаща висока цена за Косвения навик. Той е пожертвал самоконтрола и е зависим като неродено дете. Косвеният наркоман страда от безпричинен страх, тих протоплазмен бяс, отвратителна костна агония. Напрежението се покачва, чиста енергия, без емоционално съдържание, най-накрая разкъсва тялото и го подхвърля като човек, влязъл в контакт с кабел за високо напрежение. Ако връзката му за зареждане се изключи, такива неистови електрически конвулсии обхващат Косвения наркоман, че костите му се разпадат и той умира, докато скелетът му се мъчи да се измъкне от непоносимата плът и да хукне право към най-близкото гробище.

Отношенията между КН (Косвения наркоман) и неговата ПВ (Презареждаща връзка) са толкова интензивни, че те могат да понасят взаимното си присъствие само в редки и кратки моменти — имам предвид извън сеансите за презареждане, когато личните взаимоотношения са напълно затъмнени от процеса на презареждане.

Чета вестник… Нещо за тройно убийство на „Rue de la Merde“[3], Париж: „Разчистване на сметки“… аз се отдалечавам… „Полицията е идентифицирала извършителя… Пепе Ел Колито… Малкия Задник, нежно умалително.“ Наистина ли пише това?… Опитвам се да фокусирам думите… те се разделят в безсмислена мозайка…

---

[1] Макет от папиемаше на Триумфалната арка. Б.пр. ↑
[2] Götterdämmerung (нем.) — залезът на боговете. Б.пр. ↑
[3] Rue de la Merde (фр.) — улицата на лайната. Б.пр. ↑

LAZARUS GO HOME

Мачкайки с пръсти избеляла телеграфна лента до граничната бариера, сред бездушната пустош, разранена от зейнали ями, Лий осъзна, че младата дрога, която стоеше в стаята му от десет часа сутринта, се бе върнал от двумесечен курорт в Корсика, където се бе занимавал с подводно гмуркане и бе спрял наркотиците.

— *Дошъл да ми се фука с новото си тяло* — реши Лий и потрепера от сутрешната абстиненция. Знаеше, че вижда — о, о, да, благодаря ти, *Мигел* — как преди три месеца седи в Метропол и клюма над един стар жълт еклер, който два часа по-късно щеше да отрови една котка, и реши, че усилието да разпознае виждането на Мигел в десет часа беше достатъчно и без непоносимите мъки по поправянето на грешката („какво, аз да не съм Армията на спасението?“), която също така щеше да включва нова картина на Мигел сред многоупотребявани места, като някакъв огромен неудобен предмет-звяр, най-отгоре в куфара.

— Изглеждаш превъзходно — каза Лий и избърса по-видимите следи от отвращение с наквасена, обикновена салфетка, и видя как дрогата сиво се процежда на лицето на Мигел, изучаваше моделите на дрипавост, като че ли човекът и дрехите с години се бяха движили по задните улички на времето, без да срещнат космическа станция, където да се поспретнат…

— *Освен това по времето, когато ще съм в състояние да поправя грешката… Лазаре, ходи си вкъщи… Плати на Човека и си ходи вкъщи… За какво ми е да гледам старото ти, взето на заем месо?*

— Страхотно е да те видя здрав… Направи си една услуга — Мигел плуваше из стаята и с ръка пробождаше риби…

— Когато си там, долу, не мислиш за хероин.

— Така си много по-добре — каза Лий, като замечтано галеше един белег от игла на задната страна на ръката на Мигел, следваше

извивките и чувстваше фибрите на гладката пурпурна плът с бавни, усукани движения…

Мигел се почеса по ръката… Погледна през прозореца… Тялото му леко помръдна, съживяващият трепет на възбуждащите се канали на дрога… Лий стои и чака.

— Една помпа не е върнала никого досега.

— Знам какво правя.

— Винаги знаят.

Мигел взе пилата за нокти.

Лий затвори очи:

— Толкова е уморително.

— Мерси, беше страхотно — панталоните на Мигел се смъкнаха до глезените. Той стоеше в безформено палто от плът, която от кафява стана зелена и после безцветна на утринната светлина и запльока по пода.

Очите на Лий се мърдаха сред субстанцията на лицето му… остър, хладен, сив поглед…

— Изчисти го — каза той. — Достатъчно е мръсно тук.

— О, разбира се — Мигел се засуети с лопатката.

Лий прибра пакета с хероина.

Лий живееше перманентно друсан, с, разбира се, известни… ъъъ… необходими паузи, в които подклаждаше огньовете, горящи в жълто-розово-кафявата му желатинова субстанция и пазещи зареяната му плът. В началото плътта му бе просто мека, толкова мека, че прашинките, въздушните течения и съприкосновението с шлифера на минувач му причиняваха рани, дълбоки до кокал, докато удар във врата или стол изглежда не му се отразяваше на здравето. Раните в меката му, деликатна плът никога не заздравяваха… Дълги бели филизи плесен се увиваха около голите му кости. Мухлясали ухания на атрофирали тестиси обгръщаха тялото му в мътна сива мъгла…

По време на първата остра инфекция кипналият термометър изстреля живачен куршум в мозъка на сестрата и тя падна мъртва с раздиращ вик. Докторът хвърли един поглед и затръшна стоманените капаци на оцеляването. Той заповяда горящото легло и неговият обитател незабавно да бъдат изгонени от района на болницата.

— Предполагам, сам може да си произвежда пеницилин! — изръмжа докторът.

Но инфекцията изгори плесента… Сега Лий живееше в променящи се степени на прозрачност… Макар и не точно невидим, той най-малкото бе трудно видим. Присъствието му бе незабележимо… Хората го мислеха за проекция или го отминаваха като отражение, сянка: „Игра на светлината или неонова реклама.“

Сега Лий усети първите сеизмични трусове на Стария Верен Студен Огън. Той заблъска духа на Мигел към антрето с любезен и твърд филиз.

— Господи! — каза Мигел. — Трябва да вървя! — той се втурна навън.

От розови хистаминови огньове запръска тлеещата сърцевина на Лий и покри суровата му периферия. (Стаята беше огнеупорна, железните стени бяха покрити с лунни кратери.) Той взе голяма доза и фалшифицира режима си.

Реши да посети един колега, Кофтарана Джо, който се бе продрусал по време на атака на Банг-ютот в Хонолулу.

(Забележка: Банг-ютот, буквално, „опитваш се да станеш и стенеш…“. Смърт, настъпваща по време на кошмар… Това състояние се наблюдава при хора от мъжки пол, обитаващи ЮИ част на Азия… В Манила всяка година от Банг-ютот умират около дванадесет души.

Мъж, който оцелял, казва, че „едно човече“ стояло на гърдите му и го душало.

Жертви, които знаят, че ще умрат, се страхуват да не би пенисът им да влезе в тях и да ги убие. Понякога те стискат пениса си, изпаднали в истерия, и крещят за помощ, да не би пенисът им да се измъкне и да се забие в тялото. Ерекции, каквито обикновено стават насън, се считат за особено опасни и способни да доведат до фатална атака… Един човек изобретил уред, който предотвратявал нощните ерекции. Но умрял от Банг-ютот.

И при най-внимателна аутопсия на жертвите от Банг-ютот не може да се открие биологична причина за смъртта. Често има следи от задушаване (причинено от какво?), понякога леки кръвоизливи в панкреаса и белите дробове — недостатъчни да причинят смърт и с неизвестен произход. На автора му хрумна, че причината за смъртта може би е погрешно насочена сексуална енергия, която причинява ерекция на белите дробове и съответно задушаване… (Виж статията от Нилс Ларсен, МЛЗ., *Хората със смъртоносния сън* в *„Сатърдей*

Ивнинг Поуст“, 3 декември, 1955. А също и статията от Ърл Стенли Гарднър в „*Тру Мегазин*“;)

Кофтарана живееше в постоянен страх от ерекция и затова непрекъснато качваше дозите. (Забележка: Добре известен, досаден факт е, прословут с тъпотата си и безброй пъти предъвкван факт, че ако някой започне да друса поради някакво увреждане, той ще бъде изправен по време на периодите на оскъдица и лишения (нещо като прекалено много забавления, нали разбираш!) пред безобразно скалъпена, геометрически нарастваща, набъбваща сметка.

Електрод, прикачен за единия тестис, засвети за момент и Кофтарана се събуди сред миризмата на изгоряла плът и се протегна за пълната спринцовка. Той се сви в утробна поза и пъхна иглата в гръбнака си. Измъкна иглата с въздишка на удоволствие и осъзна, че Лий беше в стаята. Дълга струя се заизвива от дясното око на Лий и изписа на стената със сияйни, разтичащи се букви:

— Моряка е в Града и изкупува ВРЕМЕТО.

Чакам пред една аптека, която ще бъде отворена в девет часа. Две арабчета търкалят кофи за боклук до една висока, тежка, дървена порта във варосана стена. Прахта пред портата е напръскана с урина. Едно от момчетата, приведено напред, търкаля тежката кофа, панталоните му са се впили в стегнатия, млад гъз. Той ме поглежда със спокойните, безстрастни очи на животно. Събуждам се стреснат, като че ли момчето е истинско и аз съм изпуснал срещата си с него този следобед;

— Очакваме допълнително уравняване — казва Инспекторът в интервю на Вашия репортер. — В противен случай — Инспекторът вдига крак в типично арийски жест — ще се получат спазми, нали? Но може би ще успеем да доставим подходящо помещение за декомпресия.

Инспекторът си разкопчава дюкяна и започва да търси пичи въшки, като от време на време слага мехлем от малка глинено гърненце. Очевидно интервюто е приключило.

— Няма ли да си тръгваш? — възкликва той. — Да, както е казал един съдия на друг съдия: „Отсъждай справедливо, а ако не можеш справедливо, отсъждай произволно.“ Огорчението не може да спазва обичайните мръсотии — той подава дясната си ръка, покрита с жълтия, вонящ лошо, мехлем.

Нашият-Ваш-Техен репортер се втурва напред и сграбчва изцапаната ръка със своите две.

— За мен бе удоволствие, инспекторе, невъобразимо удоволствие — казва той, докато сваля ръкавиците си, смачква ги на топка и ги хвърля в кошчето за боклук. „Разходи“ — усмихва се той.

ИГРАЛНАТА ЗАЛА НА ХАСАН

Позлата и червен плюш. Бар рококо, облицован с розови раковини. Въздухът е напоен със сладко зло вещество като разлагащ се мед. Мъже и жени във вечерно облекло посръбват ликьор с алабастрови сламки. Близкоизточен Мъгуъмп седи гол пред бара върху едно столче, покрито с розова коприна. Той ближе топъл мед от кристален бокал с дългия си черен език. Гениталиите му са съвършено оформени — обрязан кур с лъскав черен пубис. Устните му са тънки и синьо-лилави, като устните на пенис, очите — празни и спокойни като на насекомо. Мъгуъмпът няма черен дроб и се храни изключително със сладко. Мъгуъмп бутва един строен рус младеж на канапето и изкусно го съблича.

— Изправи се и се завърти — заповядва му той чрез телепатична пиктография. Връзва ръцете на момчето отзад с червена копринена панделка. — Тази вечер ще го направим докрай.

— Не, не — крещи момчето.

— Да! Да!

Курове еякулират в безмълвно „да“. Мъгуъмп вдига копринена завеса и закрива бесилка от тиково дърво на фона на екран от червен кремък. Бесилката е на платформа от ацтекска мозайка.

С провлачено „ОООООООООООООХ“ момчето пада на колене, като сере и пикае от ужас. Усеща топлите лайна между бедрата си. Вълна от гореща кръв издува устните и гърлото. Тялото му се свива в утробна поза и гореща сперма избликва в лицето му. Мъгуъмпът потапя пръсти в алабастров съд, пълен с гореща парфюмирана вода, и замислено измива гъза и кура на момчето, като го подсушава с мек син пешкир. Топъл вятър разрошва космите по тялото и косата му. Мъгуъмпът слага ръка под гръдния кош на момчето и го вдига на крака. Като го държи за лактите, го избутва нагоре по стълбите под примката. Стои пред момчето и държи примката с две ръце.

Момчето поглежда Мъгуъмпа в очите, очи, празни като обсидианови огледала, вирчета черна кръв, величави дупки в стената

на тоалетна, заграждаща Последната ерекция.

Стар боклукчия, с лице красиво и жълто като китайска слонова кост, изсвирва Сигнала на очуканата си медна тръба, събужда Испанския сводник, който има ерекция. Една курва се клатушка сред мръсотия, лайна и котило мъртви котета, носи вързоп с абортирани зародиши, спукани капути, кървави тампони, лайно, увито в ярък цветен комикс.

Обширно тихо пристанище с дългоцветна вода. На задимения хоризонт гори изоставен газов кладенец. Воня на нефт и канализация. Болни акули плуват сред черната вода и се оригват на сяра заради гниещите си черни дробове, и не обръщат внимание на кървав, натрошен Икар. Мистър Америка гол, пламнал от любов към кокалите си, крещи:

— Гъзът ми може да съперничи на Лувъра! Аз пърдя амброзия и сера лайна от чисто злато! Курът ми изхвърля диаманти на утринната светлина! — той се хвърля от слепия фар, целува и се празни в лицето на черното огледало, плъзга се косо надолу сред тайнствени кондоми и мозайка от хиляди вестници, през подводен град от червени тухли, за да се установи в черната тиня, заобиколен от консервни кутии и бирени бутилки, гангстери в бетон, размазани пистолети, плоски и безсмислени, за да избегнат щателната инспекция на похотливи балистични експерти. Той чака бавния стриптийз на ерозията с вкаменени слабини.

Мъгуъмпът нахлузва примката на главата на момчето и галещо я затяга зад лявото му ухо. Пенисът му е спаднал, ташаците — стегнати. Той гледа право напред и диша дълбоко. Мъгуъмпът се върти около момчето, бърка му в задника и го гали по гениталиите с йероглифни подиграватели жестове. Той минава зад него и си вкарва кура в гъза на момчето. Стои така и прави въртеливи движения.

Гостите се умиряват, ръчкат се и се кискат.

Внезапно Мъгуъмпът бута момчето напред в празното пространство. Той балансира момчето, като го хваща за хълбоците, протяга се със стилизираните си, йероглифни ръце и му чупи врата. Тялото му потреперва. Пенисът му се вдига на вълни, като повдига и таза му и моментално еякулира.

Зад очите му експлодират зелени искри. Сладък зъбобол преминава през врата и се спуска по гръбнака към слабините и гърчи

тялото в еуфорични спазми. Цялото му тяло се изцежда през кура. Последният спазъм изстрелва струя сперма през червения екран, като падаща звезда.

Момчето пада с меко, чревно всмукване през лабиринт от безистени с игрални автомати и порнокина.

Остро лайно изскача от гъза му. Пръдни разтърсват стройното му тяло. Отвъд голямата река избухва заря на зелени гроздове. Той чува тихото път-път на моторница в тропическия здрач… Под тихите крила на комар анофелес.

Мъгуъмпът връща момчето на кура си. Момчето се гърчи, пронизано като риба. Мъгуъмпът се хвърля на гърба му, тялото му се точи на вълни. По брадата на момчето потича кръв, от устата — полуотворена, сладка и намусена в смъртта. Мъгуъмпът пада с едно заситено „плоп“.

Кубчета със сини стени под прозорци. Мръсно розово перде покрива вратата. Червени буболечки пълзят по стените и се скупчват в ъглите. Голо момче стои в средата на стаята, подрънква на китара и разглежда фигура на пода. Друго момче, излегнато на леглото, пуши кейф и издухва дима над надървения си кур. Играят на леглото с карти таро, за да видят кой кого ще ебе. Лъжат. Бият се. Търкалят се по пода, като ръмжат и плюят като млади животни. Загубилият сяда на пода, забил брада в колената си, и ближе счупен зъб. Победителят се сгушва в леглото и се преструва, че спи. Щом другият се приближи, го рита. Али го хваща за глезена, стиска го под мишница и заключва ръката си около прасеца. Момчето отчаяно се опитва да ритне Али в лицето. И другият глезен е заклещен. Али го катурва назад. Курът на момчето ляга на стомаха му и се мята в свободни пулсации. Али сключва ръце зад главата му. Плюе на кура си. Другият дълбоко въздъхва, когато Али си го вкарва. Остра мухлясала миризма на пронизан ректум. Врязва се като клин и кара другия кур да избликне. (Авторът е забелязал, че арабските курове са широки и клинообразни.)

На чудовищна ваза от прозрачен алабастър сатир и гол грък преследват танцьор. Сатирът хваща момчето отпред и го обръща. Движат се като риби. От устата на момчето излиза сребърен оток

мехурчета. Бяла сперма еякулира в зелената вода и мързеливо плува около сплетените тела.

Негър нежно поставя в хамак изискано китайче. Вдига краката на момчето зад главата му и прехвърля единия си крак от другата страна на хамака. Вкарва кура си в малкия стегнат задник. Нежно люлее хамака напред-назад. Момчето крещи — зловещ писък на непоносимо удоволствие.

Танцьор от остров Ява, седнал в инкрустиран въртящ се стол от тиково дърво, поставен в ниша сред варовикови хълбоци, нанизва американски младеж — червенокос, блестящи зелени очи — на кура си с ритуални движения. Момчето стои набито на кол с лице към танцьора, който се извива, по стола капе течно вещество.

— Аааааааа! — крещи момчето и спермата му изхвърча над слабите бронзови гърди на танцьора. В ъгъла на устата му има малко. Момчето го избърсва с пръст и се смее. — Това наричам аз смучене!

Две арабки със зверски лица са смъкнали шортите на русо френско момченце. Шибат го с червени гумени курове. Момчето ръмжи, хапе, рита и избухва в ридания, когато курът му се надига и еякулира.

Лицето на Хасан се издува от нахлулата кръв. Устните му посиняват. Той сваля костюма си от банкноти и го захвърля в отворен стенен гардероб, който безшумно се затваря.

— Тук е Дворецът на Свободата, хора! — крещи той с престорения си тексаски акцент. Без да сваля шапката си и каубойските си ботуши, той танцува Джигита на Втечнителите, като завършва с гротесков кан-кан под звуците на *„Тя запали много сърца“*.

— *Нека! И да няма забранени дупки!*

Двойки с изкуствени крила, закачени с барокови каиши, се сношават във въздуха и пищят като свраки.

Трапецисти с едно сигурно движение си помагат взаимно да еякулират във въздуха.

Еквилибристи умело си духат, балансирани на опасни пръти и столове, килнати над бездната. От мъгливи дълбини топлият вятър донася миризмата на реки и джунгла.

Стотици момчета скачат през покрива, като треперят и се ритат накрая на въжетата. Момчетата висят на различна височина, някои близо до тавана, други на няколко сантиметра от пода. Изискани

балийци и малайци, мексикански индианци със свирепи невинни лица и яркочервени венци. Негри (зъби, пръсти, нокти на краката, пубис — позлатени), японски младежи, гладки и бели като порцелан, венециански момци с тицианови коси, американци с руси или черни къдрици, падащи на челото (гостите нежно ги отмятат назад), намръщени руси поляци с животински кафяви очи, арабски и испански уличници, австрийчета, розови и деликатни, с нежни руси пубиси, подигравателни германски младежи със светнали очи крещят:

— Хайл Хитлер! — под тях се отваря трапът. Солуби, лайна и хленчене.

Господин Богат-и-Вулгарен дъвче хаванската си пура, вулгарно и мръснишки, изтегнат на плаж във Флорида, заобиколен от усмихващи се глупаво катамити.

— Този гражданин си имал латах, който си внесъл от Индокитай. Мисли си да обеси латаха, да го филмира и да го изпрати вместо коледна картичка на приятелите си. И така, наглася две въжета — едното разтегателно, другото истинска работа. Но този латах се събужда с гъза нагоре, облича костюма на Дядо Коледа и прави трампа. Идва утрото. Гражданинът си слага едното въже, а латахът, нали е латах, другото. Когато трапът се отваря, гражданинът увисва наистина, а латахът на гуменото въже. И така, латахите имитират всеки спазъм и гърч, изпразнил се три пъти.

— Умна глава. Отварял си е очите на четири. Наех го на работа в една от плантациите ми като надзирател.

Ацтекски жреци свалят синята роба от перушина от Голия момък. Те го поставят върху варовиков олтар, покриват главата му с кристален череп и закрепват двете полусфери с кристални винтове. Водопад пада върху черепа и чупи врата на момчето. Той еякулира дъга на фона на изгряващото слънце.

Острият протеинов дъх на семе изпълва въздуха. Гостите пускат ръце по тръпнещите тела на момчета, смучат им хуйовете, висят на гърбовете им като вампири.

Голи телохранители внасят железни бели дробове, пълни с парализирани младежи.

Слепи момчета изпълзяват от огромни торти, безнадеждни шизофреници изскачат от гумена путка, момчета с ужасяващи кожни

болести се издигат от черно езеро (тлъсти риби гризат на повърхността жълти лайна.)

Мъж с бяла връзка и риза, гол от кръста надолу, като се изключат черните жартиери, говори на Кралицата пчела с елегантни модулации. (Кралиците пчели са стари жени, които се заобикалят с педерасти и образуват „рой“. Зловеща мексиканска практика.)

— Но къде е скулптурата? — той говори само с едната част на лицето си, другата е изкривена от Мъченията на Милионите огледала. Той диво мастурбира. Кралицата пчела продължава разговора, не забелязва нищо.

Кушетки, столове, целият под започва да вибрира, гостите се превръщат в размазани сиви призраци, крещят в обладана от курове агония.

Две момчета си праскат чекии под един железопътен мост.

Минаващият влак разтърсва телата им, кара ги да еякулират и свирката му изчезва в далечината. Квакат жаби. Момчетата мият спермата от мършавите кафяви кореми.

Купето на влак: две абстинентни дроги на път за Лаксингтън, разкъсват панталоните си, изпаднали в похотливи конвулсии. Единият насапунисва кура си и като тирбушон го вкарва в гъза на другия.

— Гоооооооооосподи! — и двамата се празнят като едновременно се изправят. Отделят се един от друг и си вдигат панталоните.

— Старият доктор в Маршал пишел рецепти за тинктура.

— Хемороидите на стара майка пищят за Черното лайно, възпалени и кървящи… Док, представи си, че това беше твоята майка, нанизана от местни пиявици, гърчи се така гадно… Спри го тоя таз, мамо, отвращаваш ме вече.

— Да се отбием и да се пробваме за кодеин.

Влакът си пробива път в задимената, обляна в неонови светлини юнска нощ.

Образи на мъже и жени, на момчета и момичета, животни, риби, птици, оплождащият ритъм на вселената се носи през стаята, огромен син поток живот. Трептящо, беззвучно шумолене на дълбока гора — внезапна тишина сред градовете, когато дрогата е добре. Миг на спокойствие и чудо. Дори пътуващият за работа включва задръстените си с холестерин линии за общуване.

Хасан крещи:

— Това е твоя работа, Ей Джей! Ти ми прееба купона!

Ей Джей го поглежда, лицето му е безизразно като варовик:

— Еби се в гъза, втечнен жълт!

Нахлува орда обезумели от похот американки. Капещи путки от ферми и ранчо, фабрики, бардаци, провинциални клубове, богати квартали и бордеи, от мотели, яхти и барове събличат костюми за езда, ски клинове, вечерни рокли, дънки, пеньоари, престилки, шорти, бански костюми и кимона. Те крещят, лаят и вият, нахвърлят се върху гостите като хрътки, болни от бяс. Дерат с нокти обесените момчета и пищят:

— Педераст! Копеле! Еби ме! Еби ме! Еби ме! — гостите бягат и крещят, крият се под обесените, преобръщат железни бели дробове.

Ей Джей: Извикай Швайцерите ми, мамка му! Спасете ме от тези лисици!

Мистър Хислоп, секретар на Ей Джей, вдига глава от хумористичната си книга:

— Швайцерите вече се втечниха.

(Втечняването включва делене на клетките на белтъците и редуциране до течност, която се абсорбира в нечие друго протоплазмено същество. Хасан, прословут втечнител, вероятно е плодоползвателят в този случай.)

Ей Джей — Кръшкачи! Хуйове! Закъде е човек без Швайцерите си? Опрени сме до стената, джентълмени. На карта са поставени собствените ни курове. Ела да окажем отпор на абордажа, мистър Хислоп, и раздай на мъжете оръжия.

Ей Джей измъква пиратска сабя и започва да реже главите на американските Момичета. Похотливо пее:

Петнайсет души в ковчега на мъртвеца
Йо Хо Хо и бутилка ром.
Дяволът и пиенето свършиха останалото
Йо Хо Хо и бутилка ром.

Мистър Хислоп, отегчен и примирен:

— О, Господи. Пак го прихванаха — той унило вее Веселия Роджър. Ей Джей, заобиколен, се бие с многократно превъзхождащ го числено противник, той отмята назад глава и надува рог. На мига хиляди разгонени ескимоси нахълтват с писъци и грухтене, лицата им са налети с кръв, очите — горещи и червени, устните — лилави, нахвърлят се върху американките.

(Ескимосите имат сезон за чукане, когато племената се срещат през краткото лято, за да се отдадат на оргии. Лицата им се подуват, а устните им стават лилави.)

Домашен Хуй с пура, две стъпки дълга, подава глава през стената:

— Да не би да имате тук зоологическа градина?

Хасан му извива ръцете:

— Развалини! Мръсни боклуци! Заклевам се в Аллах, че не съм виждал нищо, толкова гадно.

Той се извръща към Ей Джей, който седи на един моряшки сандък, с папагал на рамото, превръзка през едното око, и пие ром от канче. Оглежда хоризонта с огромен месингов далекоглед.

Хасан: Евтина фактуалистка кучка! Върви си, повече никога не помрачавай моя хол!

КАМПУСЪТ НА ИНТЕРЗОНОВИЯ УНИВЕРСИТЕТ

Магарета, камили, лами, рикши, каруци със стока, теглени от момчета, очите им изскочили като на удушен езика — пулсиращи и червени от зверска омраза. Стада овце, кози и дългорог добитък минават покрай студентите и лекционния подиум. Студентите седят наоколо по ръждиви паркови пейки, варовикови блокове, столчета за пикник, щайги, варели, пънове, прашни кожени възглавници, плесенясали гимнастически дюшеци, носят дънки — джелаби… панталони, яке — пият царевично уиски от каменни чаши, кафе в тенекиени канчета, пушат цигари (марихуана), свити от амбалажна хартия и лотарийни билети… ядат дрога с безопасна игла и капкомер, изучават аеродинамични форми, хумористични книги, кодексите на маите.

Пристига Професора на велосипед и носи връзка бизонски черепи. Той се качва на подиума, като се държи за гърба (кран люлее над главата му мучаща крава).

ПРОФ.: Бях наебан от армията на султана миналата нощ. Аз си прищипах гръбнака в служба на моята местна кралица… Не мога да я изгоня тая стара минджа. Трябва ми дипломиран мозъчен електротехник да я изключи синапсис по синапсис и хирургически пристав, за да й сложи червата навън на тротоара. Когато Мама се нахвърли върху скротума на някое момче, той прави адски неща да лиши от собственост тоя Пансионер от Златната звезда…

Той поглежда към поповите лъжички, като си тананика мелодии от 1920-те.

— Сграбчи ме носталгията, момчета, и трудно ще ме пусне… — момчета се шляят из панаира… ядат розов захарен памук… на пиипшоуто си бъркат в дупетата… бият си чекии на виенското колело и хвърлят сперма към луната, която изгрява — червена и мъглива — над леярните отвъд реката. Негро виси от памуково дърво пред Старата сграда на Съда… хленчещи жени хващат спермата му с

вагинални зъби… (Съпруг поглежда към сменено дете с тесните си очи с цвят на избеляла сива фланела… „Докторе, подозирам, че е негро.“

Докторът вдига рамене: „Това е Старата Армейска Игра, синко. Грахче под черупката… Веднъж го виждаш, друг път — не…“)

— А доктор Паркър в задната стаичка на аптеката, си бие конски хероин, два милиграма едно деление — „Ободрително“, мърмори той. „Винаги е Пролет.“

— Бенсън „Ръчичките“ Градския Перверзник е заел куеренция в училищния клозет. (Куеренция е термин от коридата… Бикът си намира място на арената, което му харесва, и си остава там, а тореадорът трябва да отиде при бика, да играе по свирката му и някак си да го придума да се махне оттам.) Шериф А. К. Ларсен, наречен „Писията“, казва: „Трябва да измислим някакъв начин да го примамим извън тази куеренция“… А Старата Мама Лоти спи десет години с мъртва дъщеря също е изцерена, събужда се трепереща в зората на Източен Тексас… над черната блатна вода и кипарисови пънове се носят лешояди…

— И сега, джентълмени — вярвам, че между вас не присъстват травестити — хи-хи — и вие всички сте джентълмени със закон на Конгреса и остава единствено да се докажете като *човешки същества от мъжки пол*, определено никакви междинни случаи няма да се търпят в тази благоприлична зала. Джентълмени, покажете си личното оръжие. Всички сте инструктирани за важността да поддържате оръжията си добре смазани и готови за действие, по фланга или ариергарда.

СТУДЕНТИТЕ: Чуй! Чуй! — те унило разкопчават дюкяните си. Един от тях размахва гигантска ерекция.

ПРОФ: И така, джентълмени, докъде бях стигнал? А, да, Мама Лоти… Събужда се трепереща в нежната розова зора, розова като свещичките върху тортата за рождения ден на малко момиченце, розова като захарен памук, розова като раковина, розова като кур, пулсиращ на шибана червена светлина… Ма Лоти… къкъхъ… ако това многословие не бъде поспряно, ще бъде победена от старческата немощ и ще се присъедини към дъщеря си във формалина.

— Песента на Древния Моряк от Колридж, поета… Бих искал да привлека вниманието ви към символизма на *самия* Древен Моряк.

СТУДЕНТИТЕ: *Самият*, казва човекът.

— И така да привлече вниманието към собствената си непривлекателна личност.

— Това не беше гот, Даскале.

Стотици невръстни бунтовници… остриета изскачат, тракат като зъби и го приближават.

ПРОФ.: О небеса! — той отчаяно се опитва да се дегизира като старица с високи черни обувки и чадър… — Ако не беше лумбагото ми, не мога да се навеждам като хората, щях да ги спра, като си предложа Захарното дупе, както правят бабуните… Ако слаб бабун бъде атакуван от по-силен бабун, по-слабият бабун а) ще му предостави дирника си, вярвам това е думата, господа, за хи-хи-хи пасивен полов акт *или* б) ако е друг тип бабун, по-екстровертен и приспособим, ще поведе атака срещу някой още по-слаб бабун, ако може да намери такъв.

Разнебитено конферансие в дрехи от 1920 година като че ли е спало в тях, откакто се извива през мрачна, неоново осветена, чикагска улица… мъртвата тежест на Милите Мъртви Дни виси във въздуха като привързан към земята призрак. Конферансие (консервиран пламенен тенор):

— Намери най-слабия бабун.

Кръчма в Дивия запад: Бабун педал, облечен като малко момиченце в синя рокличка, пее със смирен глас по мелодията на „*Синята рокля на Алис*“: „Аз съм най-слабият бабун.“

Товарен влак разделя Проф. от младежите… Когато влакът преминава, те имат шкембета и отговорни служби…

СТУДЕНТИТЕ: Ние искаме Лоти!

ПРОФ.: Това, господа, беше в друга страна… Както бях започнал да казвам, аз бях така грубо изровен от една от моите многобройни личности… пакостливи малки зверчета… представете си Древния Моряк без кураре, ласо, булбокапнин или усмирителна риза и въпреки това способен да хване и задържи публика от живи хора… Какъв е този гаден пониз? Той, той, той… той не спира, като някои така наречени артисти в наше време, *кой да е*, и така да разнася досада и да създава случайни проблеми… Той спира тези, които нямат избор и трябва да го слушат поради вече съществуващи отношения между Моряка (колкото и да е древен) и… ъъ… Госта на Сватбата…

— Какво всъщност казва Моряка не е важно… Той може да говори несвързано, неинтересно, дори грубо и безумно тъпо. Но нещо се случва на Госта на Сватбата, както се случва в психоанализата, когато се случи, ако се случи. Ако ми разрешите едно малко отклонение… един аналитик, мой познат, само той говори — пациентите слушат търпеливо или не… Той си спомня детството… разказва мръсни вицове (стари), достига, достига контрапункта на идиотия, несънувани и от Селския писар. Той надълго илюстрира, че нищо не може да бъде постигнато на вербално ниво… Той достигнал до този метод, като констатирал, че Слушателят — Аналитикът — не дълбае съзнанието на пациента… Пациентът — Говорещият — дълбае *неговото*… Та значи, пациентът получава свръхсетивно познание за мечтите и кроежите на Аналитика, докато аналитикът общува с пациента само с предния мозък… Много агенти си служат с този метод — те са прословути бъбрещи досадници и лоши слушатели…

— Джентълмени, аз ще хвърля една перла: *Можеш да разбереш за някого повече, когато говориш, отколкото, когато слушаш.*

Прасета се втурват и Проф. излива кофи с перли в коритото…

— Аз не съм достоен да му изям краката — казва най-дебелият шопар.

— И без това са глинени.

ГОДИШНИЯТ КУПОН НА ЕЙ ДЖЕЙ

Ей Джей се обръща към гостите си:

— Путки, курове и такива по средата, днес за вас — световноизвестният импресарио на порнографски и късометражни телевизионни филми, единственият, Великият Цепванпут.

Той сочи към червена кадифена завеса, висока осемнадесет метра. Светкавица раздира завесата. Показва се Великият Цепванпут. Лицето му е огромно, неподвижно като погребална урна на Чиму. Облечен е във вечерен костюм, синя пелерина, има и син монокъл. Огромни сиви очи с малки черни зеници, които изглежда плюят игли. (Единствено Независимият фактуалист може да срещне погледа му.) Когато е разгневен, напрежението изхвърля монокъла на другия край на стаята. Много некадърни актьори са усещали ледената лавина на неговото недоволство:

— Разкарай се от студиото ми, евтин, преиграващ нещастник! На мен ли ще ми пробутваш симулиран оргазъм! На ВЕЛИКИЯ ЦЕПВАНПУТ! Мога да позная истинския оргазъм по големия ти пръст на крака! Идиот! Безмозъчен кретен! Безсрамен педал!!! Върви си продавай гъза и да знаеш, че са нужни искреност, майсторство, и себеотдаване, за да работиш за Цепванпут. Не третокласни трикове, дублирани пъшкания, гумени лайна и мускали с мляко, скрити в ухото, инжекция йохимбин, скътан зад кулисите.

(Йохимбинът, получава се от кората на дърво, растящо в Централна Африка, е най-безопасният и ефективен афродизиак. Действа, като разширява кръвоносните съдове по повърхността на кожата, особено в областта на гениталиите.)

Цепванпут изстрелва монокъла си. Той се скрива от погледа и после се връща като бумеранг в окото му. Цепванпут прави пирует и изчезва сред синя мъгла, студена като течен въздух… затъмнение…

На екрана: Червенокосо, зеленооко момче, бяла кожа, няколко лунички… целува слаба брюнетка в бермуди. Дрехите и прическите намекват за екзистенциалната безизходица на мегалополисите. Те са

седнали на ниско легло, покрито с бяла коприна. Момичето разкопчава панталона му с нежни пръсти и вади кура му, който е малък и много твърд. На върха му, — капчица лубрикант, блестяща като перла. Тя нежно гали кожичката около главата.

— Съблечи се, Джони.

Той си сваля дрехите с бързи, сигурни движения и застава гол пред нея, курът му пулсира. С жест тя му казва да се обърне и той прави пируети по пода, като пародира модел с ръка на кръста. Тя си сваля ризата. Гърдите са високи и малки, с щръкнали зърна. Тя се изхлузва от бикините си. Пубисът й е черен и лъскав. Той сяда до нея и протяга ръка към гърдите й. Тя му хваща ръката.

— Мили, искам да те чукам — прошепва тя.

— Не. Не сега.

— Моля те. Искам.

— Добре, добре. Отивам да си измия гъза.

— Не. Аз ще го измия.

— О, стига глупости. Не е мръсен.

— Не, мръсен е. Ела, Джони.

Тя го води в банята.

— Добре, наведи се.

Той застава на колене и се навежда напред, като опира брадичка на постелката.

— Аллах — казва той. Обръща се назад и й се ухилва. Тя му мие гъза със сапун и топла вода, като вкарва вътре пръста си.

— Боли ли?

— Нееее.

— Ела, скъпи — тя го води в спалнята. Той ляга по гръб, вдига крака над главата си, като сключва ръце зад колената. Тя коленичи и гали задната част на бедрата му, ташаците, прокарва пръсти през ануснатa цепка. Разтваря бузите, навежда се напред и започва да ближе ануса, като бавно движи в кръг глава. Тя разтваря още дупката и ближе все по-надълбоко. Той затваря очи и се гърчи. Тя облизва цепката, стегнатите малки ташаци… Огромна перла е застанала на върха на обрязания му кур. Устата й поема главата. Тя ритмично смуче нагоре-надолу, спира горе и завърта глава. Ръката й си играе нежно с ташаците, спуска се надолу и вкарва пръст в гъза му. Докато смуче надолу към основата на кура му, тя закачливо гъделичка простатата.

Той се ухилва и пърди. Сега тя бясно смуче кура му. Спазми обхващат тялото му. Все по-дълги.

— Ъъъъъ — крещи момчето, всеки мускул изпънат, цялото му тяло напрегнато, в желанието си да се изпразни през кура. Тя пие спермата му, която излиза на горещи струи. Той пуска краката си и те падат на леглото. Изпъва гръбнак и се прозява.

Мери си закопчава гумен пенис:

— Стоманеният Дан Трети от Йокохама — казва тя и гали пръта. Из стаята пръска мляко.

— Сигурна ли си, че това мляко е пастьоризирано? Да не ми лепнеш някоя отвратителна кравешка болест като антракс или афтоза…

— Когато бях травеститът Лиз в Чили, обичах да работя като екстерминатор. Свалях хубави момченца заради тръпката да ме бият като мъж. По-късно хващам това момче, побеждавам го със свръхзвуково джудо, което научих от един дзен монах, лесбийка. Вързах го, разрязах му дрехите с бръснач и го наебах със Стоманения Дан Първи. Той е толкова доволен, че не го кастрирам, буквално се изпразни върху спрея ми за дървеници.

— Беше разкъсан на две от една агресивна лесбийка. Най-страхотната вагинална захватка, която съм срещала. Можеше да огъне оловна тръба. Това беше един от коронните й номера.

— А Стоманеният Дан Втори?

— Сдъвкан на парчета от умрели от глад кандиру в Горен Бабунгъз. И този път не викай „Ъъъъъъ“!

— Що! Не е ли хлапашко?

— Момченце босо, питай мадам.

Той гледа в тавана, сложил ръце зад главата си, курът му пулсира.

— И какво да правя? Не мога да сера с това чудо в мен. Чудя се, дали става да се смееш и да се празниш едновременно? Спомням си, по време на войната в „Жокей клуб“ в Кайро с моето приятелче Лу, и двамата джентълмени с декрет на Конгреса… нищо друго не би могло да ни направи това, на който и да е от нас… И почваме да се хилиме и да се пикаеме един друг, а келнерът вика: „Свине напушени, разкарайте се оттука!“ Исках да кажа, че ако може да се смееш и да пикаеш, може и да се смееш и да се празниш. Кажи ми нещо много

смешно, когато почна. Можеш да познаеш по някои предварителни потрепвания на простатната жлеза…

Тя пуска плоча, метален кокаинов бибоп. Намазва с вазелин дилдото, вдига краката му над главата и го вкарва в гъза му с няколко въртеливи движения на гъвкавите си хълбоци. Тя се върти около оста на пръта. Търка твърдите си зърна в гръдния му кош. Целува го по врата, по брадата, по очите. Той я гали с ръце по гърба, спуска ги надолу към задника и я придърпва. Тя се върти по-бързо, още по-бързо. Тялото му се извива и гърчи в конвулсивни спазми.

— Побързай, моля те — казва тя. — Млякото започва да изстива.

Той не чува. Тя притиска уста към неговата. Лицата им се сливат. Спермата му улучва гърдите й.

Марк стои на вратата. Облечен е в черно памучно поло. Хладно, красиво, нарцистично лице. Зелени очи и черна коса. Гледа към Джони леко подигравателно, наклонил глава настрани, ръцете му са в джобовете на якето, грациозен хулигански балет. Той извръща глава и Джони влиза пред него в спалнята. Мери го следва.

— Добре, момчета — казва тя, и сяда гола на покрит с розова коприна подиум до леглото. — Направете го.

Марк започва да се съблича с гъвкави движения, върти хълбоци, измъква се от памучното си поло и разкрива красивото си бяло тяло в пародия на кючек. Джони със замръзнало лице, изражение на комарджия, учестен дъх, сухи устни, сваля дрехите си и ги хвърля на пода. Марк пуска гащите си и те падат на глезена на единия му крак, той ритва като кабаретна танцьорка и ги запраща в другия край на стаята. Сега е гол, коравият му кур се е източил напред и нагоре. Той бавно обхожда с очи тялото на Джони. Усмихва се и облизва устни.

Марк се отпуска на коляно и придърпва Джони за едната ръка върху гърба си. Става рязко и го изхвърля на два метра върху леглото. Джони се приземява по гръб и отскача. Марк се хвърля, сграбчва глезените на Джони и вдига краката му над главата. Устните на Марк са стегнати около зъбите му и той ръмжи:

— Добре, момченце.

Той свива тялото си, бавно и сигурно като смазана машина, и вкарва кура си в гъза на Джони. Джони дълбоко въздъхва и се гърчи в екстаз. Марк хваща с ръце рамената му и го напъва върху кура си, който сега е забит докрай. Силни подсвирквания през зъби. Джони

кряска като птица. Марк търка лицето си в лицето на Джони, гримасата е изчезнала, когато цялото му течно същество се излива в треперещото тяло на Джони, лицето му е невинно и хлапашко.

През него трака влак и надува свирка… корабна сирена, ракети избухват над нефтени лагуни… безистени с ротативки се отварят в лабиринт от мръсни карти… церемониален топовен гърмеж над пристанището… крясък се носи из бял болничен коридор… навън покрай широка прашна улица между палми; пропищява през пустинята като куршум (крилата на лешояд свистят в сухия въздух), хиляди момчета се празнят едновременно в бараки, мрачни училищни тоалетни, тавани, мазета, къщички върху дървета, виенски колела, изоставени къщи, варовикови пещери, лодки, гаражи, хамбари, полусрутени ветровити градски покрайнини зад глинени стени (миризма на изсушени екскременти)… черен прах обвива слабите медни тела… парцаливи панталони около напуканите, кървящи голи стъпала… (място, където лешоядите се бият за рибешки глави)… край тропически лагуни зли риби хапят бялата сперма, която се носи по черната вода, пясъчни мухи жилят медночервения задник, маймуни реват в короните на дърветата като вятър (земя на огромни кафяви реки, по които плават цели дървета, в клоните им ярко оцветени змии, замислени лемури гледат към брега с тъжни очи), червен самолет рисува арабески в синьото небесно вещество, гърмяща змия атакува, кобра се надига, протяга се напред, плюе бяла отрова, пръски като перли и опали валят тихо и бавно през чистия като глицерин въздух. Времето подскача — счупена пишеща машина, момчетата са старци, млади задници, стегнати и трепкащи в момчешки спазми, се отпускат и провисват, положени върху пейка в парка, каменна стена, обляна в испанско слънце, отпусната спалня (отвън бордей от червени тухли на ясната зимна слънчева светлина)… треперят в мръсно бельо, целят вена в абстинентната сутрин, мърморят и ломотят в арабско кафене — арабите прошепват „Меджуб“ и се отдръпват настрани — (Меджуб е особен вид мюсюлмански религиозен лунатик… често освен другите си болести е и епилептик).

— Мюсюлманите имат нужда от кръв и сперма… Виж, виж къде тече Христовата кръв в семенната твърд — вие Меджуба… Той се изправя, крещейки, и от последната му ерекция избликва черна струя кръв, бледа бяла статуя стои там, като че ли той е преодолял Голямата

бариера, прескочил я е така невинно и спокойно, като момче, което е прескочило ограда, за да лови риба в забранено езеро — след няколко секунди хваща огромна каракуда — Старецът, псуващ, ще се втурне навън от малка черна колиба с вила в ръка и момчето със смях ще изтича през полето на Мисури — той вижда красив воден шип и го откъсва, както тича, с плавен скок на младите си кости и мускули (костите му се сливат с полето, той лежи мъртъв до дървена ограда, край него се търкаля пушка, кръвта върху замръзналата червена фуражка се просмуква в зимно стърнище сред Джорджия)… Каракудата зад него се издува… Той стига до оградата и хвърля рибата от другата страна в кървавата трева… рибата се мята и се извива, прескача оградата. Грабва рибата и изчезва нагоре по глинения път, покрит с кремък, който минава покрай дъбове и сливи, ронещи червено-кафяви листа във ветровития есенен здрач, зелени и росни на летния изгрев, черни през ясните зимни дни… Старецът псува след него… зъбите му изскачат от устата и изсвирват над главата на момчето, напряга се напред, вратните му жили, изпънати като стоманени обръчи, черна струя кръв минава над оградата и той пада безплътен като мумия в тревата. През ребрата му порастват тръни, прозорците на колибата му се счупват, прашни стъкла с черен маджун — плъхове тичат по пода и момчета си бият чекии в тъмната усойна спалня в летния следобед и ядат къпини, израсли от тялото и костите му, молци, изцапани с пурпурночервения сок…

Старата дрога е уцелил вена… кръв разцъфва в помпата като китайско цвете… той си вкарва хероина, и момчето, което е мастурбирало преди петдесет години, засиява безупречно през съсипаната плът и изпълва бараката със сладката пикантна миризма на млада мъжка похот…

Колко много години са нанизани на кървавата игла? С ръце, отпуснати в скута, той седи и гледа през прозореца с празни очи зимната зора. Върху каменна пейка в парка Чапултепек се гърчи стар педал, докато край него минават индиански юноши, прегърнати през кръста и през врата, напряга умиращата си плът да завладее млади задници и бедра, стегнати ташаци и бликащи курове.

Марк и Джони седят лице в лице върху вибриращ стол, Джони е набит на кура на Марк.

— Готов ли си, Джони?

— Включи го.

Марк щрака ключа и столът започва да вибрира… Марк вдига глава и поглежда към Джони, изражението му е отчуждено, очите студени и подигравателни… Джони пищи и хленчи… Лицето му се разпада, като че ли се топи отвътре… Джони пищи като мандрил, спермата му избликва, отпуска се върху Марк, друсан ангел. Марк разсеяно гали рамото на Джони… Стая като гимнастически салон… Подът е от дунапрен, покрит с бяла коприна… Едната стена е от стъкло… Изгряващото слънце залива стаята с розова светлина. Въвеждат Джони с вързани ръце между Мери и Марк. Джони вижда бесилката и се свлича с едно страхотно: „Оххххххх“ — брадата му полита към кура, краката му се подкосяват в колената. Избликва сперма и хвръква право нагоре пред лицето му. Марк и Мери изведнъж стават нетърпеливи и възбудени… Изблъскват Джони напред върху платформата на бесилката, покрита с мухлясали бандажи и потни ризи. Марк наглася примката.

— Добре, готов си — Марк понечва да блъсне Джони от платформата.

Мери: Не, искам аз.

Тя сключва ръце зад задника на Джони, опира чело в неговото и като се усмихва, го бута от платформата… Лицето му се издува от кръв… Марк се протяга и с едно гъвкаво движение чупи врата на Джони… звук като от пръчка, счупена в мокър пешкир. През тялото на Джони преминава спазъм… единият му крак пърха като хваната в капан птичка… Марк се е увисил на една люлка и имитира гърчовете на Джони, затваря очи и се плези… Курът на Джони се надървя и Мери си го вкарва в путката, като се извива около него в желатинов кючек, стене и крещи от удоволствие… пот се стича по тялото й, косата й пада по лицето на мокри кичури.

— Отрежи въжето, Марк — вика тя. Марк се протяга и прерязва въжето с автоматичен нож, хваща Джони преди да падне и внимателно го поставя на гръб, Мери, все така пронизана, продължава да се гърчи… Тя отхапва устните и носа му и изсмуква очите му със звучното плоп… Откъсва голямо парче буза… Сега тя обядва с кура му… Марк се приближава до нея и тя вдига глава от полуизядените гениталии на Джони, лицето й е омазано с кръв, очите фосфориращи… Марк поставя крак върху рамото й и я изритва по гръб… Скача отгоре

й, бясно я ебе… те се търкалят от единия край на стаята до другия като вълтежка и скачат високо във въздуха като забола се на кукичката риба.

— Нека те обеся, Марк… Остави ме да те обеся… Моля те, Марк, нека те обеся!

— Разбира се, скъпа — той грубо я изправя на крака и хваща ръцете й отзад.

— Не, Марк! Не! Не! Не! — крещи тя и докато той я влачи към платформата, сере и пикае от ужас. Той я оставя вързана на платформата върху купчина стари употребявани капути, докато наглася въжето на другия край на стаята… като се връща, носи примката на сребърен поднос. Вдига я на крака и затяга примката. Пъха си кура в нея, танцува валс по платформата и след това описва огромна дъга във въздуха…

— Ъъъъъъ — крещи той и се превръща в Джони. Вратът й се чупи. Огромна желирана вълна преминава през тялото й. Джони пада на пода и застава нащрек като младо животно.

Той скача из стаята. С вик, изпълнен с копнеж, който разбива стената от стъкло, той скача в празното пространство. Върти се, мастурбира, сто метра надолу, спермата му се носи до него, през цялото време крещи сред разбиващото синьо на небето, изгряващото слънце гори по тялото му като бензин, надолу покрай величествени дъбове и сливи, блатни кипариси и махагон, за да се разбие с пихтиесто облекчение на разрушен площад, покрит с варовикови плочи. Плевели и бръшлян растат между камъните и ръждиви железни лостове, дебели метър, пронизват белия камък, изцапани с лайнянокафявото на ръждата.

Джони поръсва Мери с бензин с една мръснишка чимутска кана от бял нефрит… Той полива собственото си тяло… Те се прегръщат, падат на пода и се претъркулват под огромна лупа, поставена на покрива… избухват в пламъци с вик, който разбива стъклената стена, претъркулват се в празното пространство, ебат се и крещят във въздуха, избухват в пламъци и кръв и се посипват във вид на сажди по кафяви скали под пустинното слънце. Джони, агонизиращ, скача из стаята. С крясък, който разбива стената от стъкло, той застава с разперени ръце под изгряващото слънце, от кура му струи кръв… бял мраморен бог, той се спуска през епилептични експлозии в стария

Меджуб, гърчи се сред лайна и боклуци край глинена стена под слънце, което разранява плътта и тя настръхва… Той е момче, което спи, облегнато на стената на джамия, еякулира мокър, сънуващ, в хиляди путки, розови и гладки като раковини, усеща удоволствието твърдите косми на пубиса да се търкат в кура му.

Джон и Мери в хотелска стая (музика от Източен Сейнт Луис Туудлуу). Топъл пролетен вятър разклаща избелелите розови пердета през отворения прозорец… Из поляни квакат жаби, където расте царевица и хлапаците хващат малки зелени змии изпод натрошени варовикови стели, нацапани с лайна и увити с ръждива бодлива тел…

Неон — хлорофилно зелен, пурпурен, оранжев — светва и изгасва.

Джони измъква кандиру от путката на Мери с пинсети… Пуска го в бутилка мескал и то се превръща в агавен червей… Той я промива с тропически кокалоомекотител, вагиналните й зъби отплуват, смесени с кръв и кисти… Путката й засиява свежа и сладка като пролетна трева… Джони лиже путката на Мери, първо бавно, с нарастваща възбуда разделя устните и лиже навътре, като усеща убожданията на космите върху подутия си език… С отхвърлени назад ръце, гърди щръкнали право нагоре, Мери лежи разпъната с неонови пирони… Джони се качва нагоре по тялото й, на върха на кура му, на цепката има сияен опал лубрикант, плъзга се през пубиса й, влиза в путката докрай, засмукан от гладната плът… Лицето му се налива с кръв, зелени светлини избухват зад очите му и той се спуска с панаирджийско влакче сред пищящи момичета…

Мокри косми от задната страна на ташаците му изсъхват на трева от топлия пролетен вятър. Висока тропическа долина, бръшлян пълзи по прозорците. Курът на Джони се издува, избухват огромни сочни пъпки. Дълъг корен излиза от путката на Мери и търси земята. Телата се разделят в зелени експлозии. Колибата се превръща в руини натрошен камък. Момчето е варовикова статуя, от кура му излиза растение, устните му са отворени в полуусмивката на друсана дрога.

Копоят е увил хероина в лотариен билет.

Още веднъж — утре лечение.

Пътят е дълъг. Чести гадости и неприятности.

Отне ни доста време, докато преминем през каменистия гребен и стигнем оазиса с финикови палми, където арабчета серат в кладенеца и танцуват рокендрол през пясъците на мускулестия плаж, ядат хотдози и плюят златни зъби като късове самородно злато.

Беззъби и строги от продължителния глад, ребра, на които можеш да изпереш мръсния си гащеризон, които набръчкват, те трептят от мачтата на Великденския остров и стъпват на брега на вдървените си и чупливи крака като кокили… клюмат зад прозорците на клуб… изпаднали в тлъстината на нуждата продават стройно тяло.

Финиковите палми са умрели от подобаващи нужди, кладенецът е пълен с изсъхнали лайна и мозайка от хиляди вестници: „Русия отрича… Министърът на вътрешните работи гледа с патетично безпокойство…“ Трапът се отвори в 12:02. В 12:30 докторът излезе, за да яде стриди, върна се в 2:00, плесна весело обесения по гърба:

— Какво! Още ли не си мъртъв? Май ще трябва да те дръпна за крака. Ха! Ха! Не мога да те оставя сам да се задушиш при това положение — ще получа предупреждение от Президента. И какъв срам, ако катафалката те откарва жив. Ще ми паднат ташаците от срам, а аз съм бил чирак на опитен вол. Едно, две, три — дърпам.

Планерът пада тихо като ерекция, тих, като намазаното с парафин стъкло счупено от младия крадец със старчески ръце и празните очи на дрога… С безшумен взрив той прониква в разбитата къща, стъпва върху намазаните с парафин кристали, часовник шумно тиктака в кухнята, горещ въздух разрошва косата му, главата му се разпада от тежките сачми за патица… Старецът вади червената гилза и върти пушката насам-натам.

— О, глупости, приятел, това нищо не беше… Като да ловиш червеноперка в аквариум… Пари в банката… боксьорче, един мазен изстрел в мозъка и той се строполява в неприлична поза… Чуваш ли ме оттук, момче?

— И аз бях млад и чух сирената да ме зове за лесни пари, жени и момченца със стегнати задници и, за Бога, не ми качвай кръвното, аз искам да разкажа една история, дето курът ще ти стане и ще му се прище розовия перлен проход на млада путка или очарователният кафяв, покрит със слуз, туптящ млад гъз да свири върху кура ти като

грамофон… и когато уцелиш простата, перлени остри диаманти се събират в златните ташаци на момъка, неумолими като бъбречен камък… Съжалявам, че трябваше да те убия… Старата сива кобила не е това, което беше… Не мога да разочаровам публиката… *трябваше* да пожъна аплодисменти, прав или седнал… Като стар лъв, който страда от кариес и има нужда от тази амидна паста за зъби, за да може пичът винаги да хапе добре… Тези стари лъвове, дето серат бъбречна лой, стават момчеядци… Кой може да ги съди, момчетата в болницата Сейнт Джеймс са толкова сладки, толкова хладни, толкова руси?? Абе, синко, не ми се вкочанявай сега. Покажи малко уважение към застаряващия хуй… И ти можеш да станеш досаден стар курвар някой ден… Ох, ъх, ама май не… Бързите ти нозе, като онзи босоног, безсрамен катамит на Хаусмън, Вледененото шропширско Ingenue[1], са стъпили на силоза на промяната… Но не можеш да убиеш шроширските момчета… толкова често ги бесят, че той му се противопоставя, както гонококов полукастрат с пеницилин се съживява от злокобна сила и геометрично увеличава… Нека гласуваме за благоприлично оттегляне и да сложим край на тези чудовищни представления, които шерифът наложи с данък един паунд плът.

Шерифът: Ще му сваля гащите за един паунд, хора. Веднага. Сериозни и научни разкрития относно местоположението на Жизнения център. Тази личност има двайсет и три сантиметра, дами и господа, премерете ги сами. Само един паунд, една странна банкнота от три долара и ще видите как младо момче се изпразва поне три пъти — никога не съм си позволявал да произведа евнух — *абсолютно против волята му*. Когато вратът му изщраква, тази личност сто процента ще достигне ритмично внимание и ще го излее над вас.

Момчето стои на трапа и пристъпва от крак на крак.

— Гоосподи! С какво момче трябва да се оправям в тоя занаят. Абсолютно сигурно е, че някое ужасяващо старо лице го е пипало.

Трапът се отваря, въжето свири като жици на вятър, вратът се чупи с чист и ясен звук на китайски гонг.

Момчето си прерязва въжето с автоматичен нож и подгонва един пискащ педераст надолу по пътеката. Педалът се шмугва под стъклото на пийпшоу и шиба ухилен негър. Затъмнение.

(Мери, Джони и Марк излизат и се покланят, въжетата са около вратовете им. Не са така млади, както в Порнофилмите… Изглеждат

изморени и кисели.)

---

[1] Ingenue (фр.) — наивна млада жена (театр.) Б.пр. ↑

СЕСИЯ НА МЕЖДУНАРОДНАТА КОНФЕРЕНЦИЯ ПО ТЕХНОЛОГИЧЕСКА ПСИХИАТРИЯ

Доктор Шафър, наричан „Магическите пръсти“ или Лоботомия Вундеркинд, става и обръща към конферентите ледения син залп на своя поглед:

— Джентълмени, човешката нервна система може да бъде редуцирана до компактен и съкратен гръбначен стълб. Мозъкът, главен, гръбначен и малък, трябва да последва аденоидите, мъдреците и апандисита… Давам ви моята Основна книга: *„Завършеният суперамерикански обезгрижен човек“*…

Оркестърът свири туш: двама носачи негри внасят човека гол и го хвърлят на подиума със зверска подигравателна бруталност… Човекът се гърчи… Плътта му се превръща в гъсто прозрачно желе, което се изпарява като зелена мъгла и разкрива чудовищна черна стоножка. Непозната воня изпълва стаята, разкъсва дробовете, сграбчва стомасите…

Шафер кърши ръце и ридае:

— Кларънс! Как можа да ми погодиш това? Неблагодарници!! Всички са неблагодарници!!

Конферентите се стъписват и мърморят, изумени:

— Страхувам се, че Шафър е отишъл прекалено далеч…

— Аз предупреждавах…

— Блестящ интелект е Шафър… но…

— Какво ли не прави човек за слава…

— Джентълмени, тази невъобразима и безспорно незаконна рожба на перверзния мозък на доктор Шафър не трябва да види бял свят… Нашият дълг към човечеството е ясен…

— Меен, па то си видя бял свят — казва един от носачите Негри.

— Трябва да смачкаме това не-американско същество — казва тлъст южняшки доктор с жабешко лице, който пие царевично уиски от

глинена кана. Той пристъпва пиянски напред, после спира, уплашен от значителните размери и заплашителния вид на стоножката…

— Донесете бензин — измучава той. — Трябва да изгорим това копеле кат’ мръсен негър!

— Аз не се мешам — казва спокоен млад доктор хипар, друсан с ЛСД 25… — Що, един умен ОП можеше…

Затъмнение.

— Влиза съдията!

ОП: Господа съдебни заседатели, тези „учени господа“ твърдят, че невинното човешко същество, което те безотговорно са убили, изведнъж се е превърнало в огромна черна стоножка и било „техен дълг към човечеството“ да унищожат това чудовище преди да може, по някакъв начин, с който разполага, да продължи вида си…

— Ще преглътнем ли тези гадости? Ще приемем ли тези лепкави лъжи като мазни безименни гъзове? Къде е тази приказна стоножка?

— „Ние я унищожихме“, казват те самодоволно… А аз искам да ви напомня, Господа и Хермафродити Съдебни Заседатели, че този Звяр — той сочи към доктор Шафър — е бил, при няколко предишни случаи, обвиняван в едно ужасно престъпление — *мозъчно изнасилване*… На обикновен английски — той удря по преградката на ложата и гласът му се издига до вик — на обикновен английски, господа, *насилствена лоботомия*…

Съдебните заседатели зяпват… един умира от инфаркт… Трима падат на земята и се гърчат в скверни оргазми… ОП драматично сочи:

— Това е той… Той и никой друг докара цели области от нашата хубава земя до състояние, граничещо с идиотия… Това е човекът, който напълни огромни складове с безпомощни създания, наредени в редици и чакащи да им се задоволи и най-простата нужда, защото те не могат нищо… „Търтеите“ ги нарича той с циничната надменност на чистото образовано зло… Господа, казвам ви, че безотговорното убийство на Кларънс Куи не трябва да остане неотмъстено; това мръсно престъпление крещи като ранен педераст за справедливост!

Стоножката възбудена се щура насам-натам.

— Меен, това копеле е гладно — изкрещява един от носачите.

— Аз изчезвам оттук.

Вълна електрически ужас залива конферентите… Те щурмуват изходите със зъби и нокти…

ПАЗАРЪТ

Панорама на Града на Интерзоната. Отварят се решетките на Източен Сейнт Луис Туудлуу… ту ясно и често, ту слабо и с прекъсване, като музика, носеща се из ветровита улица…

Като че ли стаята се тресе и вибрира. Кръвта и субстанцията на много раси — негри, полинезийци, планински монголци, пустинни номади, близкоизточни полиглоти, индианци — раси, незаченати и неродени, комбинации, все още неосъществени, минават през тялото ти. Миграции, невероятни пътешествия през пустини и джунгли и планини (стазис[1] и смърт в заградени от планини долини, където растенията никнат върху гениталии, раковини се люпят вътре и чупят черупката на тялото) през Тихия океан с кану до Великденския остров. Съставният Град, където всички човешки възможности са наредени на огромен тих пазар.

Минарета, палми, планини, джунгла… В ленива река скачат злобни риби, обширни, обрасли с плевели паркове, където момчета лежат в тревата, играят тайнствени игри. В Града няма нито една заключена врата. Всеки влиза в стаята ти, когато си поиска. Шефът на полицията е китаец, който си човърка зъбите с клечка и слуша обвинения, представени му от един луд. От време на време Китаецът вади клечката за зъби от устата си и поглежда връхчето. Хипстъри с гладки медни лица седят на прага и въртят изсушени глави на златни верижки, лицата им са безизразни, с невиждащото спокойствие на насекомо.

Зад тях през отворената врата — маси, кабини, барове и кухни и бани, съвокупяващи се двойки върху редици месингови кревати, плетеница от хиляди хамаци, дроги се стягат, пушачи на опиум, пушачи на хашиш, хора ядат, говорят, къпят се в мъгла от пушек и пара.

Маси за хазарт, където се играят игри с невероятни залози. От време на време някой играч подскача с отчаян вик, загубил младостта

си от един старец, или станал латах на своя опонент, игра, в която само двамата играчи знаят какъв е залогът.

Всички къщи в Града са съединени. Къщи от чимове — високи планински монголци мижат на опушения праг — къщи от бамбук и тик, къщи от кирпич, камък и червени тухли, къщи от Южните морета, къщи върху дървета и лодки, дървени къщи, дълги тридесет метра, подслонили цяло племе, къщи от кашони и тенекии, където старци, седнали върху изгнили парцали, си готвят на спиртници, огромни конструкции от ръждясало желязо се издигат на петдесет метра над блата и сметища с опасни преградки, построени на различни нива, и хамаци, виснали над пропастта.

Експедиции тръгват към незнайни места с незнайна цел. Чужденци пристигат върху салове от стари щайги, привързани с изгнили въжета, те излизат, клатушкайки се, от джунглата, подутите им от ухапванията на насекомите клепачи са покрили очите, те се спускат по планинските проходи на напуканите си кървящи крака и влизат в прашните ветровити покрайнини на града, където хората дефекират в редици покрай дълги кирпичени стени и лешоядите се бият за рибешки глави. Спускат се в парковете със закърпени парашути… Пияно ченге ги придружава до просторен обществен клозет, за да се регистрират. Попълнените документи се закачват на пирони, за да се използват като тоалетна хартия.

Над Града висят готварски миризми от всички страни, мъгла от опиум, хашиш, червеностафиденият дим на яге, миризма на джунгла и солена вода, на гниеща река и сухи екскременти, на пот и гениталии.

Високопланински флейти, джаз и бибоп, монголски инструменти с една струна, цигански ксилофони, африкански барабани, арабски зурни…

Епидемия от насилие навестява града и мъртвите, за които няма кой да се погрижи, са изядени от лешоядите. Албинос мижи на слънцето. Момчета стоят по дръвчетата и лениво мастурбират. Хора, разядени от незнайни болести, наблюдават минувачите със зли, хитри очи.

На Градския пазар е Кафето за срещи. Последователи на древна невъобразима търговия плещят на етруски, наркомани, зависими от все още несинтезирани наркотици, пласьори на разреден хермалин, дрога, докарана до чист навик, предлагащ несигурна растителна ведрост,

течности, причиняващи латах, титонски серуми за продължаване на живота, черноборсаждии от Третата световна война, хирурзи на телепатична чувствителност, остеопати на духа, изследователи на нарушения, отхвърлени от любезни параноични шахматисти, изпълнители на фрагментарни постановления, записани с хебефреничен стенографски почерк, атакуващи невъобразими нарушения срещу духа, бюрократи от призрачни учреждения, началници на несъздадени полицейски участъци, лесбийка джудже, която е усъвършенствала операция бангютот, белодробната ерекция, която удушава спящия враг, продавачи на танкове и релаксиращи машини, унищожители на изискани мечти и спомени, изпитани върху чувствителните клетки на абстиненцията и заменени срещу суров волеви материал, доктори, специализирани в лечението на болести, дремещи в черния прах на разрушени градове, събиращи жлъч в бялата кръв на безоки червеи, бавно пълзящи към повърхността и към човека гостоприемник, заболявания на океанското дъно и на стратосферата, заболявания на лабораторната и атомната война… Място, където незнайното минало среща надвисналото бъдеще с вибриращо беззвучно бръмчене… Ларви в очакване на Живия…

(Пасажът, описващ Града и Кафенето за срещи, е написан в състояние на интоксикация с йейдж… айуахуаска, пайлд, натийма са индиански имена за банистериа каапи, бързорастящо пълзящо растение, характерно за басейна на Амазонка.

Бележки, регистриращи състоянието йейдж: Образи се сипят бавно и тихо като сняг… Ведрост… Всички прегради падат… всичко е свободно да влезе или да излезе… Страхът е просто невъзможен… Красиво синьо вещество се влива в мен… Виждам архаично ухилено лице, като маска от Южните острови… Лицето е синьо-лилаво, наплескано със злато…

Стаята заприличва на близкоизточен публичен дом, сини стени и лампи с червени пискюли… чувствам, че се превръщам в негърка, черният цвят тихо превзема плътта ми… Похотливи конвулсии… Краката ми приемат добре закръглена полинезийска форма… Всичко мърда в плах гърчещ се живот… Стаята е Близкият изток, негър, южен остров в Тихия океан, в някакво познато място, което не мога да определя… йейдж е пътешествие през времето и пространството… От движението стаята се клати и вибрира… Кръвта и субстанцията на

много раси, негри, полинезийци, планински монголци, пустинни номади, близкоизточни полиглоти, индианци, раси, незаченати и неродени, минават през тялото ти… Миграции, невероятни пътешествия през пустини и джунгли и планини (стазис и смърт в заградени от планини долини, където растенията никнат върху гениталии, раковини се люпят вътре и чупят черупката на тялото) през Тихия океан с кану до Великденския остров…

(Хрумна ми, че предварителното прилошаване и гадене от йейдж е от движението при пренасянето до състояние йейдж…)

— Всички лечители го използват, когато предсказват бъдещето, намират изгубени или откраднати предмети, когато поставят диагноза или лекуват болест, или за да назоват извършителя на престъпление — тъй като индианците (усмирителна риза за хер Боас — професионална шега — няма нищо по-влудяващо за един антрополог от Примитивния човек) не считат никоя смърт за случайна и са незапознати със собствените си самоунищожителни склонности, които презрително наричат „нашите голи братовчеди“, или може би чувствайки, че тези склонности са обект на манипулации от страна на чужда и зла воля, всяка смърт е убийство. Лечителят взема йейдж и самоличността на убиеца му се открива. Както можете да си представите, размислите на лечителя по време на тези процеси в джунглата причиняват доста притеснения у участниците.

— Да се надяваме, старият Ксиуптутол да не изперка и да не назове някое от момчетата.

— Вземи кураре и се отпусни. Оправили сме работата…

— Ами ако *изперка*? Като взима непрекъснато натийма, от двайсет години не е слизал на земята… Казвам ти, шефе, не може да се взима така. Сварява мозъка…

— Тогава ще го обявим за некомпетентен…

Тогава Ксиуптутол излиза, олюлявайки се, от джунглата и казва, че момчетата от Долно Цпино са го направили, факт, който никого не учудва… Да го знаеш от стария, приятелче, не обичат изненадите…

През пазара минава погребение. Черен ковчег — арабски надписи от филигранно сребро — носен от четирима. Процесия оплаквачи пеят погребална песен… Клем и Джоди се смесват с процесията, те носят ковчег, от който изскача тялото на шопар… Шопарът е облечен в джелаба, от зурлата му стърчи лула за кейф, в

едното копито държи тесте мръсни карти, на врата му виси мезузот… На ковчега пише: „Това беше най-благородният арабин от всички.“

На престорен арабски те пеят зловеща пародия на погребалната песен. Джоди може да прави фалшив китайски номер, който направо те убива — като истерична вентрилоквистка мумия. Всъщност той подбуди бунта срещу чужденците в Шанхай, който се предполага, че е взел 3000 жертви.

— Стани, Джърти, и покажи уважение към местните жълти.

— Предполагам, *би трябвало*.

— Скъпи, аз работя над най-чудесното изобретение… Момче, което изчезва, щом се изпразниш, и остава само миризма на изгоряла шума и звукът на далечна влакова свирка.

— Правил ли си някога секс в безтегловност? Спермата ти се носи из въздуха като прекрасна ектоплазма и гостите от женски пол зачеват непорочно или най-малкото непряко… Напомня ми за един стар приятел, един от най-привлекателните мъже, които някога съм познавал, и един от най-лудите и най-съсипаните от богатството. Обичаше на купони да пръска с воден пистолет сперма по еманципирани жени. Спечели всичките си дела за бащинство, без да си мръдне пръста. Нали разбираш, никога не употребяваше собствена сперма.

Затъмнение… „Да влезе съдът“. Адвокатът на Ей Джей — Заключителните тестове показват, че моят клиент е нямал… хъм… никаква връзка със случилото се на очарователния ищец… Може би тя иска да съперничи на Дева Мария и да зачене непорочно, наричайки моя клиент сводник на духа… Това ми напомня за едно дело в Холандия през петнадесети век, когато една жена обвинила възрастен и уважаван магьосник, че е извикал сукубус, който след това познал плътски въпросната персона, при наличните обстоятелства, прискърбен резултат — бременност. И така, магьосникът е осъден като съучастник и страстен воайор преди, след и по време на случилото се. Обаче, господа съдебни заседатели, ние вече не вярваме в подобни легенди. И млада жена, която приписва… хъм… интересното си състояние на сукубус, би трябвало да се счита за, в тези просветени дни, романтичка, или, казано на обикновен английски, проклета лъжкиня, хе, хе, хе…

А сега „Часът на Пророка“:

— Милиони умряха в блатата. Само по една глътка въздух за дробовете.

— „На-ваште-заповеди, Капитане“, казва той, залепвайки пиклив поглед на палубата… И кой ще сложи веригите тази вечер? Би било желателно внимателно да се съблюдават инструкциите за безопасност, когато се качваме по вятъра, и без това пътуването по вятъра не донесе нищо, което да струва и стотина ръждиви гвоздеи. Сеньоритите са гвоздеят на вечерта през този сезон в Ада, а аз се уморих от дългото изкачване към пулсиращи Везувии на чуждестранни хуйове.

Трябва ми „Ориент експрес“, за да се измъкна от тук до никакво скривалище, много мини в областта… Всеки ден копаеш по малко, убива времето…

Глутница фантоми шепне разгорещено в кокаленото ухо…

— Пробий си пътя кам свободата с револвер.

— *Христос?* — подиграва се порочен педерастеещ стар Светец и си взима палачинки от алабастрова купа… — Тоя евтин театрал. Да не мислиш, че ще се унизя да извърша чудо?… Тоя трябваше да ходи по панаирите…

— Пристъпете напред, маркизи и маркове, и доведете и малките маркчета. Полезно е за млади и стари, за хора и зверове… Единственият и единствено законен *Син на Човек* ще излекува гонореята на момченце с една ръка — само чрез докосване, — а с другата ще създаде марихуана, докато ходи по вода и пръска вино от гъза си… Пазете дистанция, хора, защото ще бъдете облъчени от чистата сила на тази личност.

— И аз тогава го познавах, миличък… Спомням си, че ние правим имперсонация[2] — много висока класа — в Содом, а това е един евтин град… Само от глад… Та този гражданин, този шибан фарисей, идва от Майната си до Баал или друго място, и направо ми вика, че съм бил шибан педераст. А аз му викам: „Три хиляди години съм в шоубизнеса и винаги съм се измъквал чист. А освен това не съм длъжен да търпя тези гадости от някакъв необрязан минетчия…“ По-късно идва в гримьорната и ми се извинява… Оказва се, че бил голям доктор. Пък и беше симпатяга…

— *Буда?* Прословута метаболична дрога… Сам си я прави. В Индия, където нямат чувство за време. Човекът често закъснява

месец… „Чакай да видя, това вторият ли е или е третият мусон? Имам среща в Хващъпор някъде по това време.“

— И всички тези дроги стоят в поза лотос, плюят и чакат Човека.

— Така Буда казва: „Не трябва да търпя този звук. С Божия помощ ще си го произвеждам сам в организма си.“

— Меен, не може да направиш това. Бирниците ще се нахвърлят отгоре ти.

— Няма да се нахвърлят отгоре ми. Имам си номер, схващаш ли? От този момент аз съм Свещена Личност, да го еба.

— Еее, шефе, суперизгоден номер.

— Някои граждани просто изперкват, като чуят за Нова религия. Тези безумни личности не знаят кво да правят. За нищо не стават… Освен това те ще бъдат линчувани, щото кой иска някой по-добър от другите хора да му се мотае наоколо? „Ти какво искаш, а, да тормозиш хората?…“ Затова трябва да го изиграем умно, разбираш ли, умно… Ние имаме предложение, хора… Ако искате го приемете, ако не искате, недейте. Нищо не ви тъпчем в душите, като някои други личности, дето ще си останат безименни и никъде. Разчистете пещерата за действие. Аз ще създам коктейл от хероин и кокаин и ще направим Огнена служба.

— *Мохамед?* Шегуваш ли се? Той беше измислен от Търговската камара на Мека. Един египтянин, рекламен агент, пропаднал от пиене, написа продължението.

— Ще пийна още едно, Гус. И тогава с помощта на Аллах ще отида вкъщи и ще получа Сура… Чакай само да видиш как сутрешното издание ще завладее суковете. Аз взривявам анимистичните Образи.

Барманът вдига глава от резултатите от конните надбягвания. „Даа. Доста болезнена е съдбата им.“

— А… да… доста. Аз ще ти напиша чек, Гус.

— Ти си просто най-известният пробутван на фалшиви чекове във Велика Мека. Не съм стена, господин Мохамед.

— Добре де, Гус. Аз имам двойна слава, добра и лоша. А ти искаш ли малко от лошата? Ще получа Сура относно барманите, които не дават вересия на нуждаещите се.

— И тяхната съдба ще е болезнена. Продават Арабия — той се надвесва над бара. — Няма да търпя това повече, Ахмед. Събирай си Сурите и се махай. Дори ще ти помогна. И да не съм те виждал *повече*.

— Ще те науча аз тебе, педераст, неверник. Ще ти затворя кръчмата и бизнесът ти ще се запече и ще изсъхне като гъза на някой дрога. Заклевам се в Аллах, че ще пресъхне полуостровът.

— Вече е континент…

— Остави кво е казал Конфуций, да върви на майната си. Лао Дзъ? Те вече го шкартираха… И аман от тези лигави светци с патетично и изумено изражение, все едно ги ебат в гъза, а те се правят, че не им пука. И защо трябва да позволяваме някво скапано некадърно актьорче да ни обяснява кво е мъдростта? „Три хиляди години съм в шоубизнеса и винаги съм се измъквал чист…“

— Първо, всички Истини са в затвор заедно с мъжките проститутки и онези, които оскверняват боговете на търговията, като се забърсват по улиците, и някой стар беловлас копелдак изпълзява навън, за да ни даде зрелите плодове на малоумието си. Няма ли някога да се освободим от този сивобрад кукувичар, който ни дебне от всеки планински връх в Тибет, ще се измъкне от колиба в басейна на Амазонка, ще те причака на някоя улица в Ню Йорк? „Очаквах те, синко“ и той се оправя с един силоз, пълен с царевица. „Животът е училище, където всеки ученик трябва да научи различен урок. А сега аз ще отприщя Словесната си Орда…“

— Страхувам се от нея.

— Не, нищо не ще спре надигналата се вълна.

— Не мога да го спра, момчета. *Sauve qui peut.*[3]

— Да ти кажа, когато се разделих с Мъдрия мъж, не се чувствах като човек. Бе превърнал жизнените ми сокове в мъртви фъшкии.

— И така, дойде ми една отлична идея, защо да не се занимавам с живото слово? Словото не може да бъде изразено пряко… Вероятно може да бъде посочено чрез мозайка от противопоставяния, подобно на дребни вещи, изоставени в хотелско чекмедже, дефинирано чрез отрицания и отсъствие…

— Мисля да си подгъна стомаха… Може и да съм стар, но все още съм привлекателен.

(Стомашният подгъв е хирургическа намеса с цел да се премахне стомашна мазнина, като същевременно се прави подгъв в коремната стена — по този начин се образува корсет от плът, който обаче може да се спука и да изплюе отвратителните ти стари черва на пода… Стройните и добре оформени модели СП са, разбира се, най-опасни.

Всъщност съществуват и екстремални модели, наречени ЕЛН — Единствена любовна нощ.

Доктор Риндфест Трепериръков заявява откровено:

— Леглото е най-опасното място за един човек СП.

Тематичната песен на СП е „Повярвай, ако всички тези сладки млади хубости“. И наистина, партньор СП може да „излети от ръцете ти като приказни дарове, изчезващи във въздуха.“)

В бяла музейна зала, обляна в светлина, розови голи скулптури, високи двадесет метра. Отвсякъде юношеско мърморене.

Сребърен парапет… пропаст, дълбока триста метра, надолу в ослепителната слънчева светлина. Малки зелени петна зеле и марули. През един канал с нечистотии кафяви момчета с тесли, надзиравани от стария педераст.

— О, мили, чудя се дали торят с човешки екскременти… Може би сега ще го направят.

Той измъква перлен оперен бинокъл — ацтекска мозайка на слънцето.

Дълга редица гръцки младежи, понесли алабастрови купи с лайна, изпразват ги във варовикова белопръстна дупка.

Зад червенотухления Площад на смъртта прашни тополи се поклащат на следобедния вятър.

Дървени преградки около горещ извор… парчетии от разрушени стени в горичка от памукови дървета… пейките, излъскани като метал от милион мастурбиращи момчета.

Гръцки младежи, бели като мрамор, се ебат като кучета на входа на огромен златен храм… гол Мъгуъмп подръпва струните на лютня.

Като слизаше надолу по пътеката в червената си фланела, срещна Сами, сина на доккипъра, заедно с двама мексиканци.

— Ей, Скини — каза той. — Искаш ли да те наебем?

— Ами… Да.

Върху изтърбушен сламен дюшек мексиканците го нагласиха на четири крака — около тях негрото танцува и отмерва ритъма… слънцето през една дупка от чеп уцелва кура му и той порозовява.

Остатъци от суров розов срам на пастелносиния хоризонт, където огромно желязно плато се блъска в разбитото небе.

— Всичко е наред — крещи Бог през теб, ръждив гвоздей на три хиляди години…

Градушка кристални черепи разбиха оранжерията на парчета под зимната луна…

Американската жена е оставила дъх на отрова на едно усойно градинско увеселение в Сейнт Луис.

В разрушена френска градина езерце, покрито със зелена тиня. Огромна патична[4] жаба бавно се издига от водата върху подиум от кал, свири на клавикорд.

Солуб се втурва в един бар и започва да лъска обувките на Светеца с мазнината от носа си… Светеца свирепо го ритва в устата. Солубът се извърта и се изсира върху панталоните на Светеца. След това избягва на улицата. Сводник замислено гледа след него…

Светеца извиква собственика:

— За Бога, Ал, що за бардак е това? Чисто новите ми панталони от рибешка кожа…

— Съжалявам, Светец. Промъкнал се е.

(Солубите са недосегаема каста в Арабия, известна със своята отвратителна подлост. Луксозните кафенета са запасени със солуби, които шибат гостите, докато се хранят, за целта има специални дупки в пейките. Граждани, които искат да бъдат унижени до краен предел — толкова много хора искат в днешно време, надявайки се да вземат преднина, — се предоставят за пасивни хомосексуални сношения на цяло поселище на солуби… Казвали са ми, че с нищо не може да се сравни… Всъщност солубите стават богати и арогантни и загубват присъщата си подлост. Какъв е произходът на недосегаемите? Може би паднала жреческа каста? Всъщност, недосегаемите изпълняват жреческа функция, като поемат върху себе си цялата човешка подлост.)

Ей Джей крачи през Пазара с черна пелерина, на рамото му е кацнал лешояд. Застава до масата на агентите.

— Това трябва да го чуеш. В Лос Анджелис някво момченце на петнайсет години. Бащата решава, че е дошло време момчето да опита женски задник. Момчето лежи на поляната и разглежда комикси, бащата излиза навън и казва: „Синко, ето ти двайсет долара, искам да отидеш при някоя добра курва и да й скъсаш гъза.“

— И така, той го откарва до един публичен дом и му казва: „Добре, момчето ми. Сега се оправяй сам. Позвъни на звънеца и когато

се появи жената, й даваш двайсетте долара и й казваш, че искаш да й скъсаш гъза.“

— Няма проблеми.

— След петнайсет минути момчето излиза.

— Какво, момчето ми? Скъса ли й гъза?

— Аха. Курвата се появи на вратата и аз й викам, че искам да й скъсам гъза и давам двайстачката. Качваме се в дупката й, тя си сваля парцалите. Аз щраквам ножа и откъсвам голямо парче от гъза й. Тя така се разпищя, че трябваше да си сваля едната обувка и да й счупя главата. След това я наебах за кеф.

Остават само смеещите се кокали, плътта се рее над хълмовете, далеч при вятъра на зората и влаковата свирка. Ние съзнаваме проблема и нуждите на елементите, които ни съставят, никога не излизат от ума ни, тъй като това е мястото, което те обитават, а кой може да раздели нервни клетки, свързани деветдесет и девет години?

Друга глава от приключенията на Клем Гадняра Частния гъз:

— Аз влизам вътре, а тая проститутка седи на бара и аз си мисля: „Господи, тая вече е станала *poule de luxe*[5]“. Искам да кажа, че все едно съм виждал тая курва преди. И така, в началото не й обръщам никво внимание, после гледам, че си търка краката, качва си стъпалата зад главата и я навежда надолу и си бърка с някво чудо, дето й стърчи от носа така, че просто тялото няма как да не го забележи.

Ирис — полукитайка и полунегърка — зависима от дихидрооксихероин — яде на всеки петнадесет минути и за тази цел тя оставя иглите и помпите да стърчат по нея. Иглите ръждясват в сухата й плът, която тук и там е покрила желязото и се е образувала гладка зелено-кафява руна[6]. На масата пред нея има самовар чай и огромна кошница кафява захар. Никой никога не я е виждал да яде нещо друго. Само преди да си вземе поредната доза тя чува какво човек казва или й говори. Тогава тя прави някакво неемоционално изявление относно тялото си:

— Гъзът ми е задръстен.

— От пътката ми текат ужасни зелени сокове.

Ирис е един от проектите на Бенуей.

— Човешкото тяло може да кара само на захар, мътните да го вземат… аз знам, че някои мои учени колеги, които се опитват да омаловажат моите гениални достижения, твърдят, че тайно слагам в

захарта на Ирис витамини и протеини… Предизвиквам тези безименни гъзове да изпълзят от кенефите и да направят анализ на захарта и чая на Ирис. Ирис е истинска американска путка. Аз категорично отричам тя да се храни със семе. И нека да използвам този случай, за да заявя, че аз съм уважаван учен, а не шарлатанин, луд или чудотворец… Никога не съм твърдял, че Ирис може да живее на фотосинтеза… Никога не съм казвал, че тя може да вдишва въглероден двуокис и да издиша кислород — признавам си, че бях изкушен да експериментирам, естествено, възпря ме моят лекарски морал… С две думи, подлите клевети на моите пълзящи противници ще паднат обратно върху тях и ще се раздрънкат като доносници.

---

[1] Стазис — стабилно, непроменящо се състояние. Б.пр. ↑

[2] Съзнателно, умишлено придобиване на чуждо съзнание. Б.пр. ↑

[3] Sauve qui peut (фр.) — всеки да се спасява както може — Б.пр. ↑

[4] Патична — болна, в болестно състояние. Б.пр. ↑

[5] Poule de luxe — луксозна проститутка. Б.пр. ↑

[6] Руна — безвреден, обикновено постоянен тумор на главата или друго място по тялото. Б.пр. ↑

ОБИКНОВЕНИ МЪЖЕ И ЖЕНИ

Обяд на Партията на националистите на балкона, гледащ към Пазара. Пури, скоч, възпитани оригни… Партийният водач крачи с хаванска пура в уста и пие скоч, облечен в джелаба. Носи скъпи английски обувки, ярки чорапи, жартиери, мускулести, космати крака — цялото излъчване на преуспял, влиятелен гангстер.

ПВ (драматично сочи): Гледайте! Какво виждате?

ЛЕЙТЕНАНТ: — Хъм? Виждам Пазара.

ПВ: Не, не е така. Ти виждаш мъже и жени. *Обикновени* мъже и жени, които вършат обикновените си ежедневни задължения. Живеят своя обикновен живот. Това е, което ни трябва…

Момче от улицата се прехвърля през парапета на балкона.

ЛЕЙТЕНАНТ: Не, не. Не ни трябват стари капути, махай се.

ПВ: Чакай!… Ела, моето момче. Седни… Искаш ли пура?… Нещо за пиене?

Той обикаля момчето като възбуден котарак.

— Какво мислиш за французите?

— Ъ?

— Французите. Мръсните колониалисти, които смучат живите ти кръвни телца.

— Виж кво, господине. Давам да ми смучат кръвните телца срещу двеста франка. Не съм си понижавал тарифата от годината на чумата, когато всички туристи измряха, дори и скандинавците.

ПВ: Виждате ли? Това е истинско неподправено момче от улицата.

— Сигурен ли си, че ще можеш да ги привлечеш, шефе?

— Ч.И. никога не пропуска.

ПВ: Виж сега, дете, да го кажем така: французите са те лишили от наследствените ти права.

— Искаш да кажеш като взаимноспомагателно дружество?… Те са хванали онзи беззъб египетски евнух да върши работата. Мислят си, че той предизвиква по-малко антагонизъм, нали схващаш, винаги си

сваля гащите да ти покаже състоянието си. „Аз съм само един беден стар евнух, който се опитва да запази интереса към себе си. Госпожо, ще ми се да ви дам удължение на кредита за този изкуствен бъбрек, просто трябва да си върша работата… Изключете я, момчета.“ Той си показва венците и немощно ръмжи… „Има защо да ми викат Нели Възвръщана“.

— Така те изключиха собствената ми майка, святата стара парантия, и тя се изду и стана черна и цялата махала се разсмърдя на пикня и съседите отидоха да пискат в Здравеопазването, а баща ми вика: „Такава била волята на Аллах. Няма повече да пикае парите ми в канала.“

— Болните хора вече ме отвращават. Когато някой гражданин започне да ми разправя за рака на простата си или че му избива гной от септума, аз му казвам: „Мислиш, че ми е инарестно да слушам за отвратителното ти старческо здраве? Изобщо не ми е инарестно.“

ПВ: Добре, де. Стига толкова… Мразиш французите, нали?

— Господине, аз мразя всички. Доктор Бенуей казва, че било в метаболизма, такава ми била кръвта… При арабите и американците било най-силно… Доктор Бенуей е забъркал този серум.

ПВ: Доктор Бенуей е внедрен западен агент.

Л1: Луд френски евреин…

Л2: Черногъз шопар комунист евреин негър.

ПВ: Млъкни, глупако!

Л2: Съжалявам, шефе. Току-що излизам от лекция по интоксикация.

ПВ: Не се занимавайте с Бенуей. (Настрани: Чудя се, дали това ще се размине. Никога не знаеш колко са примитивни…) Всъщност, но това между нас да си остане, той е черен магьосник.

Л1: Той притежава този местен Джин.

— Уф… Е, хайде, имам среща с един американски клиент от висока класа. Истински тежкар.

ПВ: Не знаеш ли, че е срамота да си продаваш задника на чужди курове, неверници?

— Зависи от гледната точка, забавлявайте се.

ПВ: Ти също — момчето излиза. — Безнадеждни са. Казвам ти — безнадеждни.

Л1: Каква е тая работа със серума?

— ПВ: Не знам, но звучи зловещо. По-добре да пуснем телепатичен издирвач по Бенуей. На този човек не трябва да му се има доверие. На всичко е способен… Може да превърне масово клане в сексуална оргия…

— Или в шега.

— Точно така. Човек на изкуството… Никакви принципи…

АМЕРИКАНСКА ДОМАКИНЯ (отваря кутия „Лукс“): Защо си няма електрическо око и щом ме види да се отваря и да се подава на Автомата Момче за всичко, който вече щеше да го е сложил във вода… Момчето за Всичко е извън контрол от четвъртък, когато се опита да ме прегърне, а аз това хич не съм му го сложила в програмата… А Боклукоизхвърляча се опитва да ме захапе и гадния стар Миксер се опитва да се напъха под роклята ми… Ужасно настинах и всичките ми вътрешности са се запекли… Ще го сложа в програмата на Момчето за всичко, щеше вече да ми е дал разхлабително.

ТЪРГОВСКИ ПЪТНИК (той е нещо средно между агресивен Латах и скромен Пращач): Спомнете си, че аз пътувам с Кей И, човека с най-горещите идеи в тази индустрия.

— Помисли си! — излайва той. — Сметаноотделител в собствената ви къща!

— Кей И, свят ми се завива като си помисля.

— След пет, може би десет, да, възможно е и след двайсет години… Но идва.

— Ще чакам, Кей И… Независимо колко дълго, но ще чакам. Когато излязат първите бройки, аз ще бъда там.

— Кей И измисли Октоподния комплект за салони за масаж, бръснарници и турски бани, с който можеш да дадеш разхлабително, да направиш неморален масаж, да измиеш клиента с шампоан, докато му режеш ноктите и му махаш ергенските пъпки. И докторският Можещ комплект за много заети лекари, който ще ти извади апандисита, ще ти зашие херния, ще ти извади мъдрец, ще ти премахне хемороидите и ще те обреже. Обаче Кей И е толкова страстен търговски пътник, че като му свършат Октоподните комплекти, той е принуден от обстоятелствата да продаде докторски Можещ комплект на бръснарница и някой гражданин се събужда с отрязани хемороиди…

— Господи, Омир, какви са тези пълзящи неща? Почти ме наебаха.

— Е нищо де, аз просто исках да ти дам нашето безплатно разхлабително гратис по случай Деня на благодарността. Кей И пак ми е продал не това, което исках…

ПЕДАЛ-ПРОСТИТУТКА: С какви момчета трябва да се занимавам в тоя занаят, Господи! Какви предложения получавам, няма да повярваш… Искат да се правя на латах, искат да се слеят с протоплазмата ми, искат да изсмучат жизнените ми сокове, искат да вземат миналото ми и да ми оставят стари спомени, които ме отвращават…

— Еба един гражданин и си мисля: „Най-накрая едно нормално момче.“ Обаче той стига до оргазъм и се превръща в някакъв ужасен рак… Викам му: „Джак, не мога да издържа такова нещо…“ Някои хора са пълни боклуци. Друг ужасен тип само си седи, телепатира и се празни в дрехите си. Толко гадно!

Тарикатчетата отстъпват в пълно обърквене на ръба на съветската мрежа, където казаци бесят партизани на дивия писък на гайди и момчетата маршируват по Пето авеню, за да срещнат Джими Уоковър с ключовете за Царството, а те са без връвчица и свободно подрънкват в джоба…

Що си толкова блед и изпит, копеле? Миризма на мъртви пиявици в ръждясала консервена кутия, закачена за тази отворена рана, изсмучи тялото и кръвта и костите на Иииисус, остави го парализиран от кръста надолу.

Отстъпи формите си, момче, на твоя сладък татко, който си взе изпита три години по-рано и знае всичко за шампионата по бейзбол.

Трафиканти на сланк влачат бременна крава. Фермерът заявява, че е *couvade*[1], и се търкаля, пищейки из кравешкия тор. Ветеринарят се боричка със скелет на крава. Трафикантите започват да се стрелят с картечници, крият се из машините и силозите, плевните и яслите на огромен червен хамбар. Теленцето се ражда. Силите на смъртта се изпаряват в утрото. Момче от фермата коленичи почтително — гърлото му тупти на изгряващото слънце.

Дроги, седнали на стъпалата пред съда, чакат Човека. Селяни с червени вратове, черни стетсъни и избелели дънки връзват негърче за железния стълб на лампа и го запалват с бензин… Дрогите се скупчват наоколо и поемат дълбоко дима от плътта с болните си дробове… Това наистина ги облекчава…

ОБЛАСТНИЯТ ПИСАР: Седа си аз пред магазина на Джед в Путка Лиз, а хуят ми станал твърд и прав като щанга под дънките и пулсира на слънцето… И минава старият доктор Скрентън, страшно готин агент, няма по-готин човек от доктор Скрентън в тази долина. Той има смъкване на дупката на гъза и когато иска да го шибаш, ти дава гъза си на края на един метър черво… Ако иска, може да пусне червото от кабинета си до бирарията на Рой, а то ще се мърда натам-насам и ще си търси хуй, точно като сляп червей… Така старият доктор Скрентън вижда хуя ми и спира като ловджийско куче и ми вика: „Абе, Люк, мога оттук да ти премеря пулса.“

Броубек и Младия Сиуърд се сражават с кастрирани шопари сред хамбари, клетки и кучешки колибки… цвилещи коне оголват огромните си жълти зъби, крави мучат, кучета вият, съвокупляващи се котки пищят като бебета, стадо огромни шопари с настръхнала четина дюдюкат и свиркат. Броубек Несигурния е паднал на сабята на Младия Сиуърд и той притиска петсантиметровия разрез, откъдето излизат сини вътрешности. Младия Сиуърд отрязва кура на Броубек и го държи, пулсиращ, на мътния розов изгрев…

Броубек пищи… спирачки на метро плюят озон…

— Пазете се, хора. Пазете се.

— Казват, че някой го е бутнал.

— Щураше се наоколо, като че ли недовиждаше.

— Прекалено много дим в очите, предполагам.

Мери Лесбийската Гувернантка се е подхлъзнала на кървав тампон и е паднала на пода на бара… Сто и петдесет килограмов хомосексуалист я стъпква до смърт с патично цвилене…

Той пее със зловещ фалцет:

Той лозята тъпче, дет’ пазят гроздовете на гнева,
и меча си ужасен надига с на мълния рева.

Той измъква позлатена дървена сабя и я размахва във въздуха. Корсетът му отлита и просвирва през вратата.

Сабята на стария тореадор се удря в кокал и след това потъва в сърцето на Еспонтанео, забива в трибуната неговата неосъществена храброст.

— Така този елегантен педал идва в Ню Йорк от Путка Лиз, щата Тексас, най-лъскавият елегантен педал, който можеш да си представиш. Поемат го стари жени, от ония, дето си падат по млади педали, беззъби стари хищници, прекалено немощни и бавни, за да хванат друга плячка. Старата, изядена от молците тигрица абсолютно сигурно се превръща в педалоядка… И този гражданин, тъй като е изкусен педал, а и малко творец, започва да прави бижута за дрехи и комплекти. Всички богати пички във Великия Ню Йорк искат той да им направи бижутата, а той прави пари, скъп квартал, заведения, обаче няма време за секс и непрекъснато се тревожи за репутацията си… Започва да залага на конни състезания, Бог знае защо си мисли, че в комарджийството има нещо много мъжествено и смята, че това ще го издигне в обществото. Малко педали залагат на конни надбягвания, а тези, които залагат, губят повече от другите хора, бездарни комарджии са, упорстват, когато губят, а когато печелят, се дърпат… което всъщност е и начинът им на живот… Всяко дете знае, че в хазарта има само един закон: печалбите и загубите идват на периоди. Хвърли се, когато печелиш, отдръпни се, когато губиш. (Познавах един педал, който бъркаше в касата — или трябваше да спечели наведнъж две хиляди, или „Синг Синг“. Не и нашият Герти… О, не, по-малко…)

— Така той губи и губи, и пак губи. Един ден тъкмо да сложи един камък на едно колие и се случва очевидното. „Разбира се, ще го върна по-късно.“ Прочути последни думи. Тази зима един след друг диамантите, перлите, изумрудите, рубините и сапфирите на *haut monde*[2] отиват в заложни къщи, а на тяхно място се озовават обикновени фалшификати…

— И така, на откриването на сезона тази стара кранта се появява, както тя си мисли, блестяща с диамантената си диадема. Обаче онази, другата стара курва се приближава и казва: „О, Мигълс, толкова интелигентно от твоя страна… да оставиш истинските в къщи…

Искам да кажа, че е просто лудост да се разхождаме така и да предизвикваме съдбата.“

— Грешиш, мила моя. Тези са истински.

— О, Мигълс, разбира се, че не са… Просто питай бижутера си… Или питай *някой, който и да е*. Хаааа.

— Веднага се свиква сборище на вещиците. (Люси Бредшинкел, виж си изумрудите.) Всички стари вещици си разглеждат камъните, като гражданин, който открива по себе си проказа.

— Рубинът ми „пилешка кръв“!

— Чйерните ми упаали! — старата кучка се е омъжвала толкова пъти за жълти и латиноамериканци, че не може да различи акцента си от гъза си…

— Сапфирът ми! — пищи една *poule de luxe*. — О, това е толкова ужасно!

— Искам да кажа, че бяха от Индия…

— Аз едно ще направя. Ще извикам полицията — казва една разумна, решителна и откровена старица. Тя тропа по пода с ниските си обувки и вика ченгетата.

— Педалът изтегля двойка. В пандиза среща този котарак, който е няква евтина проститутка и идва любовта или поне нейно факсимиле, убеждава страните в първа и втора роля. Както ще се случи в продължението, пускат ги горе-долу по едно и също време и те се настаняват в апартамент на Лоуър Ийст Сайд… Готвят си вкъщи и двамата работят, скромно и законно… Така за първи път Бред и Джим разбират що е щастие.

— Влизат силите на злото… Люси Бредшинкел е дошла да каже, че всичко е простено. Тя вярва в Бред и иска да му предостави ателие. Разбира се, той ще трябва да се премести в Ийст Сикстис… „Това място е невъзможно, скъпи, а и твоят приятел…“ А една сигурна банда иска Джим за шофьор. „Това добре ли е, как мислиш? Предложение от човек, когото почти не познавам.“

— Ще се върне ли Джим към престъпността? Ще се изкуши ли Бред от изкушенията на застарелия вампир, Ненаситния Търбух?… Излишно е да казвам, силите на злото са изкоренени и излизат със зловещо ръмжене и мърморене.

— Шефът едва ли ще хареса това.

— Чудя се защо ли си губих времето с теб, евтино, вулгарно педерастче.

— Момчетата стоят прегърнати на прозореца и гледат към Бруклинския мост. Топъл пролетен вятър разрошва черните къдрици на Джим и хубавата къносана коса на Бред.

— Какво има за вечеря, Бред?

— Ти иди в другата стая и чакай, той игриво го избутва с крак от кухнята и си връзва престилката.

— Вечерята е пътката на Люси Бредшинкел алангле с медальон от тампони. Момчетата щастливо ядат, като се гледат в очите. По брадичките им се стича кръв.

Нека зората, синя като пламък, пресече града… В задните дворове вече няма плодове, а ямите със сгурия предават своите закачулени мъртви…

— Госпожо, бихте ли ми показали пътя за Типеръри?

Отвъд хълмовете, далеч, далеч към Синята трева… Отвъд поляната на костно брашно до замръзналото езеро, където уловената златна рибка чака пролетния Човек.

Пищящият череп се търкаля нагоре по задните стълби, за да отхапе кура на съгрешилия съпруг, който се възполззвал от болното ухо на съпругата си, за да направи това, което й е неприятно. Млад селски задник си слага моряшка качулка и пребива жена си до смърт под душа.

БЕНУЕЙ: Не го приемай толкова навътре, момче… *Jeder macht eine kleine Dummerheit.* (Всеки върши малко тъпотии.)

ШАФЪР: Казвам ти, не мога да се отърва от едно чувство… че има нещо зло в това.

БЕНУЕЙ: Глупости, моето момче… Ние сме учени… Чисти учени. Незаинтересовани изследвания и проклет да е този, който вика: „Стига, *това е прекалено*!“ Тези хора са по-лоши и от навлеците по купони.

ШАФЪР: Да, разбира се… И все пак… не мога да махна тази воня от дробовете си…

БЕНУЕЙ (ядосано): Никой от нас не може… Никога не съм помирисвал нещо подобно… Докъде бях стигнал?… А, да, какъв ли ще бъде резултатът, ако приложим кураре и железен бял дроб по време на остър маниакален пристъп? Може би пациентът, неспособен да се освободи от напрежението чрез моторна активност, ще почине на място като тропически плъх. Интересна летална причина, а?

Шафър не слуша.

— Знаеш ли — казва той пламенно. — Мисля да се върна към обикновената старомодна хирургия. Човешкото тяло е безобразно неефективно. Вместо уста и анус, които да излизат от строя, защо да няма една полифункционална дупка за ядене и за изхвърляне? Можем да зашием носа и устата, да затворим стомаха и да направим дупка директно в белите дробове, където и без това е трябвало да бъде…

БЕНУЕЙ: А защо не полифункционален пулп? Разказвал ли съм ти за човека, който научил гъза си да говори? Целият му корем се мърдал нагоре-надолу, чат ли си, и пърдял думите. Такова нещо не бях чувал.

— Говорът на този гъз имаше някаква чревна честота. Удря те долу, като че ли трябва да ходиш до тоалетната, нали знаеш, като те изръга разхлабителното и вътре ти става едно студено и знаеш, че единственото, което трябва да направиш, е да го пуснеш навън? Та този говор точно там те удряше, един куркащ, застоял, плътен звук, звук, който можеш да *помиришеш*.

— Този човек работеше в един пътуващ цирк, разбираш ли, и в началото беше като някакъв нов вентрилоквист. Много смешно. Номерът му се наричаше „По-добрата Упка“. Беше супер, казвам ти. Почти всичко съм забравил, но беше добре измислено. Например: „О, казвам, там долу ли си още, старче?“ „Нее! Трябва да ходя да се облекча.“

— Скоро гъзът започна сам да говори. Той се появява, без да е приготвил каквото и да е, и гъзът му започва да импровизира и все с него се ебаваше.

— После разви някакви зъбоподобни, малки, завити, грапави кукички и започна да яде. Първоначално човекът си мислеше, че това е много готино и направи от него номер, обаче гъзът му започна да си пробива път през панталоните му и да говори на улицата, крещеше, че иска равни права. Напиваше се, също така, и хленчеше, че никой не го

обича и започна да иска и него да го целуват като всички усти. Накрая почна да говори непрекъснато, нощ и ден, и можеше да чуеш човека как му крещи да млъкне от другия край на града, как го бие с юмруци и му пъха свещи, но нищо не помогна и гъзът му каза: „Ти си този, който ще млъкне. Не аз. Защото повече не си ни нужен. Аз мога да говоря, да ям и да сера.“

— След това човекът се събуждал сутрин с прозрачно желе като опашката на попова лъжичка на устата. Това желе е това, което учените наричат не-ДТ, Недиференцирана тъкан, която може да се превърне във всяка част от човешкото тяло. Той я откъсвал от устата си и парченцата полепвали по пръстите му като горящ напалм и оставали там, където паднели, там оставали. Така най-накрая устата му се запечатала и главата му щеше да се ампутира от само себе си (знаеш ли, че това състояние се среща в някои части на Африка и само сред негри, където малкият пръст на крака се ампутира от само себе си?) — ако не бяха *очите*. Единственото нещо, което гъзът *не можеше* да прави, бе да вижда. Нуждаеше се от очите. Но нервните връзки бяха блокирани и атрофирали, и мозъкът не можеше повече да издава заповеди. Той беше затворен в черепа, запечатан. За известно време можеше да видиш безмълвното, безпомощно страдание на мозъка в очите, но после мозъкът трябва да е умрял, защото очите *угаснаха*, и в тях имаше не повече чувство, отколкото в очите на паяк на върха на клечка.

— Това е полът, който минава край контрольора, промъква се между службите, защото винаги има пространство_ между_, в естрадните песни, в развлекателните филми, издаващ основния Американски гнилоч, пръскащ като изстискан цирей, сипещ парчета от не-ДТ, които падат навсякъде и се превръщат в дегенерирала, канцерогенна форма на живот, възпроизвеждаща уродлив, случаен образ. Някои изградени от пенисообразна, набъбваща тъкан, други представляваха вътрешности, едва покрити с кожа, гроздове от три-четири очи, кръстоска между уста и задник, човешки части, разбъркани добре и изляти както дойде.

— Крайният резултат на пълната клетъчна репрезентация е рака. Демокрацията е болна от рак, службите са този рака. Службите и учрежденията намират почва навсякъде из държавата и когато пораснат, стават злокачествени като Службата за наркотиците, а те

продължават да растат и да растат и създават още от своя вид, докато не задушат гостоприемника, ако не се контролират или изрежат. Службите не могат да живеят без гостоприемник, тъй като са истински паразитни организми. (От друга страна, кооперативът може да живее без държавата. Това е пътят, по който трябва да тръгнем. Изграждането на независими единици, които да посрещат потребностите на хората, участващи във функционирането на единицата. Службата работи на обратния принцип — *създава потребности*, за да оправдае съществуването си.) Бюрокрацията е зло като рака, отклонение от естествената еволюция на човечеството към развиване на безкрайните възможности и диференциация и независимо спонтанно действие, отклонение към абсолютния паразитизъм на вирус.

(Смята се, че вирусът е дегенерирала форма на по-сложна форма на живот. Може би някога е бил способен на независимо съществуване. Сега е изпаднал до границата между живата и мъртва материя. Може да проявява качества на живо същество само в гостоприемник, но, използвайки чужд живот — отрицание на самия живот, *падане* към неорганична, жестока машина, към мъртвата материя.)

— Службите загиват, когато структурата на държавата се срути. Те са толкова беззащитни и неприспособени към независим живот, колкото тенията или вируса, който е убил гостоприемника.

— В Тимбукту веднъж видях едно арабче, което можеше да свири на флейта с гъза си и педерастите ми казаха, че бил невероятен в леглото. Можел да изсвири мелодия на органа, като докосвал най-ерогенните зони, които, разбира се, са различни при всеки. Всеки любовник имал своя специална песен, която била идеална за него и го довеждала до оргазъм. Момчето било истински виртуоз, когато трябвало да се импровизират нови комбинации и специални оргазми, някои от звуците — незнайни, привидни дисхармонии, които изведнъж се преплитали и се сблъсквали, за да създадат изумително, горещо и сладко въздействие.

„Тлъстия“ е организирал лов с мотоциклети за пурпурногъзи бабуни.

Ловците са се събрали за Ловна закуска в Бар „Гъмжилото“, свърталище на елегантни маргаритки. Ловците крачат важно с кретенски нарцисизъм, облечени в черни кожени якета, обсипани с

капси колани и си стягат мускулите, за да пипнат педалите. Всички носят невероятно огромни изкуствени членове. От време на време хвърлят някой педераст на пода и се изпикават отгоре му.

Пият Пунша на победата, забъркан от опиум, испанска муха, силен черен ром, коняк „Наполеон“ и пропан-бутан. Пуншът се сервира от огромен, кух, златен бабун, свит и ръмжащ от ужас, подръпващ копието, забито в тялото му. Стискаш ташаците на бабуна и от кура му потича пунш. От време на време ордьоври изскачат от гъза му с остър, пръдлив звук. Когато това се случи, Ловците избухват в зверски смях, а педалите пищят и се гърчат.

Водач на Дружината е капитан Всекорав, който беше изхвърлен от 69-ия полк на Кралицата, защото скрил един бандаж на стриппокер. Мотоциклети се килват, скачат, преобръщат се. Бабуни, плюещи, пищящи и серящи, се бият с Ловците. Мотори без ездачи се търкалят в прахта като осакатени насекоми и атакуват бабуни и ловци…

Партийният водач минава триумфално през възторжени тълпи. Почтен старец се насира, като го вижда, и се опитва да се принесе в жертва под колелата на колата.

ПАРТИЙНИЯТ ВОДАЧ: Не принасяй в жертва спаружената си личност под колелата на моя чисто нов Буик с подвижен покрив, бели джанти, хидравлични прозорци и всички удобства. Това е евтин арабски номер — внимавай с акцента, Иване — запази го за наторителя… Препращаме те в отдела за консервация, за да изпълниш чудесната си цел…

Дъските за пране са спуснати, а чаршафите са пратени на Пероавтомат, за да загубят тези виновни петна — Емануел пророкува Второ пришествие…

От другата страна на реката има момче със задник като праскова. Уви, не можех да плувам и загубих моята Клементайн.

Дрогата стои със забита игла, в очакване на вестта на кръвта и измамникът палпира белега с пръстите си от гниеща ектоплазма…

Психиатричният час на доктор Бъргър… Затъмнение.

ОРГАНИЗАТОРА: Сега слушай, ще го повторя и ще го повторя бавно. — „Да“, той кима. — И го направи с усмивка… *Усмивката* — той показва изкуствените си зъби в зловеща пародия на реклама на паста за зъби. — „Ние обичаме ябълков сладкиш и ние се обичаме. Всичко е толкова просто“ — направи го наистина да звучи просто,

фасулски просто… Гледай като говедо, какво има? Искаш пак на пулта? Или кофата?

ПАЦИЕНТ (Излекуван Престъпен Психопат): Не!… Не!… Какво значи като говедо?

ОРГАНИЗАТОРА: Да гледаш като крава.

ПАЦИЕНТ (с глава на крава): Мууу, Мууу.

ОРГАНИЗАТОРА: (стреснат): Стига! Това е прекалено! Не! Просто гледай тъпо, разбираш ли, като мил прост селяк…

ПАЦИЕНТ: Като такъв, дето ще го оберат?

ОРГАНИЗАТОРА: Не, не е точно това. Този гражданин няма пари, той е претърпял леко мозъчно сътресение… Нали знаеш. Телепатичният предавател и приемател са изрязани. Служебният поглед… Действие, камера.

ПАЦИЕНТ: Да, ние обичаме ябълков сладкиш — стомахът му силно и продължително кърки. От устата му потичат лиги…

Доктор Бъргър вдига глава от някакви бележки. Той прилича на еврейски бухал с черни очила, светлината дразни очите му:

— Мисля, че е неподходящ… Погрижи се да го освободят.

ОРГАНИЗАТОРА: Добре, можем да махнем това бучене от саундтрака, пъхни един дренаж в устата му и…

БЪРГЪР: Не… Той е неподходящ — поглежда към пациента с отвращение, като че ли е извършил ужасна *faux-pas*[3], например да търси пичи въшки във всекидневната на госпожа Светска.

ОРГАНИЗАТОРА (примирен и вбесен): Доведете излекувания педал.

Въвеждат излекувания хомосексуалист… Той върви през невидими очертания от горещ метал. Сяда пред камерата и започва да нагласява тялото си в провинциална отпусната поза. Мускулите си отиват на мястото като автономните части на разкъсано насекомо. Чиста глупост размазва и омекотява чертите му:

— Да — той кима и се усмихва. — Ние обичаме ябълков сладкиш и ние се обичаме. Всичко е толкова просто — той кима и се усмихва и отново кима и се усмихва и…

— Махнете го! — крещи Организатора. Извеждат излекувания хомосексуалист, който кима и се усмихва.

— Превъртете го и го пуснете.

Творческият консултант поклаща глава:

— Липсва му нещо. Ако трябва да бъда точен, не излъчва здраве.

БЪРГЪР (скача на крака): Нелепици! Та това е самото въплъщение на здравето!

ТВОРЧЕСКИЯ КОНСУЛТАНТ (официално): Да, ако искате да ме просветите по този въпрос, ще се радвам да ви изслушам, *Доктор* Бъргър… Ако вие с вашия блестящ интелект можете да довършите проекта сам, не знам защо изобщо ви е *необходим* творчески консултант — той излиза с ръка на кръста, като тихо си пее: „Когато ти си тръгнеш, аз още ще съм тук.“

ОРГАНИЗАТОРА: Пратете излекувания писател… Той има *какво*? Будизъм?… Аааа. Той не може да говори. Така кажи, бе! — обръща се към Бъргър. — Писателят не може да говори… Свръхосвободен, бихте казали вие. Разбира се, можем да го дублираме…

БЪРГЪР (остро): — Не, така не става. Да пратят някой друг.

ОРГАНИЗАТОРА: Тези двамата са моите русокоси момченца. Дадох сто часа свръхвреме на тези хлапета, за което още не съм компенсиран…

БЪРГЪР: Сложи тройно… Модел 6090.

ОРГАНИЗАТОРА: Вече ми казвате какво да правя? Вижте кво, докторе, веднъж Вие казахте нещо: „Да говорим за здрав хомосексуалист е като да се питаме как може един гражданин да е напълно здрав, когато има тежка цироза.“ Помните ли?

БЪРГЪР: Да, да. Добре казано, разбира се — той ръмжи злобно. — Аз не се правя на *писател* — той изплюва думата с такава грозна омраза, че Организатора се отдръпва назад, ужасен…

ОРГАНИЗАТОРА (настрани): И миризмата не мога да му понасям. Като стари изгнили култури… Като пръднята на растение човекоядец… Като на Шафър хрум-хрум (пародира академичния маниер). Странна Змия… Това, което искам да ви кажа, докторе, е, че не можете да очаквате едно тяло да бъде здраво, след като сте му измили мозъка… Или да го кажа по друг начин. Как може една личност да бъде здрава *in abstentia*[4]!

БЪРГЪР (скача на крака): Аз притежавам здравето!… Цялото здраве! Достатъчно за целия свят, за целия шибан свят! Аз лекувам всички!

Организатора кисело го поглежда. Разбърква сода бикарбонат и вода, изпива я и се оригва в ръка.

— Двайсет години съм мъченик на алкохолизма. Сладки Лу, твоят татко с промит мозък каза:

— Аз си падам по жени и това ми се харррресва… Между нас да си остане, момичета, аз ползвам Стоманения Дан от Йокохама, а вие? Дани никога няма да те предаде. Освен това така е много по-хигиенично, избягваш всякакви ужасни съприкосновения, които могат да те парализират от кръста надолу, соковете на жените са отровни…

— И така, аз му викам, казвам: „*Доктор* Бъргър, да не мислите, че можете да ми пробутате вашите стари уморени безмозъчни красавици. Аз съм най-старият педераст в Горен Бабунгъз…“

Възбуда обгръща в измамнически бардак, където брентелни момичета ти дават бензедрин в полза на Дом 666 и няма здраве в тези гонорясали кифли, гнили до сърцевината на моята недоосъществила се патка. Кой застреля Патка Кати?… Врабец пада във верните ми крака, капка кръв се събира на човката му…

Господарят Джим е станал яркожълт на повехналата от печал утринна луна, като бял дим на фона на синьото вещество, ризи плющят на студения пролетен вятър върху варовиковите скали отвъд реката, Мери, и зората е счупена на две като Дилинджър, забързан по пътя към своя Биограф. Миризма на неон и атрофирали гангстери и престъпникът *manqué*[5] се изнервя, докато се мъчи да проникне в тоалетна с плащане, мирише амоняк от кофа…

— Взлом — казва той. — Ще фрасна този слон, искам да кажа взлом.

ПАРТИЙНИЯ ВОДАЧ (забърква си скоч): Следващият метеж ще протече като футболен мач. Внесли сме хиляда, хранени с кокали, латахи със сини панделки от Индокитай… Нуждаем се единствено от водач на метежа и на бойната единица — очите му обхождат масата.

ЛЕЙТЕНАНТ: — Но, шефе, не може ли само да ги засилим и те се ще имитират един друг във верижна реакция?

Конферансието се вие през Пазара:

— Какво прави един латах, когато е сам?

ПВ: Това е технически въпрос. Трябва да се консултираме с Бенуей. Лично аз мисля, че някой трябва да води цялата операция.

— Не знам — каза той, тъй като му липсваха необходимите титли и квалификация, които да подсигурят назначението му.

— Те нямат чувства — каза доктор Бенуей и накълца пациента си надници. — Само рефлекси… Аз подпомагам разсейването.

— Това, което те наричат зрялост, е да се научиш да говориш.

— Може ли всичките ти проблеми да са малки, както казало едно заядливо дете на друго.

— Направо е зловещо, скъпи мой, когато започнат да ти пробват дрехите и ти раздават онези двойни ритници…

Побеснял травестит се опитва да раздере с нокти спортното яке на едно заминаващо си момче.

— Кашмиреното ми яке за двеста долара — пищи тя…

— Така той имаше история с този латах, старият глупак искаше тотално да доминира над някого… Латахът имитира израженията му, маниерите му и изсмуква личността му от него като злокобна мумия на вентрилоквист… „Ти ме научи на всичко, което си… Имам нужда от друг амиго.“ А бедният Бубу не можел да се грижи за собствената си личност, защото вече нямал личност.

ДРОГА: И така, ние сме в този град без хероин, само на сироп за кашлица.

ПРОФЕСОР: Копрофилията… джентълмени… може да бъде наречена хъхъ… излишен порок…

— Двайсет години се снимам в порнофилми и веднъж не съм паднал толкова ниско, че да симулирам оргазъм.

— Няква пропаднала пичка, наркоманка, обесила нероденото си дете… Жените са зло, момче.

— Искам да кажа, че този посредствен съзнателен секс… Може със същия успех да си отнесеш старите дрехи в обществена пералня…

— И точно в жарта на разпалената страст той казва: „Да имаш излишен калъп за обувки?“

— Тя ми разказва как четиридесет араби я завличат в една джамия и я изнасилват, вероятно един по един… Въпреки че са се бутали — добре, край на опашката, Али. Наистина, деца мои, най-безвкусното нещо, за което съм чувал. Аз също наскоро бях изнасилен от глутница буйстващи хулигани.

Група кисели националисти седят пред Саргасо, подиграват се на травеститите и плямпат на арабски… Клем и Джоди минават, облечени като Капиталисти от комунистически стенопис.

КЛЕМ: Дошли сме да се нахраним с вашата назадничавост.

ДЖОДИ: Както е казал Безсмъртният бард, да излапаме тези маври.

НАЦИОНАЛИСТ: Свине! Мръсници! Кучи синове! Не разбирате ли, че моят народ е гладен?

КЛЕМ: Ето така обичам да ги виждам.

Националистът пада мъртъв, отровен от омраза… Появява се доктор Бенуей:

— Отдръпнете се всички, искам въздух — взима кръвна проба. — Това е всичко, което мога да направя. Когато трябва да си отидеш от този свят, трябва да си отидеш.

Пътуващото странно Коледно дръвче ярко гори върху купищата смет на дома, където момчета си бият чекии в училищната тоалетна — колко много млади спазми върху старата дъбова дъска, излъскана като злато…

Дълъг сън в долината на Червената река, където паяжини висят по черни прозорци и момчешки кости…

Двама негри педали си крещят:

I ПЕДАЛ: Млъкни, евтина путка грануломна… В занаята си известен като Гадния Лу.

КОНФЕРАНСИЕ: Момичето с инарестните слабини.

II ПЕДАЛ: Мяу. Мяу — той си нахлузва леопардова кожа и железни нокти…

I ПЕДАЛ: Ох, ох. Светска Жена — той хуква, пищейки, през Пазара, преследван от ръмжащия, сумтящ травестит…

Клем подлага крак на парализиран инвалид и му взима патериците… Той се гърчи и лигави и зловещо го пародира…

В далечината тътенът на метежа — хиляда истерични померанци.

Кепенците на магазините щракат като гилотини. Питиета и подноси висят във въздуха, защото келнерите и клиентите са изсмукани вътре от паниката.

ХОР ОТ ПЕДАЛИ: Всички ще бъдем изнасилени, знам си аз, знам си аз — те се втурват в една аптека и си купуват кашон вазелин.

ПАРТИЙНИЯ ВОДАЧ (вдига драматично ръка): Гласът на народа.

Пиърсън Автомата за дребни пари приближава, подрязвайки късата трева, хванат от изнудваческия комендант на Карма, който се крие в един запуснат двор със смокове, за да го подуши кучето изследвач…

Пазарът е празен с изключение на един пияница от неопределима националност, починал с глава в един писоар. Метежниците нахлуват в Пазара, като свиркат и крещят:

— Смърт на французите — и разкъсват пияницата на парчета.

САЛВАДОР ХАСАН (наведен над една ключалка): Само виж тези изражения, какви красиви протоплазмени същества, *всичките абсолютно еднакви* — той танцува Джигата на Втечнителите.

Хленчещ педераст пада в оргазъм на пода:

— О, Господи, толкова е възбуждащо. Като милион горещи, туптящи курове.

БЕНУЕЙ: Ще ми се да им взема по една кръвна проба на тези момчета.

Зловещо невзрачен човек, сива брада, сиво лице, и дрипава кафява джелаба, пее с лек непознат акцент, без да си отваря устните:

— О, кукли, хубави, големи, красиви кукли.

Полицейски части — тънки устни, големи носове и студени сиви очи — навлизат в Пазара от всички околни улици. Те се нахвърлят върху метежниците с палки и ритници, със студена методична бруталност.

Метежниците са откарани с камиони. Кепенците се вдигат и обитателите на Интерзоната излизат на площада, покрит със зъби и сандали, и лепкав от кръв.

Моряшкият сандък на мъртвеца е в Посолството и вицеконсулът съобщава новината на майката.

Няма… Сутрин… Изгрев… Ако знаех, с удоволствие щях да ти кажа. И в двата случая е лош ход към Източното крило… Той изчезна през невидима врата… Не тук… Търси където искаш… Не става… Не добро… Аз също купува… Дойди петък.

(Забележка: Едно време — ветераните наркомани с лица, обрулени от сивия вятър на дрога, си спомнят… През 1920-те много китайски пласьори открили, че Западът е толкова безотговорен,

безчестен и грешен, че всички спрели да продават и когато западна дрога дойдела да иска, те казвали:

— Не добло… Дойди плетък…)

---

[1] Couvade — примитивен обичай, разпространен сред много диви племена, според който бащата трябва да е на легло и да се въздържа от някои храни, когато жената ражда. Б.пр. ↑

[2] Haut monde (фр.) — висше общество. Б.пр. ↑

[3] Faux-pas (фр.) — погрешна стъпка. Б.пр. ↑

[4] In abstentia (лат.) — в отсъствие. Б.пр. ↑

[5] Manqué (фр.) — изпуснат. Б.пр. ↑

„ИСЛЯМ ИНКОРПОРЕЙТИД“ И ПАРТИИТЕ НА ИНТЕРЗОНАТА

Работех за една банда, известна като „Ислям Инк.“, финансирана от Ей Джей, прословутия Търговец на секс, който скандализирал международното общество, защото се появил на бала на дук дьо Вентр като ходещ пенис, покрит с огромен капут, украсен с мотото на Ей Джей: „Те няма да минат“.

— Доста безвкусно, старче — казал дукът.

На което Ей Джей отговорил:

— Оправи си вкуса с Интерзонов вазелин.

Алюзията е със скандала Вазелин, който по това време беше в зародиш. Репликите на Ей Джей често се отнасят до бъдещи събития. Той е майстор на ударите със закъснител.

Салвадор Хасан О’Вулгари, Следродилния магнат, също е замесен. Тоест, една от неговите помощни компании е оказала неуточнено съдействие, а една от неговите помощни личности е в контакт с компанията като компетентен съветник, без, по какъвто и да е начин, да се обвързва или асоциира с политиката, действията и целите на „Ислям Инк.“. Трябва също така да бъдат споменати Клем и Джоди, Ерготиновите Братя, които унищожиха Републиката на Хасан с отровна пшеница, Ахмед Аутопсията и Хал Хепатита, брокерът на плодове и зеленчуци.

Сбирщина от мулахи и мюфтии и мюзеини и дервиши и шейхове и султани и свети мъже и представители на всяка въобразима арабска партия съставляват членската маса и ходят на събранията, които по-високопоставените благоразумно избягват. Макар че делегатите внимателно се претърсват на вратата, тези сбирки неизменно кулминират в метежи. Често заливат с бензин и изгарят ораторите или пък някой недодялан пустинен шейх открива огън по опонентите си с картечница, скрита в корема на любимата му домашна овца. Националисти мъченици с гранати в гъза се смесват с насъбралите се конференти и внезапно експлодират, причинявайки много жертви…

Имало е дори случай, когато президентът Ра хвърлил британския министър-председател на земята и насилствено го обладал, като сцената е била предавана по телевизията из целия арабски свят. Дивите радостни крясъци и подсвирквания са се чули в Стокхолм. В Интерзоната действа разпореждане, забраняващо събрания на „Ислям Инк.“ на по-малко от десет километра от града.

Ей Джей — той всъщност е от скромен близкоизточен произход — по едно време се е правел на английски джентълмен. Английският му акцент изчезнал заедно с Британската империя и след Втората световна война той станал американец с декрет на Конгреса. Ей Джей е агент като мен, но за кого или за какво никой никога не е успял да разбере. Носят се слухове, че той представлява тръст на гигантски насекоми от друга галактика… Аз съм убеден, че той е на страната на Фактуалистите (които аз също представлявам). Разбира се, той може и да е на страната на Втечнителите (програмата на Втечнителите предвижда евентуалното сливане на всички в един Човек, чрез протоплазмена абсорбция). Никога не можеш да си сигурен за никого в занаята.

Официалният живот на Ей Джей? Международен плейбой и безобиден шегаджия грубиян. Именно Ей Джей пусна пираня в басейна на лейди Сатън-Смит и на приема в американското посолство по случай Четвърти юли сложи в пунша смес от йейдж, хашиш и йохимбин и предизвика оргия. Десет видни граждани — американци, разбира се, — вследствие умряха от срам. Умирането от срам е характерно за Индианците Куакиутъл и за Американците — другите просто казват *„Zut alors“*[1] или *„Son cosas de la vida“*, или „Аллах ме наеба, Вседържителят…“.

И когато Антифлуорното общество на Синсинати се събрало да отпразнува победата си с чиста изворна вода, зъбите им изпопадали на място.

— И аз ви казвам, братя и сестри от Антифлуорното движение, ние днес нанесохме такъв удар в името на чистотата, че вече няма място за отстъпление… Вън, казвам аз, на мръсния чуждоземен флуор! Ние ще направим тази хубава земя чиста и сладка като опънатите

хълбоци на младо момче… А сега, аз ще ви дам тон за нашия химн *„Старата дъбова кофа“*.

Извор, осветен от флуоресцентни светлини, които се отразяват в отвратителните цветове на джубокс. Всички членове минават покрай извора, като пеят и всеки си гребва и пие от дъбовата кофа…

— Старата дъбова кофа, златната дъбова кофа… шъята фъвъваъъбъвъжш…

Ей Джей се бе позанимал с водата, бе сложил южноамериканско растение, което превръща венците в гъба.

(Чух за това растение от стар германец, златотърсач, който умира от уремия в Пасто, Колумбия. Предполага се, че расте в района на Патамайо. Никога не го открил. Не че много е търсил… Същият човек ми разказва за една буболечка като скакалец на име Ксиукутил: „Толкова силен афродизиак, че ако някоя те кацне и след това веднага не си намериш жена, ще умреш. Виждал съм индианците да тичат да мастурбират като луди от докосването на това животно.“ За съжаление, аз не съм опитвал Ксиукутил…)

На откриването на сезона в „Метрополитен“, Ню Йорк, Ей Джей, защитен от мрежа против насекоми, пуска рояк Ксиукутил.

Госпожа Вандерблай пъди един Ксиукутил:

— Ох… Ох… ООООООООООООООООХ!!! — крясъци, счупени чаши, разпорен на плат. Усилващо се кресчендо от ръмжене, писъци, стенания, пъшкане и охкане… Миризма на сперма, путки, пот и мухлясалата миризма на пронизан ректум… Диаманти и кожи, вечерни рокли, орхидеи, костюми и бельо са разпилени по пода, покрит с гърчещи се, обезумели, преплетени голи тела.

Ей Джей веднъж запазил маса една година предварително в *„Chez Robert“*[2], където огромен, леден гастроном бди над най-изисканата кухня в света. Погледът му е толкова зъл и презрителен, че много клиенти не устояват на пагубната му мощ и се търкулват на земята, пикаят по себе си в конвулсивен опит да го умилостивят.

И така, Ей Джей пристига заедно с шест боливийски индианци, които между блюдата дъвчат листа от кока. И когато Роберт в цялата си величественост на гастроном се приближава към масата, Ей Джей вдига глава и извиква:

— Хей, момче! Донеси ми малко кетчуп.

(Алтернативен вариант: Ей Джей измъква бутилка кетчуп и омазва целия ресторант.)

Тридесет лакомници тутакси спират да дъвчат. Можеш да чуеш как спада *суфле*. Що се отнася до Роберт, той яростно измучава като ранен слон, изтичва до кухнята и се въоръжава със сатър… Сомелиерът[3] изръмжава страховито, лицето му придобива странен пурпурен цвят… Той счупва в масата бутилка шампанско „Брут’26“… Пиер, оберкелнерът, грабва нож за транжиране. Тримата преследват Ей Джей из ресторанта с нечовешки яростни крясъци… Маси и саксии се преобръщат, безценна храна пльосва на земята. Викове цепят въздуха:

— Линч!… Линч!

Възрастен гастроном с безумните кървясали очи на мандрил прави възел за примка от въженцето на червена кадифена завеса… Притиснат в ъгъла и пред надвисналата заплаха (най-малкото за разфасоване), Ей Джей играе коза си… Той отмята назад глава и надава шопарски рев и сто изгладнели шопара, които той е разположил наблизо, нахлуват в ресторанта и помитат изисканото заведение. Като огромно дърво Роберт пада на земята, покосен от удар, там го изяждат прасетата.

— Горките копелета, те не могат да му се насладят — казва Ей Джей.

Братът на Роберт, Пол, излиза от една местна лудница, където живял напоследък и поема ресторанта за да сервира нещо, което той нарича „Трансцендентни блюда“… Незабележимо качеството на храната запада, докато идва момент, в който той сервира буквално боклуци, а клиентите, твърде наплашени от репутацията на Роберт, не смеят да протестират.

ПРИМЕРНО МЕНЮ:

Бульон от камилска урина с варени земни червеи.

Филе от узрял на слънце парализиращ скат, фламбирано с одеколон и гарнирано с бодли.

Плацентен *Supreme de Boeuf*, сготвен с отработено моторно масло, сервира се с пикантен сос от изгнили яйчни жълтъци и смачкани дървеници.

Захар от сирене лимбургер, накисната в диабетична урина, факелирана с консервирана жега…

Така клиентите кротко си умират от ботулизъм… Тогава се връща Ей Джей със свита арабски бежанци от Средния изток. Той лапва една хапка и изкрещява:

— Гадост, по дяволите. Сгответе този умен гражданин в собствената му помия.

И така легендата за Ей Джей — смешния, мил ексцентрик — расте и расте… Затъмнение… Венеция… Гондолиери пеят и патични викове се носят откъм „Сан Марко“ и бара на Хари.

За този мост има един стар, очаровател венециански анекдот, изглежда някои венециански моряци обикалят света и всички стават педерасти, те вече ебат юнгата, когато се върнат във Венеция, необходимите жени минават по този мост, белите им дробове висят навън, за да възбудят желания у тези съмнителни граждани. Идва батальон шокови войници на бегом до „Сан Марко“.

— Момичета, това е ОВН, Операция Всичко Навън. Ако циците ви не ги спрат, измъкнете и путките си и ги побъркайте тези педали.

— О, Джерти, наистина. Всичко било истина. Те имат ужасяваща цепка вместо вълнуващо нещо.

— Не мога да го погледна.

— Това може да те превърне в камък.

Пол говореше по-мъдро, отколкото действително беше, тъй като той е наистина зло старо лайно, когато говори за мъже, които лягат с мъже и вършат това, което е неудобно. Неудобно е думата. Кой иска да се спъне в кур на път за путка и когато някой гражданин закопнее да лупа пичка, нахлува зъл чужденец и прави това, което е неудобно, на гъза му.

Ей Джей търчи през „Сан Марко“ и замахва към гълъбите с пиратска сабя:

— Копелета! Мама ви! — крещи той… Той се качва на борда на баржата си, чудовищна конструкция от златно, розово и синьо с ветрила от пурпурно кадифе. Облечен е в нелепа капитанска униформа, обсипана с ширити, акселбанти и медали, мръсна и скъсана, копчетата закопчани накриво… Ей Джей се приближава до огромна репродукция на урна в елинистичен стил, над която се извисява златна статуя на момче с ерекция. Той стиска топките на момчето и струя шампанско бликва в устата му. Избърсва уста и се оглежда.

— Къде са нубийците ми, мътните ги взели? — кряска той.

Секретарят му вдига глава от хумористична книга:

— Възбудени са… Гонят путки.

— Мръсни скатавки. Закъде е човек без своите нубийци?

— Да вземем гондола, а?

— Гондола? — крещи Ей Джей — Платил съм за тази парантия… Как така ще се возя на гондола? Събери платното и прибери веслата, мистър Хислоп… Аз ще се справя с дреболиите — мистър Хислоп вдига примирено рамене. С един пръст той започва да натиска по пулта… Платната падат, веслата се прибират в корпуса.

— И пусни парфюма, бе! Бризът носи вонята на канала.

— Гардения? Сандалово дърво?

— Не. Амброзия — мистър Хислоп натиска друг бутон и облак парфюм обгръща баржата. Ей Джей е обхванат от пристъп на кашлица. — Вентилаторите — пищи той.

— Задушавам се! — мистър Хислоп кашля в носна кърпичка. Натиска бутон. Вентилаторите се завъртат и амброзийната мъгла се поразсейва. Ей Джей се настанява зад кормилото на издигната платформа.

— Пускай! — баржата започва да вибрира. — Давай, за Бога! — крещи Ей Джей и баржата тръгва през канала със страхотна скорост, като преобръща гондоли, пълни с туристи, разминава се на сантиметри с един скутер, носи се от единия край на канала до другия (вълната, образувала се от скоростта, се излива върху тротоарите и мокри минувачите), разбива флотилия от закотвени гондоли и накрая се удря в един вълнолом и се завърта в средата на канала… Двуметров воден стълб излиза през една дупка в борда.

— На помпите, мистър Хислоп. Навлиза вода — баржата внезапно подскача и изхвърля Ей Джей в канала.

— Оставете кораба, проклет да е! Всеки сам да се оправя!

Затъмнение и мамбо ритми.

Откриването на Ескуела Амиго, училище за малолетни престъпници от латиноамерикански произход, финансирано от Ей Джей, присъстват учителите и пресата. Поклащайки се, Ей Джей се качва на трибуната, покрита с американски знамена.

— Както гласят безсмъртните думи на отец Фланегън, няма такова нещо — лошо момче… Къде е статуята, мътните я взели?

ОРГАНИЗАТОРА: Сега ли я искате?

ЕЙ ДЖЕЙ: А ти какво си мислиш, че правя тука, по дяволите? Да не би да искаш да открия копелето?

ОРГАНИЗАТОРА: Добре… *Добре.* Идва веднага.

Статуята е довлечена от трактор „Граам Хими“ и е поставена на трибуната. Ей Джей натиска бутон. Под трибуната се включват турбини и надават оглушителен вой. Въздушна струя издухва червеното кадифено покривало от статуята. То се оплита в учителите от първия ред…

Облаци прах и малки камъчета шибат присъстващите. Сирените бавно затихват. Учителите се измъкват от покривалото… Всички гледат към статуята, затаили дъх.

ОТЕЦ ГОНЗАЛЕС: Света Богородице!

ЧОВЕКЪТ ОТ „ТАЙМ“: Не мога да *повярвам*!

„ДЕЙЛИ НЮЗ“: Просто е ексцентрична.

Хор от подсвиквания от момчетата.

Когато прахът се поразсейва, се появява монументална творба от лъскав розов камък. Голо момче, наведено над спящия си другар, с очевидното намерение да го събуди с флейта. Едната ръка държи флейтата, а другата е протегната към парчето плат, метнато върху средната част на тялото на спящия. Платът е многозначително издут. И двете момчета имат цветя зад ушите си и идентични изражения — замечтани и брутални, порочни и невинни. Тази творба се издига над варовикова пирамида, върху която с букви от порцеланова мозайка — розови, сини и златни — е изписано училищното мото: *„С него и за него.“*

Ей Джей се навежда напред и разбива бутилка шампанско в стегнатия задник на момчето.

— И помнете, момчета, оттам идва шампанското.

МАНХАТЪНСКА СЕРЕНАДА. Ей Джей и антуражът му пред нощен клуб в Ню Йорк. Ей Джей води пурпурногъз бабун на златна верижка. Ей Джей е облечен в карирана копринена риза, голф и кашмирено сако.

УПРАВИТЕЛ: Чакайте *малко*. *Почакайте!* Какво е това?

ЕЙ ДЖЕЙ: Това е илирийски пудел. Най-рядкото животно, до което човек може да се добере. Ще вдигне нивото на дупката ти.

УПРАВИТЕЛ: Подозирам, че това е пурпурногъз бабун и ще седи отвън.

СЛУГА: Не знаете ли кой е това? Това е Ей Джей, последният от великите мъже, които знаят как да си харчат парите.

УПРАВИТЕЛ: Да си взема това пурпурногъзо копеле и ходете да се веселите другаде.

Ей Джей спира пред друг клуб и надниква вътре.

— Елегантни педали и стари путки. Мамка му! Тек сме. Avanti ragazzi![4]

Той забива златен кол в пода и завързва бабуна. Започва елегантно да възклицава, слугите му пригласят.

— Фантастично!

— Чудовищно!

— О, небеса!

Ей Джей си пъхва в устата дълго цигаре. Цигарето е направено от някакъв неприлично гъвкав материал. Клати се и се извива, като че ли е дарено с отвратителен влечугоподобен живот.

ЕЙ ДЖЕЙ: И аз лежа по корем на девет хиляди метра.

Няколко близкостоящи педали вдигат глави като животни, подушили опасност. Ей Джей скача на крака с нечленоразделен рев.

— Пурпурногъзо копеле! — крещи той. — Ще те науча аз как се сере на пода! — той измъква камшик от чадъра си и шибва бабуна през задника. Бабунът изпищява и измъква кола. Скача върху съседната маса и се покатерва върху стара жена, която умира на място от сърдечен разрив.

ЕЙ ДЖЕЙ: Съжалявам, госпожо. Дисциплина, нали разбирате?

Побеснял, той подгонва бабуна с камшика от единия край на бара до другия. Бабунът пищи, зъби се и сере от ужас, катери се по клиентите, търчи по бара, люлее се на завесите и полилеите…

ЕЙ ДЖЕЙ: Или ще се оправиш и ще престанеш да сереш по пода, или тъй или иначе, повече няма да можеш да сереш изобщо.

СЛУГА: Трябва да се засрамиш от себе си, да ядосаш Ей Джей! След всичко, което е направил за теб.

ЕЙ ДЖЕЙ: Неблагодарници! Всички са неблагодарници! Това да знаете от един стар педал.

Разбира се, никой не вярва на тази легенда. Ей Джей претендира да бъде „независим“, което ще рече: „Гледай си работата.“ Няма вече независими… Зоната гъмжи от всякакви тъпаци, но неутрални няма. Неутрален на нивото на Ей Джей, разбира се, немислимо…

Хасан е прословут Втечнител и го подозират, че е таен Пращач — „Пфу, момчета — казва той с подкупваща усмивка. — Аз съм просто един цъфтящ стар рак и трябва да процъфтя“ — пипва тексаския си акцент от връзките си с Датън Сухата дупка, мошеник от Далас, и винаги носи каубойски ботуши и огромна шапка, навън или под покрив, без значение… Очите му са невидими зад черните очила, лицето — гладко и безизразно като восък, над елегантно ушития костюм, направен изцяло от незрели банкноти с висока стойност. (Банкнотите са всъщност пари, но трябва първо да достигнат зрелост, преди да могат да се разменят… Банкнотите вървят много скъпо, почти един милион миди за една.)

— Непрекъснато се излюпват по мен — казва той смутено… — Като, ъъъ, не знам как да го кажа. Все едно съм скорпион Майка, която носи всички тези бебешки банкноти върху топлото си тяло и ги чувства как растат… Надявам се, не ви досаждам с всичко това.

Салвадор, наричан Сали от приятелите си — той винаги държи около себе си приятели и им плаща на час — се изцери в бизнеса със слани през Втората световна война. (Да се изцериш значи да станеш богат. Израз, използван от тексаските нефтени магнати.) Отделите за Чиста храна и лекарства имат снимката му в картотеките си, тежко балсамирано лице, като че е бил инжектиран парафин под кожата, която е гладка и лъскава. Едното око е с мъртъв сив цвят, кръгло като мраморно топче — напукано и очукано. Другото е черно и блестящо, старо безчувствено око на насекомо.

Обикновено очите му са невидими зад черни очила. Изглежда зловещо и тайнствено — жестовете и маниерите му са неразбираеми, — като тайната полиция в ларвена държава.

В моменти на възбуда Салвадор проговаря развален английски. Акцентът му в такива моменти подсказва италиански произход. Чете и говори на етруски.

Взвод от счетоводители и данъчни инспектори са посветили живота си на международните досиета на Сал… Неговите операции са обгърнали света в сложна подвижна паяжина от филиали, компании и псевдоними. Той е имал 23 паспорта и е бил депортиран 49 пъти — включително и от Куба, Пакистан, Хонконг и Йокохама.

Салвадор Хасан О'Вулгари, наричан още Хлапето от обувния магазин, наричан още Грешния Марв, наричан още Следродилния Вулгари, наричан още Сланк Пийт, наричан още Джън Плацентата, наричан още Ахмед Вазелина, наричан още Ел Чинче, наричан още Ел Кулито и т.н., и т.н., петдесет плътно изписани страници досие, първото му спречкване със закона е в Ню Йорк Сити, където движел с една личност, известна на бруклинската полиция като Циврещия Уилсън, който си набавял пари за хапчета, като тормозел фетишистите в обувните магазини. Хасан бил обвинен в изнудване и конспирация трета степен, тъй като се представял за полицай. Хасан бил научил правило Номер едно на изнудвача: РЗ — Разкарай значката — което отговаря на ПЛС при пилотите — Поддържай летателна скорост… Както казва Блюстителя:

— Ако се озовеш на тясно, момче, разкарай значката, ако трябва я глътни.

Така че те не го спипали с полицейска значка. Хасан свидетелствал против Уилсън, който получил неопределена присъда. (Най-дългият възможен срок, съгласно закона на Ню Йорк, за неуглавно престъпление. В най-добрия случай неопределена присъда значи три години на остров Райкър.) Делото на Хасан беше Nolle prosequi[5].

— Щяха да ми лепнат петица — каза Хасан, — ако не бях срещнал свестно ченге.

Хасан винаги попадаше на свестни ченгета, когато се издънеше. Досието му съдържа три страници прякори, показващи склонността му да сътрудничи на закона, „игра на топка“ го наричат ченгетата. Други го наричат по друг начин: Аб Любителя на уши, Марв Доносника, Пеещия Хийб, Али Копоя, Сал Тропача, Чифутския сопран, Бронкската опера, Медния Джин, Информационна агенция,

Сирийското ухо, Топещия педал, Гадния гъз, Вулгари Информатора, Музикалния педераст, Тревещия Джърт, Услужливото джудже… Полицейския гном.

Отвори сексшоп в Йокохама, пласираше дрога в Бейрут, сводничеше в Панама. През време на Втората световна война заработи на едро, взе една мандра в Холандия и смесваше маслото с употребявано машинно масло, превзе пазара на вазелин в Северна Африка и най-накрая удари голямата печалба със сланк. Той процъфтя и просперира, като наводни света с разредени лекарства и евтини стоки от всякакъв вид. Бракуван прах против акули, подправени антибиотици, пробити парашути, стара противоотрова, серуми и ваксини с изтекъл срок на годност, течащи спасителни лодки.

Клем и Джоди, двама стари водевилни танцьори, преструващи се на руски агенти, чиято единствена цел е да представят САЩ в лоша светлина. Когато ги арестуват за содомия в Индонезия, Клем казва на разпитващия ги следовател:

— Кво толкоз особено е станало. Та това са някви жълти.

Появяват се в Либерия, облечени в черни стетсъни и червени тиранти.

— Застрелвам го този стар негър и той пада на една страна, а кракът му продължава да рита.

— Хубаво, ама ти горил ли си негър?

Те винаги се разхождат около бидонвилите и пушат огромни пури:

— Трябва да докараме няколко булдозера тука, Джоди. Да изчистим този боклук.

Ужасни тълпи ги следват навсякъде с надеждата да видят някое великолепно американско изстъпление.

— Трийсет години в шоубизнеса и не ми се е налагало да се оправям с такова нещо. Трябва да разкарам бидонвили, да изям една помпа херо, да се изпикая върху Черния камък, да анулирам наема-заем по време на Вечерната молитва, облечен в костюма си от свинска кожа, като същевременно ме ебат в гъза… Какво, да не съм станал октопод? — оплаква се Клем.

Те се наговарят да похитят Черния камък с хеликоптер и да го заменят със свинска кочина, свинете са обучени да надават възторжени писъци, щом се появят поклонниците.

— Опитваме се да ги научим тези грухтящи копелета да пеят: „Три пъти ура за Червените, Белите и Сините“, но не става…

— Свързахме се с Али Уонг Чапултепек в Панама за тази пшеница. Казва ни, че е пълна с лайна, финландския шкипер умрял в местния бардак и оставил този товар на мадам… „Тя ми беше като майка“ — казал той и това били последните му думи… Така ние купуваме товара от старата курва на добра вяра. Даваме й десет дози херо.

— При това хубав хероин.

— Лактоза само колкото да й поддържа силите.

— Вече и подарените коне трябва да ги гледаме в гъза.

— Вярно ли е, че когато си шашнал Хасан, си дал банкет в чест на Кейд и са сервирали кускус, направен от тази пшеница?

— Абсолютно. И знаеш ли, тези хора бяха така друсани с марихуана, че полудяха всички по средата на банкета… Аз ли? Аз бях само на хляб и мляко… язва, нали разбираш?

— Същата работа.

— Всички търчаха напред-назад и крещяха, че горят. Повечето от тях умряха на следващата сутрин.

— А останалите — на по-следващата.

— Какво са очаквали, след като са се отдали на източни пороци?

— Чудното е, че всичките почерняха и им паднаха краката.

— Това са ужасните резултати от привикването към марихуана.

— Същото ми се случи и на мен.

— И така, ние преговаряме директно със стария султан, който е добре известен латах. След това оставаше само обикновено пътуване по море.

— Няма да повярваш, но определени недоволни елементи ни преследваха чак до кораба.

— Бяха затруднени донякъде от липсата на крака.

— И състоянието на главите им.

(Ерготинът е вещество, което се извлича от нападната от мораво рогче пшеница. През средновековието Европа периодично е била помитана от епидемии мораво рогче, което се е наричало огъня на Св.

Антоний. Често последствията са гангрена, краката почерняват и падат от тялото.)

Те разтоварват пратка бракувани парашути за военновъздушните сили на Еквадор. Маневри: момчета падат зад тях като спукани капути, плющят парашути, млада кръв залива шкембести генерали… разтърсващ тътен, Клем и Джоди с малък самолет изчезват над Андите…

Точните цели на Ислям Инк. са неясни. Ненужно е да казвам, че всеки заинтересован има различна гледна точка, а всички възнамеряват да ги пресичат и сливат някъде в бъдещето.

Ей Джей агитира за унищожението на Израел:

— При тази омраза към Запада човек се притеснява… Ситуацията е почти нетърпима… Израел представлява голямо неудобство… — типична за Ей Джей история.

Клем и Джоди признават, че са за унищожението на нефтените кладенци в Близкия изток, за да се повиши цената на техните дялове във Венецуела.

Клем написва думи на мелодията на „Кродед“ (Големия Бил Брунзи.)

Какво ще правиш ти,
когато нефтеният извор спре?
Ще си седя така,
ще гледам, как арабин мре.

Салвадор се е обвил в дебела пелерина от международни финансови операции, за да прикрие поне пред редовите членове Втечнителската си дейност… Но след малко повече от пет пръчки йейдж той се отпуска сред приятели.

— Ислям вече е един желиран бульон — казва той и танцува Джигата на Втечнителите… След това не може да се въздържи и запява с отвратителен фалцет:

Тресе се и огъва,
бутни я и потъва.
Хей, Мо, покров ми приготви.

— Да, тези граждани се ползвали от услугите на Бруклинския евреин, който се представял за втория Мохамед… Всъщност доктор Бенуей го е извадил чрез цезарово сечение от корема на един Свят човек в Мека…

— Ако Ахмед не излезе… Ние ще отидем и ще го извадим.

Това безсрамно растение се приемало безрезервно от лековерните араби.

— Хубави хора са тези араби… Хубави и невежи — казва Клем.

И така, този измамник се занимава с ежедневните Сури по радиото:

— А сега, драги слушатели, идва мой ред… Аз съм Ахмед — вашият приятел и пророк… Днес ще ви говоря за това, колко е важно винаги да имате свеж и приятен дъх… Приятели, употребявайте хлорофилните таблетки на Джоди и можете да сте сигурни.

Сега няколко думи за партиите в Интерзоната…

Моментално ще стане ясно, че Партията на втечнителите, с изключение на един човек, е изцяло съставена от тъпаци, тъй като до последната окончателна абсорбция не е ясно кой кого… Втечнителите са страшни почитатели на перверзни и особено на садомазохистични актове.

Втечнителите по принцип знаят за какво става въпрос. Пращачите, от друга страна, са прословути с невежеството си относно същността и целта на пращането, с варварското си и самодоволно поведение и с безумния си страх от *какъвто и да е факт*. Само намесата на Фактуалистите възпря Пращачите, когато искаха да пратят Айнщайн в лудница и да унищожат теорията му. Спокойно може да се каже, че само няколко Пращачи знаят какво правят и тези висши Пращачи са най-опасните и зли хора на света… Техниките на пращане в началото бяха несъвършени. Затъмнение… Национална конференция по електроника в Чикаго.

Конферентите си обличат палтата… Ораторът говори с равен глас като продавачка.

— Преди да свърша, бих искал да кажа няколко предупредителни думи… Логическото продължение на енцефалографичните изследвания е биоконтролът. Това е контрол върху физическите движения, умствените процеси, емоционалните реакции и върху видимите сетивни впечатления чрез биоелектрически сигнали, инжектирани в нервната система на пациента.

— По-високо и по-смешно! — конферентите се блъскат на входа сред облаци прах.

— Непосредствено след раждането лекарят може да инсталира електроди в мозъка. Ще бъде вграден миниатюрен приемател и пациентът ще може да бъде контролиран от Контролните предаватели на Държавата.

Прахта се разсейва из застоялия въздух на огромна празна зала — миризма на горещо желязо и пара. Радиатор съска в далечината… Говорителят събира бумагите си и издухва от тях прах…

— Апаратът за биоконтрол е прототип на едностранния телепатичен контрол. Пациентът може да стане възприемчив към предавателя чрез наркотици или други вещества, без непременно да му се вгражда приемател. Накрая Пращачите ще използват изключително телепатично предаване… Някога блъскали ли сте си главата над кодексите на маите? Аз си представям нещата така: жреците — около един процент от населението — чрез еднопосочни телепатични предавания контролират работниците какво и кога да чувстват… Телепатичният пращач трябва да предава непрекъснато. Той не може да получава, защото това би означавало, че някой друг има собствени чувства. Пращачът предава непрекъснато, но той няма как да се презарежда. Рано или късно чувствата му се изчерпват и той няма повече какво да праща. Не може сам-самичък да имаш чувства. В смисъла, в който пращачът е сам — а в една пространствено-времева ситуация може да има само един Пращач. Накрая екранът избледнява и… Пращачът се е превърнал в огромна стоножка… Работниците са в пълното си право да изгорят стоножката и да изберат нов Пращач с консенсус на общата воля… изолацията е ограничавала майте… Сега един Пращач може да контролира планетата… *Както виждате, контролът не може да бъде средство за постигане на някакви*

практически цели… Контролът не може да бъде средство за постигане на нищо друго освен на контрол… Като дрога…

Делителите заемат средно положение, всъщност могат да бъдат наречени умерени… Наричат ги Делители, защото те буквално се делят. Отрязват малки парченца от плътта си и от тях отглеждат свои точни копия в ембрионално желе. Възможно е, освен ако процесът на делене не се спре, да дойде време, когато ще има само по един екземпляр от всеки пол: тоест една личност с милиони отделни тела… Действително ли са независими тези тела? И могат ли в един момент да развият различни характеристики? Съмнявам се. Копията трябва периодически да се презареждат при Клетката Майка. Това е въпрос на религия при Делителите, които живеят в непрестанен страх от революция на копията… Някои Делители смятат, че процесът може да бъде спрян от евентуален монопол на някое копие. Те казват:

— Нека само да си засадя още няколко копия, та да не бъда самотен, когато пътувам… И трябва стриктно да контролираме деленето на Нежеланите… — всяко копие, което не е твое, е потенциален Нежелан. Разбира се, ако някой почне да населява един район с идентични копия, всички веднага ще разберат какво става. Другите граждани ще обявят „Шлупит“ (изколване до крак на всички идентифицирани копия). За да избегнат унищожението на своите копия, гражданите ги боядисват, изкривяват и моделират с калъпи. Само най-отчаяните и безсрамни личности се осмеляват да произвеждат ИК — Идентични копия.

Кретенът албинос Кейд, продукт на дълга поредица рецесивни гени (малка беззъба устичка, обградена от черни косми, тяло на огромна въшка, нокти вместо ръце, очи, закачени на пипала), е събрал 20 000 ИК.

— Докъдето ти стига погледът — само копия — казва той, като пълзи по терасата си и говори със странни писукания като насекомо. — Не съм длъжен да се спотайвам като някой безименен задник, да отглеждам копията си в помийната яма и да ги дегизирам като водопроводчици или пощальони… Моите копия не обезобразяват ослепителната си красота с пластични операции, варварски бои и избелващи вещества. Те стоят голи посред бял ден и всеки може да ги

види, да види великолепните им тела, лица и души. Направил съм ги по мой образ и подобие и съм им наредил да се увеличават в геометрична прогресия, защото те ще наследят земята.

Професионален вещер бе извикан, за да направи копията на шейх Арахнид завинаги стерилни… Докато вещерът се приготвяше да изсипе дъжд от антижизнени вещества, Бенуей говореше:

— Не се преуморявай. Атаксията на Фредерик ще прочисти това гнездо на копия. Аз съм учил неврология при професор Пръстедуп във Виена… а той познаваше всеки нерв в тялото. Блестящо старче… Краят му бе гаден… Възпалените му хемороиди пробили Испано-суизата на дук дьо Вентр и се увили около задното колело на автомобила. Бил напълно изсмукан, върху тапицираната с жирафова кожа седалка останала само една празна черупка… Дори мозъкът и очите изскочили с един ужасяващ шлуптящ звук. Дук дьо Вентр казва, че ще съхрани това отвратително „шлуп“ в мавзолея си.

Тъй като няма нито един сигурен начин да се открие дегизирано копие (въпреки че всеки Делител смята, че притежава непогрешим метод), Делителите са истерични параноици. Ако някой гражданин се осмели да изрази либерално мнение, друг гражданин неизменно ще изръмжи:

— Ти къв си? Някое вонящо избелено негърско копие?

Жертвите от кръчмарските побоища са изумителни. Всъщност страхът от негърски копия — които могат да бъдат руси и синеоки — е обезлюдил целия райони. Всички Делители са латентни или открити хомосексуалисти. Зли стари педали казват на младите момчета:

— Ако излизаш с жени, копията ти няма да пораснат.

Гражданите непрекъснато проклинат чуждите реколти от копия. Викове като:

— Прокълни ми реколтата, Биди Блеър. Направи го де! — последвани от звукови ефекти, непрекъснато цепят въздуха…

Делителите са изключителни почитатели на Черната магия по принцип и притежават безбройни формули с различна ефикасност за разрушаване на Клетката Майка, наричана също така и Протоплазмения Татко, като измъчват или убиват заловеното копие. Властите са вдигнали ръце и са се отказали от опитите си да контролират убийствата и неразрешеното отглеждане на копия сред Делителите. Но често провеждат предизборни набези и унищожават

големи реколти копия в планинските райони на Зоната, където се крият нелегалните производители на копия.

Сексът с копие е абсолютно забранен и почти повсеместно практикуван. Има педерастки барове, където безсрамни граждани открито ходят със своите копия. Частни детективи надникват в хотелски стаи и питат:

— Да имате копие тук?

Барове, които се страхуват да не бъдат наводнени от плебеи, почитатели на копия, поставят надписи: „*** няма да бъдат обслужвани тук“… Би могло да се каже, че средният Делител живее в постоянен дискомфорт от страх и ярост, неспособен да достигне както самодоволността на Пращачите, така и отпусната греховност на Втечнителите… Въпреки това партиите не действат самостоятелно, а в най-различни комбинации.

Фактуалистите са Антивтечнители, Антиделители и най-вече Антипращачи.

Бюлетин на Координационния съвет на Фактуалистите относно копията: „Наводняването на планетата с «желателни копия» трябва да бъде отхвърлено като елементарно и незадоволително разрешение. Много съмнително е дали изобщо съществуват желателни копия, тъй като тези същества представляват опит да се заобиколят промяната и развитието. Дори и най-интелигентните и генетически съвършени копия по всяка вероятност представляват невъобразима заплаха за живота на тази планета…“

ПБ — Предпазлив бюлетин за Втечнителите: „Ние не можем да отхвърлим или отречем нашата протоплазмена сърцевина, стараейки се непрекъснато да поддържаме максимална гъвкавост, без да изпадаме в блатото на втечнителността…“ Предпазлив и непълен бюлетин: „Ние не се противопоставяме категорично на изследванията в областта на телепатията. Всъщност телепатията, ако бъде правилно използвана и разбрана, може да се превърне в съвършената защита срещу всяка форма на организирана принуда или тирания от страна на групи или индивиди, пристрастени към контрола. Ние се противопоставяме, както се противопоставяме на атомната война, на употребата на тези знания за контрол, принуда, експлоатация или

анихилация на индивидуалността на друго живо същество. Телепатията в своята същност не е едностранен процес. Опитът да се създаде едностранно телепатично предаване трябва да бъде осъден като непознато зло…“

КБ — Категоричен бюлетин: „Пращачът да бъде определен отрицателно. Област на ниско налягане, засмукваща празнота. Той е злокобно анонимен, безличен, безцветен. Той (вероятно) ще се роди с гладки дискове кожа вместо очи. Той винаги ще знае къде отива, както знае вирусът. Той не се нуждае от очи.“

— Възможно е да има повече от един Пращач?

— Оо, да. Първоначално ще има много. Но не за дълго. Някои сълзливи граждани ще мислят, че имат нещо поучително за предаване, без да осъзнават, че пращането е зло. Ученият би казал: „Емисията е като атомната енергия… Ако се ограничи като хората.“ В този момент анален технически си сипва сода бикарбонат и дърпа ръчка, която превръща земята в космически прах. (Оригване… Ще чуят тази пръдня и на Юпитер)… Хора на изкуството биха объркали пращането с творчеството. Ще се скупчат наоколо и ще крещят:

— Нови изразни средства — докато не им падне рейтингът… Философи ще плещят за цели и средства, без да осъзнават, че *пращането не може да бъде средство за каквото и да е освен за пращане, като дрога*. Опитай се да употребяваш дрога като средство за нещо друго… Някои граждани, свикнали да контролират „кока-кола и аспирин“, ще заговорят за злото великолепие на пращането, но никой за нищо няма да говори дълго. *Пращачът*, той не обича приказките.

Пращачът не е човешки индивид… Той е Човешкият вирус. (Всички вируси са деградирали клетки, водещи паразитно съществувание… Те имат особен афинитет към Клетката Майка. Деградиралите чернодробни клетки търсят дома на хепатита и т.н., Така че всеки вид има своя Главен вирус: деградирал образ на този вид.)

Изкривен образ на Човек навлиза минута по минута, клетка по клетка… Бедност, омраза, война, полиция-престъпници, бюрокрация, лудост — всички симптоми на Човешкия вирус.

Сега Човешкият вирус може да бъде изолиран и лекуван.

---

[1] Zut alors — тогава по дяволите. Б.пр. ↑

[2] Chez Robert (фр.) — при Роберт. Б.пр. ↑

[3] Сомелиер — келнер, отговарящ за вината. Б.пр. ↑

[4] Avanti ragazzi! (ит.) — Напред момчета! Б.пр. ↑

[5] Nolle prosequi (лат.) — отказавне от иск, спиране на съдебен процес. Б.пр. ↑

ОБЛАСТНИЯТ ПИСАР

Офисът на Областния писар е в огромна сграда от червени тухли, известна като Стария съд. Всъщност гражданските дела са тук, но процедурите неумолимо се провлачват, докато страните най-накрая умрат или оттеглят жалбите си. Това се дължи на огромния брой документи, отнасящи се до абсолютно всичко, сложени не там където им е мястото, така че само Областният писар и неговите помощници могат да ги намерят, а той често губи цяла година, за да открие нещо. Всъщност той все още търси някакви материали, имащи връзка с дело за щети, което е било прекратено през 1910, защото страните уредили проблема помежду си. По-голямата част от сградата на Стария съд е в руини, а останалата е изключително опасна, тъй като подът често хлътва под краката ти. Областният писар възлага по-опасните мисии на своите помощници, много от които са загубили живота си при изпълнението им. През 1912 двеста и седем помощници загинаха при срутване на североизточното крило.

Когато се заведе дело против някой от Зоната, неговите адвокати се стараят да прехвърлят делото в Стария съд. Щом веднъж успеят да сторят това, ищецът е изгубил делото, така че единствените дела, които действително стигат до съд, са тези, заведени от ексцентрици и параноици, които искат обществеността да ги чуе, нещо, което рядко се случва, защото само най-убийственият глад за новини може да доведе репортер в Стария съд.

Бившата Съдебна палата се намира в Картотека, извън жилищната зона. Обитателите на този град и на заобикалящите го блата и гори са хора, толкова изключително тъпи и вършещи такива варварщини, че администрацията е била принудена да ги постави под карантина, като ги е заградила с радиоактивна стена от железни тухли. В отговор гражданите на Картотека са покрили стените с надписи: *„Урбанити, внимавайте да не замръкнете тук“*, напълно ненужно предупреждение, тъй като никой урбанит не би влязъл в Картотека освен ако няма неотложна работа там.

Случаят на Лий е неотложен. Той трябва да си извади веднага удостоверение, че страда от чума, за да не го изгонят от къщата, в която е живял десет години, без да плаща наем. Той съществува във вечна карантина. Събира куфара си с удостоверения, документи, свидетелства и предупреждения и се качва на автобуса към Границата. Митничарят урбанит му дава знак да мине:

— Дано в този куфар да носиш атомна бомба.

Лий гълта шепа успокоителни таблетки и пристъпва към навеса на митницата на Картотека. Митничарите прекарват три часа в преглеждане на куфара документи, като се консултират с прашни книги с правила и задължения, от които четат неразбираеми и зловещи пасажи, завършващи така: „И като такъв подлежи на глоба и наказание съгласно указ 666.“ Те го поглеждат изразително.

Четат документите с лупа.

— Понякога вкарват между редовете мръсен лимерик[1].

— Може би си мисли, че ще ги продаде за тоалетна хартия. Този боклук за лично ползване ли е?

— Да.

— Той каза да.

— А ние откъде да знаем това?

— Имам си удостоверение.

— Умник. Свали си дрехите.

— Да. Може би има мръсни татуировки.

Претърсват тялото му като му бръкват в задника, за да не би да носи контрабанда и го оглеждат внимателно за следи от содомия. Намокрят косата му и занасят водата на изследване.

— Може да има наркотик в косата си.

Най-накрая конфискуват куфара му и той излиза от навеса, олюлявайки се, с петдесеткилограмова бала документи.

Около дузина клеркове стоят на изгнилите дървени стъпала на старата Съдебна палата. Те наблюдават с бледите си сини очи как наближава и бавно въртят глави върху сбръчканите си вратове (бръчките са пълни с прах), за да проследят тялото му нагоре по стълбите и през вратата. Вътре прахта виси във въздуха като мъгла, стели се от тавана и се вдига на облаци от стъпките му. Изкачва се по

опасно стълбище — бракувано през 1929. Веднъж стъпалото му пропада и сухите трески се забиват в плътта на крака му. Стълбището свършва с бояджийско скеле, закачено с вехто въже и скрипци за греда, почти невидима в прашната далечина. Той предпазливо се издърпва до една кабинка на виенско колело. Тежестта му задвижва хидравлични механизми (чува се шум от течаща вода). Колелото тихо и гладко се завърта и стига до ръждясал железен балкон, тук-там на дупки като износена подметка. Той върви по дълъг коридор, от двете му страни има врати, повечето заковани с пирони и дъски. В един кабинет, „Близкоизточни изисканости“ пишеше на зелена месингова табелка, Мъгуъмпът лови термити с дългия си черен език. Вратата на кабинета на Областния писар е отворена. Областният писар стои вътре и смърка емфие, заобиколен от шестима помощници. Лий застава на прага. Областният писар продължава да говори, без да вдига глава.

— Срещнах Тед онзи ден… много свестен човек. По-готин тип от Тед Кранчето в Зоната няма… Спомням си, беше петък, защото Старата беше се тръшнала на легло с менструални парцали и аз отидох в аптеката на доктор Паркър, на улица „Далтън“ точно срещу Салона на Мама Грийн за Етичен масаж, където беше платената конюшня на Джед… А пък Джед, ей сега ще си спомня второто му име, беше кривоглед с лявото око, а пък жена му беше от някакво място на изток, май от Алжир, и след като Джед умря, тя отново се омъжи, омъжи се за едно от момчетата на Хут, Клем Хут ако не ме лъже паметта, много добро момче, беше някъде на петдесет и четири, петдесет и пет по онова време… И му викам аз на доктор Паркър: „Жена ми е на легло с менструални парцали. Продай ми две унции опиум.“

— А докторът вика: „Добре, Арч, но трябва да се разпишеш в книгата. Име, адрес, дата на покупката. Такъв е законът.“

— И аз попитах доктора какъв ден сме и той каза: „Петък, 13-ти.“

— Аз казвам: „Аз май моят съм го взел всичкия.“

— Както и да е — казва Докторът, — тази сутрин тук дойде един човек. Изтупан такъв. И вади рецепта за един флакон морфин… Малко особена рецепта, написана на тоалетна хартия… И аз направо му казвам: „Господине, подозирам, че сте наркоман.“

— Ноктите ми растат навътре. Умирам от болки, казва той.

— Добре, казвам аз. Трябва да бъда внимателен. Но тъй като ти наистина имаш нужда и рецепта от дипломиран доктор, за мен е чест да те обслужа.

— Този лекар наистина беше дипломиран — казва той, а аз явно не съм знаел какво върша, защото съм му дал по погрешка препарат за чистене на тоалетни… Така че, предполагам, добре се е наредил.

— Тъкмо си е изчистил кръвта.

— Знаеш ли, това и на мен ми се е случвало. Сигурно е малко по-добре от сяра и меласа… Абе, Арч, не мисли, че си пъхам носа в чужди работи, но нали знаеш, човек няма тайни от Бога и от аптекаря си… Шибаш ли още Старата Сива кобила?

— Как бе, докторе… Аз съм семеен човек и съм Старейшина на Вярата на Първата Не-секс-тантска деноминация, и не съм се докосвал до конски задник, откакто бяхме деца.

— Какви дни бяха. Помниш ли, като смесих гъшата мас с горчица? Винаги съм си бил такъв — обърквам бурканите. Можеха да те чуят как пищиш и в Област Путка Лиз, като пор, на който са му отрязали ташаците.

— Бъркаш, докторе. Ти беше с горчицата, а аз трябваше да те чакам, докато се оправиш.

— Ще ти се, Арч. Четох за това веднъж в едно списание там, в зелената беседка зад гарата… Чакай, какво исках да ти кажа преди малко? Арч, ти не си ме разбрал правилно… Като казах Старата Сива кобила, имах предвид жена ти… Искам да кажа, че не е това, което беше едно време с всички тези цирои и антракси и хемороиди и афтоза.

— Да, докторе. Лиз е много болна, така и не се оправи след единайстото си помятане… Имаше нещо много странно в това. Доктор Ферис направо ми каза: „Арч, не трябва да виждаш това същество.“ И той така ме изгледа, че плътта ми залази… Така е, докторе, добре го каза. Не е това, което беше. А и твоите лекарства май не й помагат. Да ти призная, не може да различи нощ от ден, откакто си сложи от капките за очи, дето ти й ги даде миналия месец. Но, докторе, ти трябва да знаеш, че аз не бих шибал Лиз, старата крава, за да не обиждам майката на моите мъртви чудовища. Не и когато имам това сладко малко петнайсетгодишно нещо… Нали знаеш, че това момиче

работеше в Салона на Мерилу за Изправяне на коса и избелване на кожа в негърския квартал.

— Занимаваш ли се с черно пилешко, а, Арч? Това негърско пиче?

— Съвсем сериозно, докторе. Съвсем сериозно. А сега, както казват, дългът ме зове. Трябва да се връщам при леглото на болната.

— Ловя бас, че трябва да й се смазва.

— Докторе, така е. Тя наистина е суха дупка… Е, благодаря за опиума.

— И благодаря за оборота, Арч… хи… хи… Абе, Арчи, някоя вечер, ако го закъсаш и не можеш да го вдигнеш, намини да пийнем по един йохимбин…

— Ще намина, докторе. Непременно ще намина. Ще бъде като в добрите стари времена.

— И така, връщам се аз вкъщи, затоплям вода и правя смес от опиум, карамфил, кимион и я давам на Лиз, мисля, че я пооблекчи малко. Най-малкото престана да ме тормози… Малко по-късно пак отидох до доктор Паркър да си купя презерватив… и тъкмо излизах, срещам Рой Бейн, много свестен пич. Няма по-готин човек от Рой Бейн в Зоната… И така, той ми вика, казва ми: „Арчи, виждаш ли онзи стар негър, ей там, на поляната? Ами, да му еба майката, тоя идва всяка вечер по едно и също време, можеш да си сверяваш по него часовника. Виждаш ли го, зад копривата? Всяка вечер около осем и половина отива в оная поляна там и си праска чекии със стъклена вата… Казват, проповядващ негър.“

— Ето защо знаех горе-долу колко е часът в петък, тринайсти, и едва ли е било повече от двайсет минути, може би половин час след това, бях взел испанска муха в аптеката на Доктора и тя тъкмо беше почнала да ми действа, вървях покрай блатото Гренъл на път за негърския квартал… Блатото завива, там е имало негърска колиба… Изгорили този стар негър в Путка Лиз. Негърът имал афтоза и бил абсолютно сляп… И онова бяло момиче от Тексаркана крещи: „Рой, този стар негър ме гледа гадно. О, Господи, цялата се чувствам омърсена.“

— Спокойно, Сладурче, не се коси. Аз и момчетата ще го изгорим.

— Горете го бавно, скъпи. Бавно. Заболя ме главата от него.

— И така, те изгорили негъра, а онова момче взело жена си и се върнали в Тексаркана, без да плати бензина и старият Шепнещ Лу, който държи бензиностанцията, цяла есен само за това говори: „И да видиш, тези гражданчета идват тук, изгарят негър и дори бензина не си плащат.“

— Честър Хут разби негърската колиба и я построи наново зад къщата си в Кървавата долина. Покри всички прозорци с черен плат и каква става вътре, не е за разправяне… Честър си има някои странности… Точно там, където беше негърската колиба, точно от другата страна на ливадата на Брукс, дето всяка пролет се наводнява, само че тогава не беше на Брукс… принадлежеше на един човек на име Скрентън. Това място беше изследвано още през 1919… Мисля, че се сещате кой е свършил тази работа… Хъмп Кларънс, който намираше кладенци от тази страна… Много свестен пич, нямаше по-готин човек в Зоната от Хъмп Кларънс… Та точно там се натъквам на Тед Спигът, който ебе едно кално кутре.

Лий прочисти гърлото си. Писарят погледна над очилата си.

— Ако имате търпение, млади момко, да почакате, докато свърша това, което исках да кажа, ще се заема с вашата работа.

И той заразказва някакъв анекдот за един негър, който хванал хидрофобия от една крава.

— И татко ми казва: „Напиши си домашните, синко, и ще идем да видим онзи луд негър…“ Бяха го вързали с вериги за леглото и той мучеше като крава… Скоро ми писна от този стар негър. Ще ме извините, имам работа в Тайната секция, Хи-хи-хи!

Лий слушаше ужасен, Областният писар често прекарваше седмици в тайната, като живееше от скорпиони и каталози на Монтгомъри Уорд. На няколко пъти неговите помощници са разбивали вратата и са го изнасяли почти умрял от глад. Лий реши да изиграе последната си карта.

— Мистър Анкър — каза той. — Моля ви се като един Гръб на бръснач на друг — и той извади членската си карта на Гръб на бръснач, спомен от хулиганското му минало.

Писарят подозрително погледна картата:

— Нямаш вид на истински Гръб на бръснач… Какво мислиш за евреите?

— Ами, мистър Анкър, вие знаете, всички евреи искат да чукат християнски момичета… Някой ден ще им отрежем и остатъка.

— Добре, за гражданин говориш умно и смислено… Разберете какво иска и се погрижете за него… Той е добро момче.

---

[1] Лимерик — хумористично и/или безсмислено петостишие. Б.пр. ↑

ИНТЕРЗОНАТА

Единственият местен жител на Интерзоната, който нито е педал, нито може да се открие, е шофьорът на Андрю Кейф, което не е нито преструвка, нито перверзия от страна на Кейф, а просто удобен претекст да скъса отношения с тези, които не иска да вижда.

— Миналата вечер си свалял Арахнид. Не мога повече да те пусна в къщата.

Хората в Зоната не си спомнят много-много, независимо дали са пияни, или не, така че никой не може да каже със сигурност дали е свалял неприятната личност на Арахнид или не.

Арахнид е некадърен шофьор, почти неспособен да кара. Веднъж блъснал бременна жена, която идвала от планините с торба въглища на гърба и тя пометнала кърваво, мъртво бебе на улицата, а Кейф излязъл, седнал на тротоара и започнал да разбърква кръвта с пръчка, докато полицията разпитвала Арахнид и накрая арестувала жената за нарушение на правилника за чистотата.

Арахнид е силно непривлекателен млад мъж с дълго каменносиньо лице. Има голям нос и огромни жълти зъби като на кон. Всеки може да си намери симпатичен шофьор, но само Андрю Кейф може да намери Арахнид. Кейф — блестящият млад писател декадент, който живее в реконструиран писоар на улицата на червените фенери в Местния квартал.

Зоната представлява една-единствена огромна сграда. Стаите са направени от пластичен цимент, който се издува, за да се съберат повече хора, но когато прекалено голяма тълпа влезе в една стая, се чува едно тихо „плоп“ и някой се изхлъзва през стената и се озовава в съседната къща, което значи съседното легло, тъй като стаите са почти легла, където се извършва работата в Зоната. Жуженето на секса и търговията разтърсва Зоната като огромен кошер.

— Две трети от един процент. Няма да отстъпя от тази стойност, дори ако ми отрежат топките.

— Но къде са товарителниците, скъпи?

— Не там, където търсиш, коте. Това е очевидно.

— Товар дънки със зашит фалшив член. Произведени в Холивуд.

— Холивуд, Тайланд.

— Е, американски *стил*.

— Каква е комисионата?… Комисионата… Комисионата.

— Да, самородно злато, товар вазелин, направен от истински китов дрек в Южния Атлантик, в момента поставен под карантина от Министерството на здравето в Тиера дел Фуего. Комисионата, мили! Ако успеем да измъкнем това, ще е страшен удар.

(Китовият дрек е остатъчен материал, който се събира в процеса на разрязване на кита и на приготвянето му. Ужасяваща миризма на риба, която можеш да усетиш от километри. Никой не е открил за какво може да се използва.)

Интерзона импорт с неограничена отговорност, който се състои от Марви и Лейф Нещастника, се заема със сделката вазелин. Всъщност те са се специализирали във фармацевтичните продукти и държат 24-часов публичен дом, задоволяване по шест начина, от край до край, като странична дейност (досега са били идентифицирани шест различни венерически болести.)

Те се впускат в сделката. Вършат неизброими услуги за един болен от паралич грък, корабен агент, и за цяла смяна митничари. Двамата партньори се скарват и накрая се изобличават взаимно в Посолството, откъдето ги изпращат в отдел Не Искаме И Да Чуваме За Това и ги изхвърлят през една задна врата на поляна, покрита с лайна, където лешояди се бият за рибешки глави. Те истерично се нахвърлят един срещу друг.

— Ти искаш да ме преебеш с комисионата!

— *Твоята* комисиона! Кой пръв подуши тази изгодна сделка?

— Но аз имам товарителницата.

— Чудовище! Но чекът ще е на мое име.

— Добре, най-добре да се целунем и помирим. Аз не съм подъл и дребнав.

Те си стискат ръцете без ентусиазъм и се докосват с устни по бузите. Сделката се влачи с месеци. Наемат експедитор. Най-накрая Марви се появява с чек за 42 тюркистански кюрди, изтеглени от анонимна банка в Южна Америка, за да се изперат през Амстердам, процедура, която ще отнеме около единадесет месеца.

А сега може да се отпуснем в кафенетата на Площада. Той показва ксерокопие на чека. Никога не би показал оригинала, разбира се, за да не би някой завистлив гражданин да го пръсне с мастилен изтривател по подписа или другаде и да направи чека невалиден.

Всички го навиват да черпи и празнува, но той весело се смее и казва:

— Всъщност аз и на себе си не мога да си позволя да купя пиене. Вече изхарчих и последния кюрд, за да купя лекарство за гонореята на Али. Той отново се е разболял. За малко да изритам копелето през стената в съседното легло, но нали ме знаете колко съм сантиментален.

Марви си купува чаша бира, като измъква от дюкяна си почерняла монета и я слага на масата.

— Задръж рестото — келнерът хвърля монетата в кофата за боклук, плюе на масата и се отдалечава.

— Тъпо парче. Завижда ми за чека.

Марви е в Интерзоната от „по-миналата година“, както той казва. Беше се оттеглил от някакъв пост в Министерството на външните работи, „за доброто на службата“. Очевидно едно време е изглеждал много добре, по един стегнат колежански начин, но сега лицето му е увиснало и под брадичката са се образували бучки като топящ се парафин. Трупаше тлъстини около кръста.

Лейф Нещастника беше висок слаб норвежец с превръзка през едното око, лицето му е замръзнало в перманентна предразполагаща лицемерна усмивка. Зад гърба си има епична сага от неуспешни начинания. Провалил се е в отглеждането на жаби, чинчила, сиамски бойни риби, рамия и култивирани бисерни миди. Бе опитвал, на няколко пъти и без успех, да създаде Гробище Любовно Гнездо Ковчег-за-Двама, да подбива пазара на презервативи по време на недостига на гума, да държи публичен дом с поръчки по пощата, да продава пеницилин като пенкилер. Бе използвал отчаяни системи за залагане в казината на Европа и по хиподрумите на САЩ. Несполуките му в бизнеса бяха в унисон с невероятно нещастната му лична съдба. Предните му зъби бяха избити от озлобени американски войници в Бруклин. Лешояди бяха изкълвали едното му око, когато бе изпил един пинт опиум и бе заспал в парка на Панама Сити. Бе заседнал в асансьор за пет дни с остра абстиненция и бе понесъл атака на делириум тременс, докато си подреждал куфара. Припаднал с усукани

вътрешности, перфорирана язва и перитонит в Кайро, а болницата била толкова натъпкана, че го настанили в клозета и докторът грък се объркал и зашил в него жива маймунка, помощниците араби групово го наебали, а един от санитарите му откраднал пеницилина и го заменил с очистително. А когато гъзът му хванал гонорея, самодоволен английски доктор го излекувал, като му направил клизма с гореща сярна киселина, а един германец, практикуващ технологична медицина, му изрязал апандисита с ръждясала отварачка за консерви и шивашка ножица (той смятал микробната теория за „глупост“). Въодушевен от успеха, започнал да кълца и реже всичко, което се мярвало пред погледа му.

— Чофешкото тяло е пълно з ненузни неща. Чофек мозе и з един бъбрек. Защо за му два? Да, това е бъбрек… Фътрешните органи не трябфа да бъдат така натъпкани. Те зе нуздаят от лебенщраум като Фатерланд.

Все още не бе платено на Експедитора и пред Марв стоеше нерадостната перспектива да го мотае още единадесет месеца, докато чекът се изпере. Казваха, че Експедитора се е родил на ферибот между Зоната и Острова. Професията му беше да експедира получаването на товарите. Никой не знаеше със сигурност дали от услугите му има някаква полза или не и всяко споменаване на името му предизвикваше спор. Цитираха се безбройни случаи, които доказваха чудотворните му способности или пълната му нищожност.

Островът беше Британска военна и военноморска база, разположена точно срещу Зоната. Англия държеше острова срещу годишен наем и всяка година договорът за размера на наема и разрешението за пребиваване формално бяха подновявани. Цялото население, присъствието е задължително, се събира на градското сметище. Президентът на острова трябва, така изисква традицията, да изпълзи през боклука по корем и да даде Разрешението за пребиваване и Договора за наема, подписани от всеки жител на Острова, на Губернатора, който стои, бляскав в униформата си. Губернаторът взима документа и го пъха в джоба на куртката си:

— Добре — казва той, като разтегля устни в усмивка, — значи решихте да ни разрешите да останем още една година? Чудесно. И всички се радват?… Има ли някой, който да не се радва?

Войници в джипове с картечници сноват напред-назад из тълпата и бавно оглеждат.

— Всички се радват. Това е хубаво — той се обръща весело към прострения по корем президент. — Ще запазя документите ви в случай, че имам проблеми. Ха Ха Ха — високият метален смях звъни над сметището и тълпата се смее заедно с него под дулата на картечниците.

Демокрацията прилежно е въведена на Острова. Има Сенат и Конгрес, където се водят безкрайни сесии, разискващи извозването на боклука и чистотата на улиците, единствените въпроси, които са под тяхна юрисдикция. През един кратък период около средата на деветнадесети век им е било разрешено да контролират Министерството на Бабунските грижи, но тази привилегия им била отнета поради липса на кворум в Сената.

Пурпурногъзите бабуни били донесени на острова от пирати през XVIII век от Триполи. Съществува легенда, че когато бабуните напуснат Острова, той ще падне. В чий ръце или как, не се уточнява, но е углавно престъпление да се убие бабун, макар че тези животни вършат страшни пакости и тормозят гражданите. От дъжд на вятър някой човек полудява, убива три-четири бабуна и се самоубива.

Президентският пост се налага насилствено на някой особено отвратителен и непопулярен гражданин. Да бъдеш избран за Президент е най-голямото нещастие и срам, което може да сполети един островитянин. Униженията и оскърбленията са непоносими и малко президенти преживяват целия си мандат, обикновено след една-две години умират от отчаяние. Експедитора едно време е бил президент и е изслужил пълните пет години на мандата си. Впоследствие си е сменил името и се е подложил на пластична операция, за да заличи, доколкото е възможно, спомена за своя срам.

— Да, разбира се… ще ви платим — говореше Марви на Експедитора.

— Но ти не се притеснявай. Може да стане малко по-късничко.

— Не се притеснявай! По-късничко!… Слушайте.

— Знаем. Всичко знаем. Компанията си иска изкуствения бъбрек на жена ви… Взимат на баба ви железния бял дроб.

— Това е доста просташко, момчета… Честно казано, ще ми се изобщо да не се бях замесвал в тази… ъъ… работа. В тази кървава мас

има прекалено много карболова киселина. Миналата седмица слязох до митницата. Забих една дръжка от метла в една кутия с това и веднага изяде края. Освен това вонята може да те повали по задник. Вземете се разходете покрай пристанището.

— А, аз такова нещо няма да направя — изпищя Марв. В Зоната е знак на кастова принадлежност никога да не се докосваш и дори приближаваш до това, което продаваш. Ако направиш подобно нещо, ще те заподозрат, че си прост уличен търговец. По-голямата част от стоките в Зоната се продават от улични търговци.

— Защо ми разправяте всичко това? Ужасно е! Да му мислят търговците на дребно.

— О, лесно ви е на вас, можете да се измъкнете. Но аз трябва да поддържам репутацията си… Ще има неприятности.

— Да не би да намекваш, че има нещо *незаконно* в тази операция?

— Не точно *незаконно*. Но нещо мътно. Определено.

— О, върви си на Острова, преди да е паднал! Помниме те, като си продаваше червения гъз в кенефите на Площада за пет пезети.

— Пък и нямаше много мераклии — добави Лейф. Той провлачи последното „и“. Експедитора не можа да издържи този намек за островния му произход… Той се изправи и се превърна в най-леденото олицетворение на английски аристократ, като се приготви да изнесе студена, остра и унищожителна реч, но от устата му излезе жално хлипане и той изскимтя като ритнато куче. Изплува лицето му отпреди операцията сред дъгоцветното сияние на омразата… Той започна да сипе псувни на зловещия, приглушен гърлен диалект на Острова.

Островитяните твърдят, че са пълни невежи относно своя диалект и отричат съществуването му.

— Ние сме британци — казват те. — Ние не говорим на гаден диалект.

По ъгълчетата на устата на Експедитора излезе пяна. Той плюеше малки топчета слюнка, подобни на парченца памук. Вонята на душевна низост го обгърна като зелен облак. Марви и Лейф отстъпваха, като плещеха припряно и разтревожено.

— Той *полудя* — безгласно каза Марви. — Да се *махаме* оттук.

Хванати за ръка, те се измъкват навън сред мъглата, която покрива Зоната през зимните месеци като в студена турска баня.

ПРЕГЛЕДЪТ

Карл Петерсън намери в пощенската си кутия картичка, която го известяваше, че трябва да се яви в десет часа на среща с доктор Бенуей в Министерството на Менталната хигиена и профилактика…

— Какво, по дяволите, искат от мен? — помисли си той ядосано… — Най-вероятно е грешка… — но той знаеше, че те не правят грешки… Със сигурност никога не грешаха самоличността на гражданите…

Трудно би хрумнало на Карл да не се яви на срещата, макар че неявяването не влечеше след себе си наказание… Свободната република беше държава на благоденствието. Ако някой поданик искаше нещо — от каруца костно брашно до сексуален партньор, — веднага се намираше служба, която да му предложи ефективна помощ. Заплахата, спотаена в тази всеобгръщаща грижовност, задушаваше идеята за бунт…

Карл мина през площада на Градския съвет… Метални голи скулптури, високи двадесет метра, с медни гениталии се сапунисваха под искрящи душове… Куполът на Градския съвет, от стъкло и мед, се врязваше в небето.

Карл се обърна и се загледа към американски турист, хомосексуалист, който наведе очи и зарови в пакет цигари…

Карл влезе в стоманено-емайловия лабиринт на Министерството, приближи информацията… и даде картичката.

— Пети етаж… Стая двадесет и шест…

В стая двадесет и шест една сестра го огледа със студените си подводни очи.

— Доктор Бенуей ви очаква — каза тя и се усмихна. — Влезте направо.

— Като че ли си няма друга работа освен да ме чака — помисли си Карл…

Кабинетът беше съвършено тих и изпълнен с млечна светлина. Докторът стисна ръката на Карл, като не отделяше очи от гръдния кош

на младия човек…

— Виждал съм този човек преди — помисли си Карл… — Но къде?

Седна и кръстоса крака. Погледът му попадна на пепелника на бюрото и той запали цигара… Обърна питащите си очи към доктора, в тях имаше повече от сянка на нахалство.

Докторът изглеждаше смутен… Той се суетеше и покашляше… и се пипкаше с някакви книжа…

— Ъкъ — каза той най-накрая. — Ако се не лъжа, вашето име е Карл Петерсън — очилата му се смъкнаха на носа — пародия на академични маневри… Карл кимна… Докторът не погледна към него, но явно бе отбелязал утвърдителния знак… Той бутна нагоре очилата си с един пръст и отвори папка върху бялото емайлирано бюро.

— Мммммммм, дааа. Карл Петерсън — той галещо повтори името, издаде напред устни и закима. Рязко проговори отново. — Знаете, разбира се, че се опитваме. Ние всички се опитваме. Понякога, разбира се, не успяваме — гласът му затихна, слаб и тънък. Той сложи ръка на челото си. — За да пригодим държавата — която е просто средство — към нуждите на всеки отделен индивид — гласът му така неочаквано прогърмя, дълбок и силен, че Карл се сепна. — Според нас това е единствената функция на държавата. Нашите познания… непълни, разбира се — той направи лек пренебрежителен жест… — Например… *Например…* да разгледаме въпроса за *сексуалните отклонения* — докторът се заклати на стола си. Карл внезапно се почувства неловко.

— Ние считаме това за нещастие… за болест… определено не нещо, което трябва да бъде забранено или… ъъ… санкционирано повече от… да кажем туберкулозата… Да — повтори той твърдо, като че ли Карл бе изразил несъгласие… — Туберкулозата. От друга страна, безспорно е, че *всяка* болест налага известни, да кажем, *задължения*, известни необходими *мерки* от профилактичен характер, които властите, загрижени за общественото здраве, *трябва да вземат естествено*, ненужно е да казвам, като се стараят това в минимална степен да затормози нещастния индивид, който е, без за това да има каквато и да е вина… ъъ заразен… Тоест, разбира се, минимални неудобства, съответстващи на адекватната защита на другите граждани, недокоснати от заразата… Така че ние не смятаме

задължителната ваксинация против едра шарка за неразумна мярка… Нито пък поставянето в изолация при някои инфекциозни болести… Сигурен съм, че ще се съгласите, че гражданите, заразени от… ъъ… това, което французите наричат *„Les Maladies galantes“*[1], хе, хе, хе, трябва да бъдат принуждавани да се подложат на лечение, ако не сторят това доброволно — докторът продължи да се киска и клати на стола като механична играчка… Карл осъзна, че от него се очаква да каже нещо.

— Това изглежда напълно разумно — каза той. Докторът престана да се киска. Внезапно замръзна.

— Та да се върнем на този въпрос… ъъ… за сексуалните отклонения. Откровено, ние не разбираме — най-малкото ненапълно — защо някои мъже и жени предпочитат… ъъъ… сексуалната компания на собствения си пол. Ние знаем, че това явление е… ъъ… много разпространено и при определени обстоятелства от компетенцията на това министерство.

За първи път очите на доктора погледнаха Карл. Очи без следа от топлина и омраза или каквото и да е чувство, което Карл някога бе изпитвал или наблюдавал у друг, същевременно студени и напрегнати, хищни и безучастни. Карл внезапно се почувства уловен в капан сред тази тиха стая като подводна пещера, откъснат от източниците на топлина и сигурност. Представата му за собствената му личност, която седеше там, спокойна и нащрек и с леко маниерно презрение, започна да се разсейва, като че ли животът се изпаряваше от него, за да се смеси с млечносивата атмосфера на стаята.

— Лечението на тези заболявания на настоящия етап е хъм, симптоматично — докторът внезапно се облегна назад и избухна в метален смях. Карл го гледаше ужасен.

— Този човек е луд — помисли си той. Лицето на доктора стана безизразно като на комарджия. Карл усети странно свиване в стомаха си като от рязко спрял асансьор.

Докторът разглеждаше папката пред себе си. Когато проговори, тонът му бе снизходително весел:

— Не гледай така уплашено, млади момко. Просто професионална шега. Да кажеш, че лечението е симптоматично значи, че лечение няма освен да направиш всичко възможно пациентът да се чувства колкото се може по-добре. И точно това се опитваме да правим

в тези случаи — Карл отново усети въздействието на този леден интерес върху лицето си.

— Това е, да кажем, вдъхването на увереност, когато това е необходимо… и, разбира се, разтоварване с други подходящи индивиди с подобни склонности. Не се практикува изолация… състоянието не е по-заразно от рака. Ракът, моята първа любов — гласът на доктора затихна. Изглеждаше, като че ли той е излязъл през невидима врата и е оставил празното си тяло да седи зад бюрото.

Изведнъж острият му глас наруши тишината.

— Ти вероятно се чудиш защо изобщо се занимаваме с това? — на устните му проблесна усмивка, ярка и студена като сняг на слънчева светлина.

Карл вдигна рамене:

— Това не е моя работа… Това, което се чудя, е защо ме повикахте да дойда тук и защо ми разказвате всички тези…

— Глупости?

Карл с досада осъзна, че се изчервява.

Докторът се облегна назад и събра върховете на пръстите си.

— Младите — каза той всепрощаващо — винаги бързат. Някой ден ти може би ще разбереш смисъла на търпението. Не, Карл… Нали мога да те наричам Карл? Аз не избягвам твоя въпрос. При подозрителни случаи на туберкулоза ние — това е компетентното министерство — може да кажем, дори да *помолим*, някой да се яви на флуороскопия. Такава е практиката, нали разбираш. В повечето случаи резултатът от изследванията е отрицателен. Така, ти бе помолен да се явиш тук за, как да кажа, психическа флуороскопия. Мога да добавя, че след като поговорих с теб, съм *относително* сигурен, че резултатът ще бъде, що се отнася до практическите цели, отрицателен…

— Но всичко това е нелепо. Аз винаги съм се интересувал само от жени. Имам сериозно гадже и мислим да се венчаем.

— Да, Карл, знам. И именно затова си тук. Кръвна проба преди сватбата, това разумно ли е или не?

— Моля ви, докторе! Говорете направо.

Докторът като че ли не чу. Той стана от стола си и започна да се разхожда зад Карл, гласът му бе провлачен и пресеклив като музика, носеща се из ветровита улица.

— Мога да ти кажа строго конфиденциално, че има сигурно доказателство за значението на наследствения фактор. Общественият натиск. Много хомосексуалисти, латентни или открити, за нещастие се женят. Такива бракове често свършват с… Факторът на инфантилната среда — гласът на доктора се носеше и носеше. Той говореше за шизофрения, рак, наследствено увреждане на хипоталамуса.

Карл задряма. Отваряше зелена врата. Ужасна миризма нахлу в дробовете му и той се стресна. Гласът на доктора бе странно равен и безжизнен, шепнещ глас на дрога:

— Тестът за спермената флокулация на Клайберг-Станислуски… инструмент за диагноза… показателен поне в отрицателен смисъл. В някои случаи полезен — взет като част от цялостната картина… Може би при *обстоятелствата* — гласът на доктора се издигна до психо крясък. — Сестрата ще ти вземе… ъъ… пробата.

— Оттук, моля — сестрата отвори врата към голо помещение с бели стени. Тя му подаде съдинка.

— В това моля. Извикайте, когато сте готов.

На стъклената лавица имаше туба вазелин. Карл се почувства засрамен, като че ли собствената му майка му бе подала носна кърпичка. С избродиран някакъв шеговит надпис: „Ако бях путка, можехме да отворим магазин за платове.“

Без да обръща внимание на тубата с вазелин, той еякулира в съдчето, безчувствено и брутално наеба сестрата, като я опря на стъклената стена.

— Стара стъклена путка — подигра се той и видя путка, пълна с разноцветни стъкла под северното сияние.

Той си изми пениса и си закопча панталона.

Нещо наблюдаваше всяка негова мисъл и движение с ледена подигравателна омраза, промяната на вкусовете му, контракциите на ректума. Беше в стая, изпълнена със зелена светлина. Имаше дървено двойно легло и черен гардероб с голямо огледало. Карл не можеше да види лицето си. Някой седеше на черен хотелски стол. Той носеше колосана риза с жабо и мръсна хартиена връзка. Лицето — подпухнало, без-череп, очите — тлееща гной.

— Какво има? — каза безразлично сестрата. Тя му подаваше чаша вода. Наблюдава го как пие с високомерно презрение. Тя се обърна и взе сандъчето с видимо отвращение.

Сестрата се обърна към него:

— За нещо специално ли чакате? — остро изстреля тя. На Карл никога не му бяха говорили така през съзнателния му живот.

— Не, защо?

— Можете да си вървите — тя се обърна. Избърса малко сперма от ръката си, като възкликна с отвращение. Карл пресече стаята и застана на вратата.

— Трябва ли да идвам пак?

Тя го погледна неодобрително и учудено.

— Ще бъдете уведомен, *разбира се* — тя стоеше на прага на стаичката и го наблюдаваше как пресича кабинета и отваря вратата. Той се извърна и се опита да махне весело. Сестрата не помръдна, нито промени изражението си. Като слизаше надолу по стълбите, разкривената насилена усмивка пламна със срам на лицето му. Турист, хомосексуалист, вдигна вежди разбиращо:

— Някакви *проблеми*?

Карл хукна, влезе в един парк и седна на една празна пейка до един фавън с цимбали.

— Изплачи си мъката, пиленце. Ще се почувстваш по-добре — туристът се бе надвесил над него, фотоапаратът му се люлееше пред лицето на Карл като огромна висяща цица.

— Еби си майката!

Карл видя нещо гадно и отвратително да просветва в абортираните кафяви животински очи на педала.

— О, на твое място не бих се държал така, пиленце. И ти си го закъсал. Видях те да излизаш от института.

— Какво искаш да кажеш? — запита Карл.

— О, нищо. Абсолютно нищо.

— И така, Карл — докторът се усмихна, като не премествaше очи от устата на Карл. — Имам някои добри новини за теб — той вдигна от бюрото листче синя хартия и изигра сложна пантомима с цел да фокусира очите си върху него. — Твоят… ъъ… тест… тестът за спермената флокулация на Робинзон-Клайберг…

— Но аз мислех, че беше Бломберг-Станлуски.

— О, не, миличък… — докторът се изкиска. — Много бързаш, млади човече. Сигурно не си ме разбрал правилно. Тестът на Бломберг-Станлуски, амииии това е съвсем различен вид тест. *Искрено се надявам…* да не е необходим… — той отново се закиска. — Но както бях започнал да казвам преди да бъда така очарователно прекъснат… от моя… хъм… учен млад колега. Твоят КС изглежда, че е… — той отдалечи листчето на една ръка разстояние — … напълно… ъъъ… отрицателен. Така че може би повече няма да те безпокоим. И така… — той внимателно подвърза листчето в папката. Започна да я прелиства. Накрая спря, намръщи се и издаде напред устни. Затвори папката, постави дланта си върху нея и се наведе напред.

— Карл, когато отбиваше военната си служба… Сигурно е имало… всъщност през дълги периоди *си бил лишен* от… ъъъ… утешенията и… ъъъ… удобствата, които предлага нежния пол. През тези, без съмнение трудни и мъчителни времена ти вероятно си имал снимка на голо момиче??? Или по-вероятно харем от снимки на голи момичета??? Хи хи-хи…

Карл погледна доктора с нескрито отвращение.

— Разбира се — каза той. — Всички имаха.

— А сега, Карл, бих желал да ти покажа няколко такива момичета — той измъкна плик от едно чекмедже. — И ще те помоля да си избереш тази, която най-много би искал да хи, хи, хи… — той внезапно се наведе напред и разтвори фотографиите като карти пред лицето на Карл. — Избери си момиче. Което и да е!

Карл се протегна с вдървени пръсти и докосна една от снимките. Докторът я прибра отново в тестето, разбърка го, цепи и го сложи върху папката на Карл. Разстла снимките пред Карл.

— Тук ли е?

Карл поклати глава.

— Разбира се, че не. Тя е тук, където й е мястото. Мястото на жената какво??? — той отвори папката и извади снимката на момичето, прикачено за един лист от теста на Роршах.

— Това тя ли е?

Карл кимна.

— Имаш вкус, мойто момче. Мога да ти кажа под секрет, че някои от тези момичета… — с комарджийски пръсти той размества картите — … всъщност са *момчета*. Травестити??? — веждите му

помръдват нагоре-надолу с невероятна скорост. Карл не бе сигурен дали е видял нещо необичайно. Лицето на доктора срещу него беше напълно неподвижно и безизразно. Карл отново усети вълната пред гениталиите и стомаха като при рязко спрял асансьор.

— Да, Карл, засега ти блестящо се справяш с малките трудности… Предполагам, ти мислиш, че всичко това е доста глупаво???…

— Ами, честно казано… Да…

— Искрен си, Карл… Това е добре… А сега… Карл… — той провлачи името, галейки го с език, като сладък мазен полицай, който ей сега ще ти предложи цигара „Голд Коуст“ — (някак им отива на ченгетата да пушат „Голд Коуст“) и ще започне играта…

Мазното ченге прави танцова стъпка.

— Защо не направиш предложение на Човека — той посочва с глава към своето сияйно суперего, към което винаги се обръща в трето лице като „Човека“ или „Лейтенанта“.

— Така е с Лейтенанта, играеш честно с него и той ще играе честно с теб… Ние не искаме да те тормозим… Ако можеш някак си да ни помогнеш — думите му излизат в отчайващата пустош на кафенета, улични ъгли и закусвални. Дроги, дъвчещи кейк, обръщат глави настрани.

— Педалът греши.

Педалът се плъсва на един хотелски стол, натъпкан с успокоителни хапчета, езикът му виси навън.

Той става и се обесва, без да промени изражението си, без да си прибере езика.

Полицаят потропва с пръсти по една папка.

— Познаваш ли Марти Стил? — потропване.

— Да.

— Можеш ли да купиш от него? — троп-троп-троп?

— Той е подозрителен.

— Не можеш да купиш — троп-троп. — Купил си си от него миналата седмица, нали? — троп??

— Да.

— Значи можеш да купиш и тази седмица — троп… троп… троп… — Можеш да купиш от него и днес — потропването спира.

— Не, не. Не това!!!

— Виж какво сега, ще сътрудничиш ли? — три злобни потропвания — или… или искаш шефа да те наебе??? — той повдига сключените си вежди.

— И така, Карл, ти ще бъдеш така добър да ми кажеш колко пъти и при какви обстоятелства си се отдавал на хомосексуални полови сношения? — гласът му се отдалечава. — Ако ти никога не си правил това, ще съм склонен да мисля, че ти си един нетипичен млад човек — докторът вдига предупредително пръст. — При всички случаи… — той тупва папката и му хвърля зловещ подигравателен поглед. Карл забелязва, че папката е дебела петнадесет сантиметра. Всъщност, невероятно бе набъбнала, откакто влезе в стаята.

— Ами, когато бях в казармата… Тези педерасти все ми предлагаха и понякога… когато бях на нула…

— Разбира се, Карл — докторът изрева сърдечно. — На твое място аз бих направил същото, не се притеснявам да ти го кажа хи, хи, хи… Ами, предполагам, можем да *отминем като несъществени* тези напълно разбираеми отделни случаи за попълване на… ъъ… бюджета. А, Карл, може би е имало — единият му пръст тупна на папката, която изпусна миризма на плесенясал бандаж и хлор — случаи, когато икономическият фактор не е имал значение?

Зелено сияние избухна в мозъка на Карл. Той видя слабото кафяво тяло на Ханс, което се притиска към него, усети учестения му дъх върху рамото си. Сиянието загасна. Някакво огромно насекомо се гърчеше в ръката му.

Цялото му същество се дръпна, електрически спазъм на отвращение.

Карл се изправи на крака, като трепереше от ярост.

— Какво пишете там? — запита строго той.

— Често ли задрямваш така??? По средата на разговор?…

— Аз не спях.

— Така ли?

— Просто *всичко това е нереално*… Аз си тръгвам. Не ме интересува. Не можете да ме задържите насила.

Той вървеше към вратата. Вървеше от доста време. Краката му започнаха да се вдървяват. Вратата като че ли се отдалечаваше.

— Къде ще отидеш, Карл? — гласът на доктора стигна до него от огромно разстояние.

— Навън… Далеч… През вратата…

— Зелената Врата ли, Карл?

Гласът на доктора бе едва доловим. Цялата стая експлодира в пространството.

---

[1] Les Maladies galantes (фр.) — деликатни болести. Б.пр. ↑

ВИЖДАЛИ ЛИ СТЕ ПАНТОПОНОВАТА РОЗА

Стой далеч от „Куинс Плаза“, синко. Зло място, обсебено от куки, плъпнали в търсене на търсачите на стаф… Прекалено много нива и етажи… Ченге изскача от един килер за метли, друсано с амоняк… като горящи лъвове… пада върху бедната стара крадла и изплашва вените й до кокал… Тя някъде една седмица ще трябва да яде мускул и подкожно това нещо, дето Ню Йорк Сити го раздава свободно и гратис на дрогите джебчии…

И за това Педал, Ухо, Ирландецо, Моряко, внимавайте… Огледайте се, огледайте се наоколо преди да се разбръмчите там…

Минава метрото с черен железен писък…

— Куинс плаза е лошо място за джебчии… Прекалено много нива и кътчета, където се спотайват полицаите на метрото, и е невъзможно да се прикриеш, когато пускаш ръка…

Пет месеца и деветдесет и девет дни: присъда, дадена за джебчийство, това е да докоснеш нечий джоб с явна цел… Невинни хора могат да бъдат осъдени за убийство, но не и за това.

Педала, Ухото, Ирландеца, Моряка, стари дроги и крадци, мои познати… Старата банда от 103 улица… Моряка и Ирландеца се обесиха в пандиза… Ухото умря от свръхдоза, а Педала пропадна…

— Виждал ли си Пантопоновата Роза? — каза стара дрога… — Време е за… — облича черен шлифер и пресича площада… Надолу по улицата към бордея, където Уличният пазарен музей показва най-различни видове мастурбации и мазохизми. Младите момчета особено се нуждаят от това…

Гангстерът в бетон се търкаля по речния канал… Застреляха го в сауната… Това да не е Джио Черешовия гъз, Телячето или Майка Гилиг, Старата леля от Уестминстър? Само мъртви пръсти говорят Брайл…

Мисисипи търкаля огромни варовикови блокове надолу по тихата уличка…

— Ударете камбаната! — крещи Капитанът на Движещата се Земя…

Далечно куркане на стомаси… Отровени гълъби валят от Северното сияние… Резервоарите са празни… Медни статуи с грохот преминават през гладните площади и улички на зяпналия град…

Целя вена в абстинентната сутрин…

Точно от сироп за кашлица…

Хиляди дроги щурмуват кристалните клиники, сготвят и изяждат хероина и коката…

Във варовиковата пещера срещнах човек с главата на медуза в кутия за шапки и казах:

— Бъди внимателен! — на Митничаря… Замръзна завинаги с ръка на сантиметър от двойното дъно…

— Многобройни фрактури — казва маститият лекар… — Много съм техничен…

Биеща на очи туберкулоза вълнува под портали, хлъзгави от храчки…

Стоножката души черната желязна врата, изтъняла като черна хартия от урината на милиони травестити…

Това не е богата майчина субстанция, това е заразен прах, второкачествен памук по следите на костите на инжекция…

КОКАИНОВИ БУБОЛЕЧКИ

Меката сива шапка и черното палто на Моряка висяха сгърчени и чакаха с копнеж. Утринното слънце открояваше Моряка сред оранжево-жълтия пламък на дрога. Под чашката си за кафе имаше книжна салфетка — характерно за онези, които прекарват много време над чаша кафе по площади, в ресторанти, чакални и бюфети из целия свят. Дрогите, дори на нивото на Моряка, живеят по дрога-време и когато направят своя натрапчив пробив във времето на другите, трябва да чакат като всички просители. (Колко кафета на час?)

Влезе момче и седна на бара в разкривените очертания на абстинентното чакане. Моряка потрепера. Лицето му се размі в трепкаща кафява мъгла. Ръцете му мърдаха по масата и четяха Брайла на момчето. Очите му проследяваха малки дупчици и дъгички, кафявите кичури по врата му, бавни и търсещи.

Момчето помръдна и почеса врата си отзад.

— Нещо ме ухапа, Джо. Що за пълзящи гадини имаш тук?

— Кокаинови буболечки, момче — каза Джо, като разглеждаше яйца на светлината. — Пътувах с Ирен Кели, а тя беше страшна жена. В Бът, щата Монтана, я захапва кокаиновият страх и тя хуква из хотела, като крещи, че я преследват китайски ченгета със сатъри за месо. Познавах онзи полицай в Чикаго, смъркаше кока и обикновено идваше във форма на кристали, сини кристали. Полудява един ден и започва да крещи, че Федералните служби го преследват, изтичва по тази уличка и си пъхва главата в кофата за боклук. Аз му казах: „Какво мислиш, че правиш?“, а той казва: „Разкарай се или ще те застрелям! Добре съм се скрил.“ Когато ни дойде редът ще сме там, нали?

Джо погледна към Моряка и разпери ръце в наркомански жест.

Морякът проговори с прочувствения си глас, който в главата ти наново се събира и изписва думите със среден пръст:

— Връзката ти пропадна, момче.

Момчето погледна встрани. Лицето му на уличник с черните белези на дрога запази дивата, сподавена невинност, свенливи

животни, взиращи се през ужасни сиви арабески.

— Не разбирам за кво говориш, Джек.

Моряка остро фокусира. Обърна ревера на палтото си и показа медна игла за спринцовка, мухлясала и зеленясала.

— Оттеглих се за доброто на службата… Седни и изяж един къпинов сладкиш на сметка разноски. Наркоманската ти душа го обича… Грижи се за нея.

През три метра утринна закусвалня момчето усети докосване по ръката. И той внезапно бе изстрелян към кабината, където се приземи с едва доловимо шлуп. Той погледна Моряка в очите, зелена вселена, помръдваща от ледени черни течения.

— Вие агент ли сте, господине?

— Предпочитам думата… приносител — звучният му смях завибрира пред веществата на момчето.

— А имаш ли, а? Аз имам кинти…

— Не искам парите ти, миличък. Искам Времето ти.

— Не чаткам.

— Искаш, нали? Искаш чисто за сутринта?

Моряка измъква нещо розово и образът му се размива.

— Да.

— Ще се заемем с Независимите. Имат си собствена специална полиция, не носят пистолети. Спомням си как веднъж ни гепиха, мен и Педала, на „Куинс Плаза“. Стой далеч от площада на Кралицата, синко… зло място… обсебено от ченгета. Прекалено много нива. Ченге изскача от една кабинка за метли, друсано с амоняк като горящи лъвове… нахвърлят се върху бедната стара крадла и изплашват вените й до кокал… Тя някъде от една седмица яде мускул и подкожно това нещо, дето Ню Йорк Сити го раздава свободно и гратис на дрогите джебчии… Затова Педал, Ухо, Ирландецо, Моряко внимавайте… Огледайте се, огледайте се наоколо преди да се разбръмчите там… Минава метрото с черен железен писък…

ЕКСТЕРМИНАТОРА СВЪРШВА ДОБРА РАБОТА

Моряка нежно докосна вратата и бавно се изви, следвайки шарките на боядисания дъб, и остави малки лъскави петънца слуз. Ръката му влезе до лакътя. Той дръпна вътрешното резе и се отмести встрани, за да влезе момчето.

Тежка, безцветна миризма на смърт изпълваше празната стая.

— Бърлогата не е проветрявана откакто Екстерминатора пръска против кокаинови буболечки — каза Морякът извинително.

Оголените сетива на момчето бясно изследваха обстановката. Апартамент, квартира, вибрираща безшумно. Покрай едната стена в кухнята имаше метално корито — беше ли наистина метално?, — което преминаваше в нещо като аквариум или резервоар, пълен до средата с прозрачна зелена течност. Мухлясали предмети, износени от незнайни употреби, се търкаляха по пода: бандаж, създаден да защитава някакъв плосък деликатен ветрилообразен орган, превръзки и бинтове, огромен ярем от шуплест розов камък, малки оловни тубички, отрязани от единия край.

Теченията, породени от движенията на двете тела, набраздиха застоялата миризма: миризма на атрофирали момчета от прашни съблекални, хлор от плувни басейни, изсъхнала сперма. И други ухания се спускаха по розови спирали, докосваха незнайни врати.

Морякът бръкна под умивалника и извади вързоп, увит в амбалажна хартия, който се разпадна в ръката му и от пръстите му се посипа жълт прах. Върху масата, покрита с мръсни съдове, той постави помпа, игла и лъжица. Но пипалата на никоя хлебарка не търсеха трохичките тъмнина.

— Екстерминатора върши добра работа — каза Морякът. — Понякога дори прекалено добра.

Той бръкна в една квадратна тенекиена кутия, пълна с жълт пиретрум, и извади плосък пакет, завит в червена и златна китайска хартия.

— Като кутия фойерверки — помисли си момчето. На четиринадесет загуби два пръста… На Четвърти юли, нещастен случай с фойерверки… по-късно в болницата, първо собственическо докосване на дрога.

— Отива тук, момче — Моряка постави ръка върху малкия си мозък. Безсрамно се глези, докато отваря пакета, сложна постройка от кутийки и капачета.

— Чист, стопроцентов хероин. Едва ли е останал жив човек… и всичкият е твой.

— А ти какво искаш от мен?

— Време.

— Не чаткам.

— Аз имам нещо, което ти искаш — ръката му докосна пакета. Той отиде в съседната стая, гласът му — далечен и неясен. — Ти имаш нещо, което аз искам… пет минути тук… час някъде другаде… два… четири… осем… Може би избързвам… Всеки ден умирам малко… Това изяжда Времето…

Той се върна в кухнята, гласът му — висок и ясен.

— Пет години на парче. На улицата никой няма да ти предложи по-изгодно — той постави пръст на трапчинката под носа на момчето. — Точно по средата.

— Господине, не знам за какво говорите?

— Ще разбереш, миличък… след време.

— Добре. А аз какво правя?

— Приемаш ли?

— Да, като… — той поглежда пакета. — Каквото и да е… приемам.

Момчето почувства безшумно дрънчене да преминава през тялото му. Моряка постави ръка върху очите на момчето и извади розово скротумно яйце с едно затворено пулсиращо око. В прозрачната плът на яйцето вряха черни влакна.

Моряка погали яйцето с голи, нечовешки ръце — черно-розови, дебели, влакнести, дълги бели филизи излизаха от скъсените пръсти. Смъртен страх и смъртна немощ обхванаха момчето, спряха дъха му, смразиха кръвта. Той се облегна на стената, която като че ли леко поддаде. Той прищрака на фокуса на дрога.

Моряка приготвяше доза.

— Когато дойде нашият ред, ще сме там, нали? — каза той и плъзна пръст по вената му, с ръка на старица изтри пъпчиците по настръхналата кожа. Вкара иглата. Червена орхидея разцъфна на дъното на помпата. Морякът натисна буталото, като наблюдаваше как разтворът навлиза във вената, засмукан от тихата жажда на кръвта.

— Господи — каза момчето. — Никога не ме е удряло така!

Той запали цигара и се заоглежда наоколо, потръпвайки от желание за захар.

— Няма ли да друсаш? — попита той.

— С този боклук? Дрога е еднопосочна улица. Връщане назад няма.

Наричат ме Екстерминатора. През един кратък период аз наистина упражнявах тази функция и наблюдавах кючеците на задушаващите се в жълтия перетрум хлебарки. (Сега трудно се намира, госпожо… война е. Ще ви дам малко… Два долара.) В мръсни театрални хотели размазвах тлъсти дървеници по стените в розови тапети и отрових инатливия Плъх, който епизодично изяждаше човешки бебета. Няма ли?

Настоящата ми работа: да открия живите и да ги *унищожа*. Не телата, а „образците“, нали разбирате — забравих, че не можете да разбирате. Имаме почти всички. Но дори и един може да обърне подноса с храната. Опасността, както винаги, идва от повредени агенти: Ей Джей, Блюстителя, Черния броненосец (носител на ужасни зарази, не се е къпал от епидемията в Аржентина през 35-та, помните ли?), и Лий, и Моряка, и Бенуей. И знам, че някой агент е там, навън, в тъмнината и ме дебне. Защото всички Агенти се повреждат и всички Противници се продават…

АЛГЕБРА НА НУЖДАТА

Тлъстия дойде от Общинските резервоари под налягане, където животът бълва в милиони форми, които биват незабавно изяждани, ядачите — заличени от черно мъхнато време…

Малцина стигат до Площада, място, където резервоарите се изпразват и потича придошла река, носеща формите на оцеляването, въоръжени с отровна слуз, черни гъби, от които загнива плътта, и зелени миризми, които разкъсват дробовете и засукват стомаха на възли…

Тъй като нервите на Тлъстия бяха оголени и кървави, за да усеща предсмъртните спазми от милионите ледени пробождания… Тлъстия научи Алгербата на нуждата и оцеля…

Един петък Тлъстия се източва на Площада, прозрачносива утробна маймуна суче от меките му пурпурно-сиви ръце и уста на сом от ледена сива четина, пълна с кухи черни щръкнали зъби, които търсят шарките от белезите на дрога…

Минава богаташ и се втренчва в чудовището, а Тлъстия се търкулва на земята, сере и пикае от ужас и си изяжда лайната, човекът се трогва от почитта, отдадена на неговия мощен поглед, и измъква монета от петъчния си костюм. (Петък е мюсюлманската неделя, когато богаташите трябва да дават милостини.)

Така Тлъстия се научи да сервира Черно месо и отгледа тлъсто като аквариум тяло…

А празните му перископни очи оглеждаха повърхността на света… След себе си оставя диря от наркомани, прозрачносиви маймуни профучават като копия, за да се забият в мишената на дрога, и висват там, смучейки, и после се изпаряват обратно в Тлъстия и така масата му расте и расте, изпълва площади, ресторанти и чакални със сивата течност на дрога.

Декларации от партийните щабове, изпълнени с мръсни шаради от хебефреници и латахи и горили, етикети за пърдене на колуби, негри отварят и затварят уста, за да изпратят съобщение със златните

си зъби, арабски бунтовници дават димни сигнали, като хвърлят огромни маслени евнуси — те правят най-добрия пушек, черен и плътен като лайна — в огньове от запален с бензин боклук, мозайка от мелодии, тъжният кавал на гърбав просяк, леден вятър духа от картичка на Чимбураци, флейти от Рамадан, пиано се носи из ветровита улица, осакатени полицейски сирени, рекламни диплянки се синхронизират със сигнал 808 от уличен побой.

Двама агенти, взаимно идентифицирали се въз основа на сексуалното си поведение, преебават чужди микрофони, предават си атомни тайни напред-назад на толкова сложен код, че само двама физици в света претендират да го разбират и всеки категорично отрича другия. По-късно получаващият агент ще бъде обесен, обвинен в престъпно притежание на нервна система и ще върне съобщението в оргиастични спазми, предавани от електроди, закачени на пениса.

Ритъмът на дишане на стар сърдечно болен, тупкането на танцьорка, път, път, път на моторница, пресичаща покрита с нефтени петна вода. Келнерът накапва с мартини Човека в сивия памучен костюм, който изчезва, защото разбира, че е *разпознат*. Дроги изскачат от прозорците на клозет, като чуват грохота на надземната железница. Куция, претрепан като каубой в „Уолдорф“, ражда *котило плъхове*. (Като каубой: на престъпния жаргон на Ню Йорк значи да го застреляш, копелето, където го видиш. Плъх е плъх е плъх е плъх. Е информатор.) Глупави девици обръщат внимание на английски полковник, който язди наоколо и размахва сабя, на копието си е набучил пищящо прасе. Елегантен педал е редовен клиент на кварталния бар, за да получи съобщение от Мъртвата Майка — тя живее от сливането на хромозомите и ще извика възхитителния Бияч на Бавачки. Момчета бият чекии в училищна тоалетна и се познават като агенти от галактиката Екс, събират се през нощта на едно място, седят дрипави и злокобни, пият винен оцет и ядат лимони, за да преебат тенор-саксофониста, арабин, хипар със сини очила е заподозрян, че е Пращач на врага. Световната мрежа от дроги, настроена на струна от гранясала сперма… стягат се в мебелирани стаи… треперят в абстинентната сутрин… (Хората на стария Пийт смучат Черния дим в задната стаичка на китайска пералня. Меланхоличното бебе умира от свръхдоза време и от рязко спиране на дъха — в Арабия — Париж — Мексико Сити — Ню Йорк — Ню

Орлиънс.) Живите и мъртвите… абстинентни или на вълната… друсани или болни или пак друсани… идват по люлката на дрога и Връзката яде ориз по кантонски на улица „Долорес“… топят кейк в Бикфордс… преследват ги глутница лаещи хора… Маларичните по света в протоплазмен вързоп. Страхът запечатва посланието на лайната с клинописен опис. Кикотещи се хулигани се съвокупляват на крясъците на горящо негро. Самотни библиотекари се съединяват в духовна целувка, имат лош дъх. Какво силно усещане? Болно гърло, упорито и тормозещо като горещия следобеден вятър. Добре дошли в Международната сифилис ложа — „Мефодифеска Епифкопална Дяфолите я фзели“ (фраза, използвана за проверка на нарушенията на речта при пареза), или първото тихо докосване на шанкър те прави уважаван член. Вибриращото безшумно жужене на дълбока гора и жизнени акумулатори, внезапната тишина, която завладява градовете, когато дрогите си купуват, а дори и отиващият на работа отпушва задръстените си с холестерин канали за общуване. Сигнални ракети, оповестяващи оргазъм, избухват над света. Пушач на опиум скача и крещи:

— Страх ме е! — хуква сред мексиканската нощ и събаря малкия мозък на света. Палачът се насира от страх при вида на осъдения. Мъчителят крещи в ухото на своята безмилостна жертва. Двама, биещи се с ножове, се прегръщат сред адреналин. На вратата е Ракът с пееща телеграма…

ХАУЗЪР И О’БРАЙЪН

Когато влязоха сутринта в 8 часа, знаех, че това е последният ми шанс, единственият ми шанс. Но те не знаеха. Откъде можеха да знаят? Най-обикновено прибиране. Но не съвсем обикновено.

Хаузър закусваше, когато Лейтенантът се обади:

— Искам ти и колегата ти да приберете един човек на име Лий, Уилям Лий. Като тръгнете към центъра. Той е в хотел „Лемпри“, на 103, точно като отбиете от шосе Б.

— Знам къде е. И него си го спомням.

— Добре. Стая 606. Само го приберете. Не губете време да претърсвате стаята. Но донесете всички книги, писма и ръкописи. Всичко напечатано, написано на машина или на ръка. Чат ли си?

— Аха. Ква е далаверата… Книги…

— Просто го направете — Лейтенантът затвори.

Хаузър и О’Брайън. От двадесет години работеха в Отдела за борба с наркотиците. Ветерани като мен. Аз бях на дрога от 16 години. За полицаи не бяха гадни. Поне О’Брайън не беше. О’Брайън беше мазният, а Хаузър грубият. Водевилна двойка. Хаузър имаше навика да те удря, преди да каже каквото и да е, ей така, да разчупи леда. Тогава О’Брайън ти дава една цигара „Голд Коуст“ — някак много им отива на ченгетата да пушат „Голд Коуст“… и започва да се мазни, за да измъкне нещо от теб. Не беше гадно копеле и не исках да го правя. Но това бе единственият ми шанс.

Тъкмо се стягах за сутрешната доза, когато влязоха с шперц. Специален вид, с който можеш да отключиш дори когато ключът е отвътре. На масата пред мен имаше пакет дрога, спринцовка — в Мексико свикнах да използвам стъклена спринцовка — спирт, памук и чаша вода.

— Да, да — казва О’Брайън. — Отдавна не сме се виждали, а?

— Облечи си палтото, Лий — казва Хаузър. Той е с изваден пистолет. Винаги го вади, когато влизат така, едно заради

психологическия ефект, друго, за да предотврати втурване към тоалетната, умивалника или прозореца.

— Може ли първо да си изям дозата? — попитах аз. — За доказателство имате достатъчно…

Чудех се как ще се добера до куфара си, ако кажат не. Куфарът не беше заключен, но Хаузър беше с пистолет в ръка.

— Иска доза — каза Хаузър.

— Знаеш, че не можем да направим това, Бил — каза О’Брайън със сладкия си мазен глас, като провлачи името с гадна, многозначителна фамилиарност, брутална и вулгарна.

Разбира се, искаше да каже:

— Какво можеш да направиш за нас, Бил? — той ме погледна и се усмихна. Усмивката се задържа прекалено дълго, отвратителна и гола, усмивка на стар гримиран перверзник, събрал всичкото зло на съмнителните функции на О’Брайън.

— Мога да ви помогна за Марти Стил — казах аз.

Знаех, че страшно много искат да хванат Марти. Той продаваше от пет години, но нито веднъж не успяха да го олепят. Марти беше ветеран и много внимаваше на кого дава. Трябваше да познава човека, и то добре да го познава, за да му вземе парите. Никой не може да каже, че съм издънвал някого. Репутацията ми е безупречна и въпреки това Марти не ми продава, защото не ме познава достатъчно добре. Толкова беше подозрителен Марти.

— Марти! — каза О’Брайън. — Можеш ли да вземеш от него?

— Абсолютно.

Съмняваха се. Човек не може да бъде цял живот полицай, без да развие цял набор специални интуиции.

— О’Кей — каза Хаузър най-накрая. — Но добре ще е да направиш това, което обеща.

— Ще го направя, няма проблем. Наистина ценя това.

Стегнах се, ръцете ми трепереха от нетърпение, архетип на копнеж за дрога.

— Просто един стар наркоман, момчета, безобидна стара тресяща се развалина — така го изиграх. Както се и надявах, Хаузър извърна глава, когато започнах да се целя. Ужасно неприятна гледка.

О’Брайън бе седнал върху облегалката на едно кресло, пушеше „Голд Коуст“ и гледаше през прозореца с този замечтан ех-какво-ще-

правя-като-се-пенсионирам поглед.

Уцелих вена веднага. Стълбче кръв нахлу в спринцовката, за момент остра и плътна като червен конец. Натиснах с палец буталото и усетих как дрогата тръгва по вените, за да нахрани милиони гладни за дрога клетки, да донесе сила и бодрост на всеки нерв и мускул. Не ме гледаха. Напълних спринцовката със спирт.

Хаузър въртеше специалния си пистолет с късо дуло и разглеждаше стаята. Подушваше опасността като животно. С лявата си ръка отвори гардероба и погледна вътре. Сви ме стомахът. Помислих си: „Ако погледне в куфара, съм загубен.“

Хаузър рязко се обърна към мен.

— Свърши ли? — изръмжа той. — И гледай да не ни преебеш с Марти — думите прозвучаха толкова грозно, че той самият се изненада.

Вдигнах спринцовката, пълна със спирт, завъртях иглата, за да видя дали е здраво напъхана.

— Само две секунди — казах аз.

Изстрелях тънка струйка спирт в очите му със странично движение на китката. Той изрева от болка. Виждах го как с лявата ръка маха пред очите си, като че ли иска да свали невидима превръзка. Аз паднах на коляно и се протегнах към куфара. Бутнах капака на куфара и лявата ми ръка се сключи около дръжката на пистолета — аз съм десняк, но стрелям с лявата ръка. Усетих сътресението от изстрела на Хаузър още преди да го чуя. Куршумът се удари в стената над главата ми. Като стрелях от пода, забих два куршума в корема на Хаузър, там, където жилетката му се бе надигнала и се показваше бялата риза. Изгрухтя по един начин, който можех да почувствам, и се преви надве. Вдървен от ужас, О’Брайън се опитваше да измъкне пистолета си от кобура под мишницата. Хванах, с дясната си ръка китката на ръката с пистолета, за да го стабилизирам за дългия изстрел — този пистолет е с изпилено обло петле и става само за близък бой — и го застрелях в средата на червеното му чело, около четири сантиметра под сивата линия на косата. Косата му беше сива и последния път, когато го видях. Това беше преди около петнадесет години. Първият ми арест. Очите му изгаснаха. Падна от стола по лице. Ръцете ми вече се протягаха към необходимите вещи, събираха тетрадките в един сак,

заедно с творбите ми, наркотици и кутия патрони. Напъхах пистолета в колана и излязох в коридора, като си обличах палтото.

Чувах как администраторът и пиколото се качват по стълбите. Взех асансьора, минах през празното фоайе и излязох на улицата.

Беше красив есенен ден. Знаех, че шансът ми не е голям, но все пак бе по-добре от никакъв, по-добре, от колкото да експериментират върху мен СТ 6, или там каквито са инициалите.

Трябваше бързо да се запася с хероин. Покрай летищата, гарите и автогарите щяха да завардят всички места, където се продава. Взех такси до „Уошингтън Скуеър“ и оттам тръгнах пеша по 4-та улица, докато не забелязах Ник на един ъгъл. Винаги можеш да намериш пласьора, нуждата ти го извиква като дух.

— Слушай, Ник — казах аз. — Напускам града. Искам да купя пакет Х. Можеш ли да ми дадеш веднага?

Вървяхме по 4-та улица. Гласът на Ник като че ли се носеше от някакво неопределено място. Призрачен, безтелесен глас.

— Мисля, че мога да наредя нещо. Но трябва да отидем до предградията.

— Ще вземем такси.

— О’Кей, но ще ме чакаш долу, нали разбираш?

— Разбирам. Да тръгваме.

Пътуваме на север. Ник говореше с равния си мъртъв глас.

— Напоследък получаваме някъв странен стаф. Не че е слаб… Не знам… Различен. Може би слагат вътре някакви синтетични лайна… Амфетамини или нещо такова…

— Кво!!! Много скоро?

— Аха?… Но тоя, дето сега ще вземем, е добър. Всъщност, може би най-добрия, който знам… Спри тук.

— Само ако може по-бързо.

— За десет минути ще стане, освен ако не му е свършил стафът и трябва да отиде до източника… Най-добре седни тук и пий едно кафе… Опасен квартал.

Седнах на бара, поръчах си кафе и посочих към някакъв датски сладкиш, покрит с целофан. Прокарах стария гумен кейк с кафе, като се молех поне този път, моля те, Господи, нека стане веднага, а не да се върне и да ми каже, че човекът го е свършил и трябва да иде до Ийст Ориндж или до Грийнпойнт.

Той се бе върнал и стоеше зад гърба ми. Погледнах го, беше ме страх да питам. Странно, мислех си аз, седя си тук, а вероятността да преживея следващите 24 часа е едно на сто — бях решил да не се предавам, не исках да прекарам три-четири месеца в килия за смъртни. И се притеснявах за хероина. Но ми бяха останали само пет помпи, а без дрога щях да бъда обезсилен… Ник кимна.

— Не ми го давай тук — казах аз. — Да вземем такси.

Взехме такси и тръгнахме към центъра. Протегнах ръка и взех пакета и след това пъхнах петдесетдоларова банкнота в ръката на Ник. Той я погледна и се усмихна с беззъбата си уста:

— Благодаря много… Това ще ме оправи…

Облегнах се и оставих мислите си свободно да се реят. Ако прекалено много си напрягаш мозъка, той ще се преебе като претоварена лодка и ще се обърне срещу теб… Нямах право на грешка. Американците изпитват особен ужас от това да оставят нещата да стават от само себе си, без външна намеса и контрол. Ако можеха, щяха да влизат в стомасите си, да мелят храната и после да изхвърлят лайната.

Мозъкът ти ще отговори на повече въпроси, ако се научиш да се отпускаш и да го чакаш. Като мислеща машина, вкарваш въпросите, а след това сядаш и чакаш…

Търсех име. Мозъкът ми се ровеше сред имена, сортираше, шкартираше. Веднага изхвърли ЛЧ — Любителя на ченгета, РЛ — Роден Лош, ХПНП — Хубаво Парче, Но Пилешко. Пресяваше, премисляше, прехвърляше, опипваше за името, за отговора.

— Понякога ме кара да чакам по три часа. Друг път става веднага, като сега — Ник имаше навика да се засмива неодобрително след всяко изречение. Нещо като извинение, задето изобщо говори в телепатичния свят на наркоманите, където единствено количественият фактор — колко пари? колко дрога? — изисква вербален израз. Той знаеше и аз знаех всичко за чакането. На всички нива търговията с наркотици работи без график. Никой не носи навреме освен случайно. Наркоманът живее по дрога време. Тялото му е неговият часовник, а дрогата тече през него като в пясъчен часовник. Времето има смисъл за него само доколкото засяга нуждата му. Тогава той предприема рязко нахлуване във времето на другите и като всички аутсайдери и просители трябва да чака освен ако не зацепи.

— Какво мога да му кажа? Знае, че ще чакам — засмя се Ник.

Прекарах нощта в „Евър Хард Батс“ — (хомосексуалността е най-доброто прикритие за агенти в света) — където ръмжащият управител италианец изнервя ужасно обстановката, като оглежда спалнята с инфрачервен бинокъл, с който се вижда на тъмно.

(— Ей, вие, в североизточния ъгъл! Виждам ви — включва фенер, провира си главата през врати и капандури и гледа в отделните стаи, много педерасти са били отвеждани в усмирителни ризи…)

Лежа си в таванската стаичка и гледам тавана… вслушвам се в стоновете, писъците и ръмженето сред кошмарната полусветлина на безразборната, разкъсана похот…

— Еби се в гъза!

— Тури си два чифта очила, па може и да видиш нещо!

Сутринта излязох и си купих вестник… Нищо… От една аптека се обадих по телефона… казах да ме свържат с Отдела за борба с наркотиците:

— Лейтенант Гонзалес… кой се обажда?

— Искам да говоря с О’Брайън — миг на мълчание, висящи жици, прекъснати връзки…

— В отдела няма човек с такова име… Кой сте *вие*?

— Дайте ми тогава Хаузър.

— Вижте кво, господине, в този отдел няма нито О’Брайън, нито Хаузър. А вие кажете какво искате?

— Вижте, много е важно… Имам информация за голяма пратка Х… Искам да говоря с Хаузър или с О’Брайън… Работя само с тях…

— Почакайте. Ще ви свържа с Алкибиад.

Започнах да се чудя дали е останало поне едно англосаксонско име в целия отдел…

— Искам да говоря с Хаузър и О’Брайън.

— Колко пъти трябва да ви казвам, че такива хора тук няма?… А сега кажете за какво се обаждате?

Затворих и взех такси, за да се махна от този квартал… В таксито осъзнах какво се е случило… Бях затворен извън времето и пространството, така, както се затваря гъзът на змиорка, когато спре да яде на път за Саргасово море…, Заключен… Никога вече няма да имам Ключ, никога няма да стигна до Пресечна Точка… Напрежението се смъкна от мен и бе захвърлено заедно с Хаузър и О’Брайън в едно

затворено наркоманско минало, земя, където героинът е винаги двадесет и осем долара унцията, и можеш да си купиш йен покс в китайската пералня на Сиукс Фолс… Далечната страна на световното огледало, заедно с О’Брайън и Хаузър отиваше в миналото… нахвърля се със зъби и нокти срещу не-още от Телепатична бюрокрация, Монополи за време, Наркотичен контрол, Любители на тежки течности:

— Мислех за това преди триста години.

— Твоят план тогава бе неизпълним, а сега е безсмислен… Като летателната машина на Да Винчи…

АТРОФИРАЛ ПРЕДГОВОР НЯМА ЛИ?

Защо трябва да се хаби толкова хартия, за да отидат хората от едно място на друго? Може би, за да се спести на читателя стресът от внезапните пространствени смени и да го запази благовъзпитан? Купува се билет, вика се такси, качва се на самолет. Разрешено ни е да поглеждаме в топлата портокалова пещера, докато Тя (стюардесата, разбира се) се надвесва над нас и мърмори нещо за дъвки, диазепам, дори нембутал.

— Кажи нещо за опиум, сладурче, и ще чуя.

Аз не съм Американският експрес. Ако някой от моите хора е видян да се разхожда в Ню Йорк, облечен в градски дрехи, а със следващото изречение сваля момче с очи на газела в Тимбукту, можем да приемем, че той (лицето, което не е жител на Тимбукту) се е пренесъл там чрез обичайните методи на комуникацията…

Лий Агента (четри-четри, осем, шестнайсет) се лекува от наркомания… пътуването във времето и пространството е злокобно познато, подобно на ъглите за купуване, на наркомана… лечения, отминали и бъдещи, изпращат картини през призрачната му субстанция, вибрираща на безшумния вятър от ускорено време… Вземи една инжекция… Каквото и да е…

Привидно хапане на кокалчетата, главозамайващи друсания в участъкова килия…

— Искаш ли хероин, а, Бил? Ха, Ха, Ха!

Деликатни полуобрази, които се разсейват на светлина… джобове, изгнила ектоплазма, изметени от стара дрога, кашляща и плюеща в абстинентната сутрин…

Стари синьо-кафяви снимки, които се набръчкват и се пукат като кал на слънцето: Панама Сити… Бил Гейнс се опитва да измъкне парегорик от един китайски аптекар:

— Имам състезателни кучета… потомствени хрътки… Болни са от дизентерия… тропическия климат… лайната… *Малките ми хрътки*

умират… — той изкрещя… В очите му пламва син огън… Пламъкът изгасна… миризма на горящ метал…

— Слагайте ги с капкомер… Няма ли?… Менструални парцали… жена ми… тампони… възрастна майка… хемороиди… разранени… кървят… — той легна на тезгяха… Аптекарят извади от устата си клечка за зъби, погледна връхчето и поклати глава…

Гейнс и Лий изгориха Република Панама, търсеха парегорик… Разделиха се с шлупкащ звук… Дрогите често се сливат в едно тяло… Гейнс обратно в Мексико Сити… Ужасната усмивка на скелет, усмивката на хроничната липса на дрога, глазирана с кодеин и транквиланти… дупка от цигари в хавлията му… по пода петна от кафе… опушена керосинова печка… ръждиви оранжеви пламъци…

Посолството отказва да даде подробности освен мястото на гроба в американското гробище…

Лий се връща към секса, болката, времето и йейдж, горчивата Душевна лоза на Амазония…

Спомням си веднъж след свръхдоза мейджън (това е изсушен канабис, стрит до зелена пудра захар и смесен с някакъв сладкиш, на вкус като сливов пудинг с пясък, но изборът на сладкиш е произволен…) Връщам се от Лулу или Джони или някаква детска стая (воня на атрофирало детство и гърне), поглеждам във всекидневната на онази вила извън Танжер и внезапно не знам къде съм. Може би съм отворил друга врата и всеки момент Притежателя, Собственика, Който-Е-Дошъл-Тук-Пръв ще влети и ще закрещи:

— *Какво правиш тук? Кой си ти?*

А аз не знам какво правя там, не знам кой съм. Решавам да запазя спокойствие и може би ще възстановя чувството си за ориентация, преди да се появи Собственика… Така че вместо да крещиш „Къде съм?“, успокой се, огледай се наоколо и ще разбереш приблизително… Не си бил там за *Началото*. Няма да си там за *Края*… Познанието ти за това, което става, може да бъде само повърхностно и относително… Какво може аз да знам за това жълто, съсипано младо наркоманско лице, поддържащо се със суров опиум? Опитах се да му кажа:

— Някоя сутрин ще се събудиш и ще намериш в скута си черния си дроб — и как да обработи суровия опиум, за да не е чиста отрова. Но очите му се оцъклят и той не ще да знае. Дрогите са като повечето от тях, не щат да знаят… нищо не можеш да им кажеш… Пушачът не

се интересува от нищо освен от пушек… Хероиноманът е същият… Само иглата, всичко друго е плява…

Предполагам, той все още си седи така, в своята испанска вила от 1920 година извън Танжер и яде суровия опиум, пълен с лайна, камъчета и слама… и всичко това от страх да не изгуби нещо…

Има само едно нещо, за което един писател може да пише: *какво се намира пред сетивата му в момента на писането*… Аз съм инструмент за записване… Аз не си позволявам да налагам „фабула“, „сюжет“, „текстуалност“… Доколкото успявам пряко да записвам определени психически преживявания, аз имам ограничена функция… Аз не се опитвам да развличам…

Наричат го „притежание“… Понякога предмет скача в тялото — очертанията потрепват в жълто-оранжевото желе — и ръце се протягат, за да разкъсат минаващата курва или да удушат съседското дете с надеждата, че ще облекчат хроничната липса на жизнено пространство. Като че ли обикновено бях там, но друсах от време на време… *Грешка! Никога не съм тук*… Никога, тоест никога не съм притежавал *напълно*, но някак си в позиция да предсказвам зле обмислените ходове… Патрулирането е, всъщност, моето основно занимание… Независимо колко стегната е сигурността, аз винаги съм някъде Навън и давам заповеди или Вътре в тази усмирителна риза от желе, която се разтяга, но винаги се променя преди всяко движение, мисъл, импулс, запечатана с печата на чужд контрол…

Писателите говорят за болно-сладостната миризма на смъртта, а всяка дрога може да ви каже, че смъртта няма миризма… същевременно миризма, която спира дъха и смръзва кръвта… безцветна смърт без миризма… никой не може да я усети през розови спирали и черни кървави филтри плът… миризмата на смъртта е безсъмнено миризма и тотална липса на миризма… липсата на миризма първо удря в носа, защото органичният живот има миризма… липсата на миризма се усеща като тъмнина за очите, тишина за ушите, удар без тежест за вестибуларния апарат…

Винаги я усещаш и я даваш и на другите да я миришат, когато спреш дрога… Абстинентен наркоман може да направи апартамент необитаем с миризмата си на смърт… но едно добро проветряване ще оправи нещата и тялото ще може да диша… Усещаш я също и по време

на тези периоди, когато дозите ти скачат в геометрична прогресия, като бушуващ горски пожар.

Лечението е винаги: *Хайде! Скачай!*

Един мой приятел се озовал гол на втория етаж в един хотел в Маракеш… (След дело с една тексаска майка, която като дете го обличала в момичешки дрехи… Груб, но ефективен метод срещу детската протоплазма…) Другите обитатели са араби… с ножове в ръце… гледат го… метален блясък и точки светлина в тъмните очи… гледат го… метален блясък и точки светлина в тъмните очи… парчета убийство падат бавно, като люспи опал в глицерин… По-бавните животински реакции му дават цяла секунда, за да вземе решение: Право през прозореца и надолу към уличното гъмжило, като падаща звезда, стъклената диря блещука на слънцето… чупи глезен и натъртва рамото си… увит в прозрачна розова завеса, заедно с корниза, закуцуква към полицейския участък.

Рано или късно Блюстителя, Селянина, Лий Агента, Ей Джей, Клем и Джоди Ерготиновите Близнаци, Хасан О’Вулгари Следродилния магнат, Моряка, Екстерминатора, Андрю Кейф, Тлъстия, доктор Бенуей, Шафър „Пръстите“ ще кажат същото нещо със същите думи, за да заемат в тази пресечна точка същото положение във времето и пространството. Използвайки общ гласов апарат, да завършат с всички метаболични пособия, това е да бъдеш същата личност — най-неподходящият начин да изразиш *Разпознаването*: гол наркоман, застанал на слънце…

Писателят, както винаги, се вижда как чете на огледалото… от време на време трябва да вдигне глава, за да се увери, че Престъплението на Отделното действие не е било, не е, не може да бъде извършено…

Всеки, който е поглеждал в огледало, знае какво е това престъпление и какво значи от гледна точка на изгубения контрол, когато отражението престане да се подчинява… Твърде късно е да се обаждаш на *полицията*…

Аз лично желая да приключа моята настояща работа, тъй като не мога да продължа да продавам суровите материали на смъртта… Вашият случай, сър, е безнадежден и досаден…

— Защитата е безсмислена при настоящото състояние на познанието — каза Защитата и вдигна очи от един електронен

микроскоп…

Отнесете се другаде с вашия проблем.

Кради всичко, което видиш.

Ние не отговаряме.

Не знам как да го върна на белия читател.

Можеш да пишеш за това, да го изпееш, да го изкрещиш… да го нарисуваш… правиш нещо за него… да го изсереш… *Стига да не отидеш и да не го свършиш…*

Сенатори скачат и реват в защита на смъртното наказание с несломимия авторитет на вирусен копнеж… Смърт за другите, за педерастите, смърт за психопата, който обижда болната уродлива плът с гъвкавите движения на животинската невинност…

Черният помитащ вятър на смъртта се вие над земята, търси и души за престъплението на отделния живот, притежатели на замръзнала от страх плът треперят под огромната извивка на вероятността…

Жилищни квартали изчезват в геноцидна игра на дама… Могат да участват колкото си искат играчи…

Либералната преса и Недотам Либералната преса и Реакционната преса одобрително крещят:

— Най-важно е да се унищожи митът за живеенето на други нива… — и говорят мрачно за определени сурови реалности… крави с афтоза… профилактика…

Групите, притежаващи власт, бясно режат линиите за връзка…

Планетата свободно се носи към съдбата на насекомо…

Термодинамиката спечели с пълзене… Животът се задърпа на финала… Христос проля кръв… Времето свърши…

Можеш да влезеш в *Голия Обяд* на всяка пресечна точка… Написал съм много предговори. Те атрофират и спонтанно се ампутират, както при тази западноафриканска болест, при която големият пръст на крака ти се ампутира, болест разпространена само сред негърската раса, и минаващата блондинка показва медния си глезен, докато пръст с лакиран нокът подскача по терасата на клуба, уловен и сложен в краката й от собствената й афганистанска хрътка…

Голият обяд е наброска, Книга Как Да… Черна насекомна похот се отваря към просторен, извънземен пейзаж… Абстрактни понятия,

голи като алгебра, се свиват до черно лайно или до чифт застарели ташаци…

Как Да увеличим нивата на преживяване на света, като отворим вратата в дъното на дълга зала… Врати, които се отварят само в *Тишина… Голият обяд* изисква Тишина от Читателя. В противен случай той мери собствения си пулс…

Робърт Кристи познаваше Службата за отговори… Убий старата путка… запази космите на пубиса в медальон… Няма ли?

Робърт Кристи, масов удушвач на жени — звуци като венец от маргаритки, — обесен през 1953.

Джак Изкормвача, истински мускетар на 1890-те, така и не са успели да го хванат със свалени гащи… написал писмо до пресата.

— Следващия път ще пратя и ухо, ей тъй, за майтап… Няма ли?

— Внимателно! Ох, виж какво стана! — каза старият педераст, когато герданът му се скъса и топките се разпиляха на пода… — Спри го, Джеймс, скапано лайно такова! Как може да стоиш така и да гледаш как топките на господаря ти се търкулват в кошчето за смет!

Аранжори на витрини се спускат и пищят из станцията на метрото и обират касиерите чрез вълшебния хайп… (Хайп е пласьор, използващ метод, известен също като Билиядата…)

Бедният аз, давам делаудид (делаудидът е по-силен дехидриран морфин.)

Шерифът, облечен в черна жилетка, пише на машина смъртно постановление:

— Трябва да го направим легално и да изземем наркотика…

Закон 334 за нарушаване на общественото здраве… Осигуряване на оргазъм чрез измама…

Джони на четири крака, Мери го смуче и прокарва пръсти по вътрешната страна на бедрата и после нежно около областта на топките…

Над счупения стол, навън, през прозореца на бараката за инструменти, леден пролетен вятър шиба варовиковата скала над реката… парче лунен дим виси в порцелановосиньото небе… навън, накрая на продълговато петно сперма върху прашния под…

Мотел… Мотел… Мотел… начупени неонови арабески… самота крещи над континента като корабна сирена в мъглата над тихата мазна вода на придошла река…

Ташак изцеден лимон-ова кораб-на чума чука гъза с нож, отрязан от парче хашиш за наргилето — бъл, бъл — показва какво бях аз…

— Реката е сервирана, сър.

Мъртви листа пълнят фонтана, а здравецът подлудява от джоджена и разпилява монетен автомат по поляната…

Застаряващ плейбой си облича шлифера, с който е раздавал автографи през 1920, хвърля пищящата си жена в шахтата за боклук… Косми, лайна и кръв пръскат от 1963 по стената…

— Да, момчета, лайната наистина бяха страшно модерни през ’63 — каза досадният стар пророк, който може да ти размаже главата от тъпотия във всяка пространствено-времева посока…

— Ами спомням си, защото беше точно две години преди това, в една боливийска тоалетна пламна човешка афтоза, разпространена чрез палто от чинчила, насрочило дело за неплатени данъци в Канзас Сити… А Лиз твърдеше, че е заченала непорочно и роди двестаграмова маймунка през пъпа… Казват, че докторът бил партия с нея и през цялото време маймунката била на гърба му…

Аз, Уилям Сийуърд, капитан на този баш напит, напушен с хаш влак, ще унищожа Лохнеското чудовище с ДДТ и ще убия Белия кит. Ще превърна Сатаната в Автоматично подчинение и ще сублимирам помощните демони. Ще премахна кандируто от вашите плувни басейни — ще издам бюлетин за Контрола на непорочната Раждаемост…

— Колкото по-често се случва едно нещо, толкова по-уникално и прекрасно е то — каза претенциозен млад ариец, стъпил на трапец, докато учеше масонското си домашно.

— Евреите не вярват в Христос, Клем… Искат единствено да излупат някое християнско момиче…

Невръстни ангели пеят върху омазаните с лайна стени на света.

— Ела и чекия си направи…

— Джимпи продава боклук с млечна захар… — Джони Обесен Наскоро 1952.

(Западнал, пристегнат в корсет, тенор, пее Дани Дийвър и фъфли…)

Мулетата не се плодят в тази благоприлична страна и на закачулени мъртъвци ломотят в сгурийните ями… Закон 334 за нарушаване на общественото здраве.

Къде са статуята и процентът? Кой знае? Аз нямам думата… У дома моето биде при моята вещица… Кралят е избягал с огнепръскачка, а кралеубиец, измъчван чрез изображението на хиляди скитници, се плъзга надолу по улицата на бродягите, за да се изсере в една варовикова бална зала.

Младият Дилинджър излезе от къщата и закрачи, без да се обръща назад.

— Никога не поглеждай назад, момче… Ще се превърнеш в буца сол, да те лижат кравите.

Полицията стреля в уличката… Счупените крила на Икар, писъците на горящо момче, вдишано от дърта дрога… очи, празни като огромна равнина… (крилата на лешояд свистят в сухия въздух).

Ракът, застрелял Доайен на Крадците-мародери, си облича раковинения костюм, за да дебне плячка в гробището… със стоманени нокти измъква златните зъби и коронки на всеки, заспал с отворена уста… Ако спящият се усети, Ракът отстъпва и ноктите му настръхват, за да влезе в съмнителна битка.

Малкият бандит, ебан по време на дългата присъда, изгонен от гробището за неплащане, влиза в педерасткия бар и плещи нещо. Има разписка от заложна къща, за да пипне гонорея в Града на палатките, където кастрирани търговци пеят песента на Ай Би Ем.

Раци лудуват в неговата гора… цяла нощ се борят с ангелска ерекция, изхвърлена при храброто падение на човека, поемат по обиколен път към ръждивата варовикова пещера Черен Йен еякулира над солените блата, където нищо не расте, дори и мандрагора…

Законът на средните… Няколко котета… Така се живее…

— Здрасти, Кеш.

— Сигурен ли си, че е тука?

— Сигурен съм… Ще вляза с теб.

Нощният влак за Чикаго… Срещам момиче в коридора и виждам, че е друсана, питам я откъде е взела?

— Пич, ела.

Не някакво младо парче, а жена…

— Какво ще кажеш първо да се бодна?

— Цъ, после няма да си в състояние.

Три пъти… събуждам се болен и треперещ, от прозореца духа топъл пролетен вятър, вода изгаря очите като киселина.

Тя гола става от леглото… Стеш… Приготвя го…

— Обърни се… Искам да ти го бия в задника.

Тя забива дълбоко иглата, вади я и масажира бузата…

Облизва капка кръв от пръста си.

Той се обръща, надървен е, разтваря се в сивата мъгла на дрога.

Сред долина от кокаин и невинност младежи с тъжни очи крещят:

— Ойларипии!… Ойларипи… — търсят загубено момче…

Смъркахме цяла нощ и го направихме четири пъти… пръстите дращят без тебешир по черната дъска… стържат бялата кост. Дом е хероиновият дом от морето и домът на гангстера от Билиядата… Завръщане у дома.

Панаирджията се върти неспокойно:

— Я постой тук за малко, момче. Трябва да се видя с един човек за една маймуна.

Думата е разделена на елементи, които образуват едно цяло и така и трябва да се възприемат, но частите могат да бъдат във всякакъв ред, навързани назад и напред, странично и по диагонал, като инарестни сексуални пози. Тази книга разлива страницата във всички посоки, калейдоскоп от гледки, бъркотия от мелодии и улични шумове, прътни и свирепи крясъци, затръшващите се стоманени кепенци на света на търговията, викове от болка и патос и викове просто патични, съвъкупяващи се котки и неистовите писъци на воден бик, пророчески брътвежи на шаман, изпаднал в транс с нътмег, строшени вратове и кряскащи мандрили, оргазмени стонове, хероин, тих като зората в жадните клетки, Радио Кайро пищи като безумен тютюнев пазар, флейтите на Рамадана галят абстинентната дрога като джебчия в сивия здрач на метрото, който плъзва деликатните си пръсти в гънките на зеления хастар…

Това е Откровение и Пророчество, за това, което мога да хвана без УКВ на кристалния си апарат от 1920 година с антени от сперма… Скъпи читателю, ние виждаме Бог в блясъка на оргазма през дупката на гъза… През тези отвърстия променете тялото си… Пътят НАВЪН е пътят НАВЪТРЕ…

Сега аз, Уилям Сийуърд, ще отприщя словесните си орди… Моето сърце на викинг пътува над огромната кафява река, където моторници пут, пут, пут в тропическия здрач и гдето се носят цели

дървета с огромни змии в клоните и лемури с тъжни очи наблюдават брега над полето на Мисури (момчето намира розов воден шип), там далеч изсвирва влак, връща се при мен гладен, като улично момче, което не знае как да си продава задника, който Бог му е дал… Скъпи Читателю, Думата ще се нахвърли отгоре ти с железните нокти на човек леопард, ще отхапва пръсти на ръцете и краката като земен рак опортюнист, ще те обеси и ще хване спермата ти във въздуха като разбираемо куче, ще се увие около бедрата ти като гърмяща змия и ще инжектира ампула гранясала ектоплазма… А защо_ разбираемо_ куче?

Онзи ден се връщам от дълъг обяд, нанизан от устата до гъза с всички дни на нашите години, когато виждам арабско момче с черно и бяло куче, което ходи на задните си крака… Голямо куче приближава до момчето, за да го погалят, а момчето го гони, голямото куче ръмжи и се зъби на малкото прощъпулче, ръмжеше, като че ли владееше речта, тоз човешки дар:

— Тук се извършва престъпление срещу природата.

И така, аз нарекох голямото куче Разбираемо… И нека кажа мимоходом, че Неразбираемият Изток се нуждае от купчина хероин, за да я употреби… Вашият репортер яде по два грама моркови на ден и стои по осем часа неразбираем като говно.

— За какво *мислите*? — казва смутен американски турист…

На което аз отговарям:

— Морфинът е потиснал хипоталамуса ми, където се намира либидото и чувствата, и тъй като главния мозък се активира само вследствие на гъделичкащи импулси, изпратени от малкия мозък, трябва да уведомя за относителна липса на мозъчна дейност. Аз съзнавам вашето присъствие, но тъй като то за мен не притежава никакви емоционални конотации, моите емоции са изключени от човека-дрога за неплащане на сметки, аз не се инарестувам от вашите действия… Елате или си вървете, серете или се ебете с пила или с вила — това ще е идеално за педал — обаче на умрелите и дрогите не им пука… — те са *Неразбираеми*.

— Накъде е тоалетната? — питам русата разпоредителка.

— Оттук направо, сър… Има място за още един.

— Виждали ли сте Пантопоновата Роза? — каза старата дрога в черното палто.

Тексаският шериф е убил съучастника си Ветеринаря Броубек Треперушкото, замесен в рекета с конски хероин… Кон, поразен от афтоза, се нуждае от гледката на хероин, за да облекчи болките си, и може би част от този хероин поема през пустата прерия и цвили на „Уошингтън Скуеър“… Втурват се дроги с викове.

— Хой… Хой…

— Но къде е *статуята*? — архетипно парче патос пропищява през чайната на фоайето, декорирано с бамбук, „Авеню Хуарес“, Мексико (Федерален окръг), там закъсвам за изнасилване на малолетна… путка ти смъква гащите и ти си готов за изнасилване, това е законното положение, законов статут, братко…

Чикаго на телефона… влезте моля… Чикаго на телефона… влезте моля… Защо мислиш, че си сложих капут и шушони в Пайо? Страшно мокро място, читателю…

— Свали го! Свали го!

Старият педераст се среща със себе си на ъгъла в пародия на юношество, получава ритник от призрака си… надолу през бордея до Пазарния уличен музей, който показва различни видове мастурбация и мазохизми… младите момчета особено се нуждаят от това…

Узрели и готови да бъдат откъснати, те забравиха как да се върнат тук, там в аналната дупка… загубени сред парченца възхита и удоволствие и горящи свитъци…

Чети метастазата със слепи пръсти.

Вкамененото послание на артрит…

— Продаването е по-силен навик от употребата — Лола Ла Чата, Мексико (Федерален окръг).

Засмукващият ужас от белезите от игли, подводни крясъци, мъртви нерви предупреждават за идващия копнеж, пулсира мястото, ухапано от бяс…

— Ако Бог е направил нещо по-добро, си го е оставил за себе си — обичаше да казва Моряка, функциите му — забавени от двайсет реланиума.

(Парченца убийство падат бавно, като люспици опал в глицерин.)

Гледа те и непрестанно си тананика: „На панаира Джони се сбогува“.

Продаваме по малко, колкото да си поддържаме навика…

— Употреби този спирт — казвам аз и праскам върху масата спиртна лампа.

— Да ти еба — чакай — гладни дроги непрекъснато ми чернят лъжиците с кибритени клечки… Това е достатъчно за безсрочна присъда, жегата претъркаля една черна лъжица в трапа…

— Мислех, че се оттегляш… Кофти ще ми е да ти прееба лечението.

— Страшни нерви трябват, за да се отървеш от зависимостта.

Търсене на вени в топящата се плът. Пясъчният часовник на дрога изръсва последните черни песъчинки в бъбреците…

— Силно засегната област — мърмори той и се стяга по-високо.

— Смъртта била техен Културен герой — каза моята Стара дама, вдигайки глава от кодексите на маите… — Те получили огъня, езика и царевицата от смъртта… Смъртта се превръща в царевично зърно.

Настъпиха дните на

сурови ехтящи ветрове на омраза и нещастие

и издухаха белия прах.

— Разкарай тези мръсни снимки оттук — й казах. Стария Шмъркач се облегна назад, поркан и натъпкан с успокоителни… позор за кръвта си.

— Ти да не си от тия, дето взимат хапчета?

Когато направи характерния наркомански жест, изпъна ръка с дланта нагоре, от дрехите му лъхнаха жълтите миризми на долнопробно шери и разпадащ се черен дроб…

миризма на готвено и влажни палта и атрофирали тестиси…

Той ме погледна през деликатната, ектоплазмена плът на лечението… петнадесет килограма наддадени за един месец… мек розов маджун, който се изпарява при първото тихо докосване на дрога… Видях го с очите си… пет килограма изгубени за десет минути… стоеше там… в едната си ръка държеше спринцовката, а с другата си държеше панталоните да не му паднат,

острата воня на заболял метал.

Вървиш по купчина смет към небето… разпръснати бензинови огньове… димът виси, черен и плътен като екскремент в неподвижния въздух… цапа бялата мараня на обедната жега… ДЛ върви до мен… отражение на беззъбите ми венци и обезкосмен череп… плът, размазана по гниещи фосфоресциращи кости, тлее студено и бавно…

Той носи отпушена туба бензин и миризмата го обгръща… Като преминахме един хълм от ръждиво желязо, срещнахме група местни жители… плоски двуизмерни лица на риба-чистач…

— Залей ги с бензин и ги подпали…

БЪРЗО…

бяла светкавица… обърканi крясъци на насекоми…

Събудих се от мъртвите, в устата си имах вкус на метал по следата на безцветната миризма на смърт плацента на сбръчкана сива маймунка призрачните прищраквания на ампутация…

— Таксиметровите шофьори чакат някой да ги наеме — каза Едуардо и умря от свръхдоза в Мадрид…

Барутни влакове горят през розови спирали от подута плът…

… блясък на оргазъм… закачени снимки на мъртво вълнение… гладката повърхност, нагърчена в ъгъла, за да запали цигара…

Той стоеше там в сламената си шапка от 1920 година, която някой му бе дал… нежни, просещи думи падат на тъмната улица като мъртви птици…

— Не… Няма вече… Няма господар…

Надигащо се море от пневматични чукове в кафяво-пурпурния здрач, заразен с гнилата метална миризма на канален газ… лицата на млади работници се размиват сред жълтите ореоли на карбидни фенери… стърчат счупени тръби…

— Ще построят отново Града.

Лий разсеяно кимна…

— Да… Винаги…

Накъдето и да тръгнеш, все е лош ход към Източното крило…

Ако знаех, с удоволствие щях да ти кажа…

— Не е хубав… не… и аз си купува…

— Не добло… Дойди плетък.

Танжер, 1959

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.